

Giá Cá Hoàng Đế Hữu Điểm Sắc

Contents

Giá Cá Hoàng Đế Hữu Điểm Sắc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	48
14. Chương 14	53
15. Chương 15	58
16. Chương 16	63
17. Chương 17	65
18. Chương 18	69
19. Chương 19	72
20. Chương 20	75
21. Chương 21	78
22. Chương 22	83
23. Chương 23	88
24. Chương 24	93
25. Chương 25	96
26. Chương 26	99
27. Chương 27	102
28. Chương 28	105
29. Chương 29	108
30. Chương 30	110
31. Chương 31	113
32. Chương 32	115
33. Chương 33	118
34. Chương 34	121
35. Chương 35	126
36. Chương 36	127

Giá Cá Hoàng Đế Hữu Điểm Sắc

Giới thiệu

Edit: Hạo ThiênBeta: Tiểu CầmThể loại: Cổ trang, cung đình, 1×1, ôn nhu phúc hắc hoàng đế công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-ca-hoang-de-huu-diem-sac>

1. Chương 1

Bên trong phủ Tướng quốc, thân là nội vụ Tể tướng, Vương Kỳ Nhận nhìn trước mắt hai phong thư một trắng một vàng, vừa cau mày vừa lắc đầu thở dài.

“Ôi ~ phiền toái... Phiền toái, thật đúng là một việc phiền toái a...”

Thời thần bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn trước mắt hai phong thư đã có, nhưng lại vẫn nghĩ không ra một phương thức lưỡng toàn nào.

Nguyên lai Vương Kỳ Nhận trên tay phong thư màu vàng, vốn là Hoàng thượng vừa mới phái ngự tiền nhất phẩm đáp ứng đưa thánh chỉ tới, phong thư trắng còn lại là hậu cung tổng quản thái giám – Vương Kỳ Thân (đệ đệ Vương Kỳ Nhận) viết thư ủy thác.

“Cha, người đang nhìn cái gì? Sao sắc mặt nghiêm trọng như thế?”

Nghe tiếng nói tràn ngập tươi mát sáng ngời vọng tới, Vương Kỳ Nhận biết là đứa con thứ hai của hắn – Vương Ngự Phong, đầu cũng không nâng trả lời nghi vấn của y.

“Ôi ~ ta đang nhìn thánh chỉ Hoàng thượng, còn có tín của tiểu thúc người viết tới...”

“Nội dung gì làm cho cha phiền lòng như thế, không bằng nói ta nghe một chút... Nói không chừng hài nhi có thể giúp cha một phần ah...”

“Vương Ngự Phong, Ta biết người rất có hiếu... Nhưng là vấn đề này không phải người có thể... Đúng vậy! Người có thể! Người có thể giúp ta việc này nga!~”

Mới đầu, cảm giác được Vương Ngự Phong không giúp được gì, Vương Kỳ Nhận thấy con mình thật may mắn được thoải mái tự do, vô tư, nhưng lại đang nhìn đến tướng mạo con mình sau đó lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

“Hà?”

Bị phụ thân trước sau phản ứng không đồng nhất làm cho Vương nhị thiếu gia không hiểu gì cả.

“Sao ta lại không nghĩ tới người đây! Thật tốt quá thật tốt quá... Tìm người tuyệt đối không có vấn đề...”

“... ..”

Nhìn mặt phụ thân như bị táo bón bỗng nhiên trở nên cao hứng, Vương Ngự Phong thật đúng là càng ngày càng bị làm cho không rõ ràng, rốt cuộc phụ thân buồn phiền chuyện gì? Làm sao lại đột nhiên vui sướng?

“Quyết định như thế đi... Người ngày mai theo cha cùng nhau tiến cung, đi đến chỗ của tiểu thúc người một chuyến...”

Vương Kỳ Nhận cao hứng giao hết chuyện cho con trai, sau đó muốn đi ra thư phòng, lại bị y vội vàng kéo lại.

“Chờ... Chờ một chút đã! Cha, ngươi còn chưa nói muốn hài nhi để làm việc gì...”

Mặc dù xem ra phụ thân giải quyết vấn đề chắc hẳn rất tốt, nhưng Vương Ngự Phong cảm giác được một việc không thích hợp, hơn nữa trực giác nói cho y biết, y sẽ phải chịu khổ trong một thời gian dài...

“Ta muốn ngươi đi thay chức vị tiểu thúc ngươi, thời gian không cần phải lâu lắm, chỉ cần đủ sáu tháng thì tốt rồi...”

“Oh... Nguyên lai là đi thay mặt giữ chức giúp tiểu thúc a... Cái gì?? Ngươi muốn ta đi làm tổng quản thái giám hậu cung...”

2. Chương 2

Nhìn danh sách phi tần trước mắt, Vương Ngự Phong chỉ cảm thấy một hàng dài đến chóng mặt.

Vừa nghĩ đến chính mình phải ở trong cung sáu tháng làm “thái giám”, tâm lý cũng rất khó chịu.

“Ghê tởm!” – Có đạo lý nào lại đem chính con mình đẩy vào nguy hiểm chứ....

Cuối cùng không kiềm được bực tức trong lòng, lửa giận bốc lên ngàn ngút, bất mãn trong đầu tuôn ra như nước, không ngừng phàn nàn lên xuống.

“Tức chết ta rồi....Cái gì gọi là ngươi lớn lên giống phụ nữ như vậy, sẽ không có người phát hiện đâu...Có loại cha này hả...”

Vẫn bất mãn theo với từng cơn oán giận, bị gọi tới thay mặt chức vụ tiểu thúc kỳ thật không phải nguyên nhân chính làm cho lửa giận của Vương Ngự Phong bùng nổ, chính thức làm cho y cực độ bất mãn, chính là vì phụ thân nói như thế....

“Vì cái gì!? Cha, ta đường đường là một nam tử hán, vì cái gì mà muốn ta đi làm thái giám hả...”

“Cũng sẽ không thật sự thiên ngươi....Chỉ là muốn ngươi giả mạo thái giám thay mặt chức vị tiểu thúc ngươi một chút thôi...”

“Ta không nên....Việc này nếu như truyền ra ngoài, Vương Ngự Phong ta sau này sao có thể gặp người hả...”

“Không được truyền ra...Việc này ngàn vạn lần không được truyền ra....Nếu bị người phát hiện, chính là tội khi quân phạm thượng....sẽ bị chém đầu ah...”

“Nếu như vậy....Vì cái gì còn muốn ta đi làm thái giám.....Nếu như bị phát hiện....”

“Chính là sợ bị người phát hiện, mới gọi ngươi đi ah~....”

“Ách...Cái này là ý tứ gì?”

“Ngươi sao không tự nhìn chính mình một cái? Ngươi lớn lên tể da nộn thịt, mi thanh mục tú, vừa lại môi hồng răng trắng, rất giống một người yếu điệu thực nam nga...Mặc vào quan phục tiểu thúc ngươi....Người khác tuyệt đối sẽ không phát hiện ngươi là một thân nam nhi....”

Trong cung làm thái giám, bởi vì đã mất đi cái tượng trưng nam tính, âm dương mất cân đối, mỗi người thoát nhìn rất giống đàn bà, hơn nữa mỗi ngày thị hầu hoàng hậu phi tần, thời gian lâu, nhấc tay giơ đầu cũng giống phụ nữ, thành một cái lưỡng dạng rồi....

“.....” nghe được phụ thân nói, Ngự Phong suýt nữa bị tức chết, lớn lên như thế cũng không phải y tự nguyện, từ nhỏ đến lớn, y bất mãn nhất chính là có gương mặt như phụ nữ, lúc nào cũng bị thân thích đùa giỡn, cũng không ngần ngại xem y có bao nhiêu ủy khuất.

“Nhưng mà cha...”

“Nhưng hơn nữa...Đại ca với tiểu đệ ngươi mỗi người đều như cha giống nhau về khí chất, mày rậm mắt to, vừa nhìn sẽ biết lừa gạt bất quá...”

Mặc dù nói Vương Ngự Phong dung mạo bên ngoài hẳn là có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra, nhưng là nói đi nói lại đều cũng có điểm nguy hiểm, Vương Kỳ Nhận không phải không lo lắng, mà là thời gian cấp bách quá ah!

“Hơn nữa, chúng ta cũng không có nhiều thời gian rồi, tiểu thúc ngươi đến giờ Thân sẽ lên đường đi Tứ Xuyên, thời gian chúng ta không còn nhiều...”

“Người đang sống hảo làm chi đột nhiên muốn đi Tứ Xuyên hả...”

“Hắn cũng là bán mạng làm việc...”

“.....” Xem vẻ mặt y không cam lòng nguyện ý, Vương Kỳ Nhận không thể làm gì khác hơn là xuất ra chiêu cuối cùng....

“Như vậy đi! Nếu như ngươi có thể bình an hoàn thành sáu tháng công việc, ta sẽ đáp ứng với cho ngươi đi làm phu tử (*)....”

(*): thầy giáo.

“Thật sự sao cha?! Nói thế có thật không!”

Nguyên lai Vương Ngự Phong trong lòng mang theo không cam tâm, vừa nghe đến điều kiện trao đổi của phụ thân, sắc mặt sở dĩ âm u, trong nháy mắt giống như đóa hoa nở rộ tràn ngập hương khí.

“Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, chỉ cần ngươi có thể bình an hoàn thành sáu tháng công việc, sau khi sự tình hoàn thành, dù ngươi muốn đi Nghiễm Đông hay là Sơn Đông làm phu tử, ta cũng sẽ không tái can thiệp ngươi...”

“Hảo! Thành giao, đến lúc đó ngươi cũng không nên đổi ý nga cha!”

Vì hoàn thành giấc mộng cuộc đời y, Vương Ngự Phong cứ như vậy tiếp được sứ mạng gian khổ.

“Ôi ~ ta thật là có điểm hối hận khi đáp ứng cha...”

Rất không hình tượng ghé vào trên bàn kê rên, y đến bây giờ mới biết được, chung quy quan thái giám hậu cung không phải dễ làm.

Chẳng những phải chiếu cố từng phi tần từ lúc bắt đầu cuộc sống hàng ngày, còn phải mỗi ngày ghi chép chu kì ánh trăng tròn hay khuyết, bởi vì nó liên hệ đến tính toán thụ thai của các phi tần.

Còn có nhất định phải ghi chép Hoàng thượng mỗi ngày muốn phi tử nào thị tẩm, còn muốn ghi lại phi tử nào chưa được sủng hạnh....

Hơn nữa tiểu thái giám, tiểu cung nữ cả hậu cung, ngay cả phi tử muốn cầu kiến Hoàng thượng đều phải được y phê chuẩn rồi mới có thể xin vào.

Không chỉ như thế, phi tử hậu cung này tất cả đều muốn giành cơ hội được Hoàng thượng thị tẩm, không ít người có khi sẽ đến nịnh hót y, không phải đưa lên vàng bạc châu báu, chính là đưa lên một ít dị vật quý hiếm, chính là hy vọng y có thể tại trước mặt Hoàng thượng ít nhiều nói tốt cho vài câu, để cho Hoàng thượng khâm điểm thị sủng.

Cùng cực nhàm chán nhìn trước mắt, một đồng quà cáp các phi tử đưa tới lễ gặp mặt.

Có Văn phi đưa tới thúy ngọc hồ lô, nghe nói ở bên ngoài bán đều có mười tám vạn hai nghìn lượng, còn có Nga phi đưa tới nhân sâm ngàn năm, Ngọc phi đưa tới hắc thạch mã não, nghe nói hắc thạch mã não này nhưng là trân bảo khó gặp ah!

Còn lại gì đó y cũng không nhớ rõ rồi, dù sao không phải giấu đầy vàng trong cái giỏ hoa quả, chính là mỗi một đại sư được tặng ít đồ trong bảo khố.

Sở dĩ đối với Văn phi, Nga phi, Ngọc phi, tổng gì đó có ấn tượng, thuần túy là bởi vì mấy thứ này, tất cả đều vốn là những người chưa từng được bước một bước đến tẩm phòng, nhân tiện đưa tới lấy lòng.

Các phi tử chỉ sợ lễ tổng quá muộn sẽ bị tổng quản thái giám hậu cung mới nhậm chức thiêu hết công sức từ trước đến nay.

Cũng chỉ có sau khi làm việc, y mới hiểu rõ vì cái gì tiểu thúc lại sợ vị trí của hắn bị người soán tẩu đến như vậy.

Ngẫm lại chức vị này chẳng những có quyền thế, còn có nhiều nước luộc có thể mò như vậy. (*)

(*): “đục nước béo cò”

Khó trách tiểu thúc cho dù bị người cười là thái giám cũng bất vi sở động, bởi vì hắn biết tiểu thúc nhưng là quý tiền như tính mạng, tiền và mỹ nhân đối với hắn mà nói, tiền đường như đáng tin hơn.

Hơn nữa, mặc dù tiểu thúc vốn là một thái giám, nhưng là cả trong hoàng cung, chức vị thái giám lớn nhất đấy!

Bất quá đáng tiếc chính là y – Vương Ngự Phong chỉ là đến thay mặt cho tiểu thúc, cho nên lễ vật tất cả đều bị y trả lại, không ít tiểu thái giám, tiểu cung nữ đều bị đuổi về chỗ các phi tử.

Bất quá làm y chịu không được chính là, các phi tử tựa hồ tưởng rằng y không thích lễ vật các nàng tổng, bởi vì một tiểu thái giám xui xẻo bị y đuổi về, không bao lâu tiểu thái giám lại cảm thấy gì đó càng quý trọng trở về cho y, còn nói phi tử uy hiếp nếu như y không thu hạ lễ vật, sau này sẽ làm khó dễ tiểu thái giám bọn họ.

Đến cuối cùng, Vương Ngự Phong rõ ràng trực tiếp đem lễ vật đưa cho tiểu thái giám và tiểu cung nữ, ngay từ đầu bọn họ còn không dám cầm, sau đó là y nửa uy hiếp nửa dụ dỗ, mới làm cho các tiểu thái giám và tiểu cung nữ phải nhận lấy.

Bất quá các phi tử đưa tới đồ vật quá nhiều, nhất thời y cũng không có cách nào một lần đem lễ vật toàn bộ tổng đi hết, bây giờ còn một đồng không ít ở trong phòng đây!

Y thật lo lắng nếu như phi tử lại mang đồ tới, buổi tối y có thể sẽ không có chỗ ngủ.

Cộc cộc cộc – (tiếng gõ cửa)

“Khởi bẩm Ngự công công, Tiểu An tử cầu kiến.”

Ngay lúc Vương Ngự Phong còn đang phiền não nên lưu đồng lễ vật kia, ngoài cửa truyền đến tiếng nói, làm cho y không thể không tạm thời đình chỉ suy nghĩ chuyện không phải trọng yếu này.

“Vào đi!”

Vội vàng kéo quần áo trắng, điều chỉnh tốt tư thế ngồi sau đó truyền Tiểu An tử tiến vào.

Chỉ thấy một người mặc y phục thái giám màu đỏ, tiểu thái giám cung kính vào phòng sau đóng cửa lại, tiêu sái đến trước mặt Vương Ngự Phong, thân thể hạ thấp một chút sau đó liền cẩn cẩn dục dục (*) từ trong lòng xuất ra một phong thư màu trắng, đưa tới trên tay y, cũng ghé lại tai y nói nhỏ:

(*): vô cùng cẩn thận.

“Đây là Thái hậu nương nương sai Tiểu An tử chuyển cho ngài mật hàm.”

“....Thái hậu nương nương....” Không thể nào! Không lẽ thân phận của y bị bại lộ hay là y làm sai cái gì? Tại sao y vừa mới tiếp được chức vị tiểu thúc chưa tới ba tuần, Thái hậu lại truyền mật hàm tới?

____END 1____

3. Chương 3

“...Thái hậu nương nương....” Không thể nào! Không lẽ thân phận của y bị bại lộ hay là y làm sai cái gì? Tại sao y vừa mới tiếp được chức vị tiểu thúc chưa tới ba tuần, Thái hậu lại truyền mật hàm tới?

“Ngự công công.... Ngài không có việc gì chứ?”

Thấy Vương Ngự Phong vẫn nhìn chăm chú trang giấy nọ đến gần gần người, Tiểu An tử lo lắng nhìn sắc mặt y, quan tâm hỏi.

“Ách... Không có việc gì.... Không có việc gì....”

Có điểm sợ hãi tiếp nhận mật hàm, sau khi mở ra xem nội dung, sắc mặt sở dĩ từ lo lắng biến thành thờ dãi một hơi, rồi lại nhìn hết mật hàm sau đó biến thành vẻ mặt bất đắc dĩ gia tăng vô tội.

“Ngự công công, ngài có khỏe không?”

Tiểu An tử ở một bên chứng kiến sắc mặt Vương Ngự Phong đại biến, tưởng rằng là bởi vì thân thể y không được tốt.

“Ách... Không... Ta vẫn hảo, chỉ là....”

“Chỉ là không nghĩ tới ngài vừa mới nhậm chức chưa tới ba tuần, lại nhận được mật hàm từ Thái hậu nương nương phải không?”

Cung kính mà lại nói trúng tâm tư chính mình, Tiểu An tử đã tiến cung làm tiểu thái giám phục vụ hơn mười năm rồi mà!

Đương nhiên rất hiểu xem sắc mặt người khác mà đoán tâm sự rồi.

“Không nghĩ tới đã bị người nhìn ra!”

Không có ý tứ gãi gãi đầu, Vương Ngự Phong nhìn trước mắt, tiểu thúc lúc gần đi dặn dò có thể tín nhiệm tiểu thái giám – Tiểu An tử.

Bất quá bởi vì Tiểu An tử tuổi còn rất trẻ, tư lịch vẫn không đủ, cho nên không thể nhờ Tiểu An tử thay mặt nhậm chức, nếu không Vương Ngự Phong sẽ không phải lãnh chức vị nguy hiểm có thể bị chém đầu bất cứ lúc nào, đến thay mặt cho vị trí tiểu thúc rồi.

“Không, là ngài làm người thành thật, toàn bộ tâm tư đã lộ ra trên mặt rồi.”

“Như vậy ah?!”

“Kỳ thật Thân công công đương gia, cũng là thường thường năm ba ngày sẽ thu được mật hàm từ Thái hậu nương nương...”

Nghe được Tiểu An tử nói như thế, Vương Ngự Phong liền bắt đầu hoài nghi, tiểu thúc hẳn kỳ thật vốn là chạy trốn chứ không phải bán mạng đến Tứ Xuyên tìm người.

Bởi vì nội dung mật hàm, vốn là Hoàng thượng đã hai tháng không triệu phi tử hoặc quý nhân thị tẩm rồi, hết lần này tới lần khác Thái hậu cấp bách suy nghĩ muốn để hoàng thất có người nối dõi, thế là muốn y vô luận như thế nào đều phải làm cho Hoàng thượng đêm nay triệu quý nhân hoặc phi tử thị tẩm, nếu không sẽ hối tội y.

Này nói rõ chính là ép buộc, cũng không giấu lại quyết định có muốn triệu người thị tẩm hay không chính là do Hoàng thượng, cũng không phải y, vậy nếu y có nghĩ đến biện pháp hữu hiệu nào cũng vô ích thôi!

Bất quá giấu lại Hoàng thượng đăng cơ cũng mười mấy năm rồi, nhưng hoàng cung lại vẫn không có hỉ tấn truyền ra, cũng không thấy Hoàng thượng lập phi sau đó, cũng khó trách Thái hậu rất lo lắng.

“..... Kỳ quái....”

Như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, Vương Ngự Phong liền chạy tới rút ra một cuốn trong danh sách tần phi, sau khi lật qua lật lại, nghi vấn hỏi Tiểu An tử đứng ngay bên cạnh:

“Tiểu An tử, vì cái gì mà những quý nhân tiến cung cùng lúc với Như quý nhân đều đã lên chức Cách vi phi, nhưng sao mỗi Như quý nhân vẫn là một quý nhân bình thường? Nhưng lại có thể ở tại Trữ phi cung nơi chỉ có phi tử mới có thể ở? Quý nhân không phải là ở tại Trữ tú cung sao? Hơn nữa lần Hoàng thượng triệu Như quý nhân thị tẩm kể ra không thể ít hơn so với Văn phi các, nhưng sao lại...”

Không biết vì cái gì mà được triệu đến thị tẩm nhiều lần, kể ra được thị tẩm nhiều nhất như Như quý nhân đến bây giờ vẫn là một quý nhân bình thường, khác với những quý nhân đồng kỳ tiến cung nhưng cũng đã lên chức Cách vi phi tử, ngay cả chính được Hoàng thượng triệu qua một lần Mai quý nhân cũng có thể thăng chức vị phi tử, điều này làm cho Ngự Phong rất ư là trầm tư khó giải.

“Công công ngài không biết sao?”

Tiểu An tử khó hiểu cau mày nhìn Vương Ngự Phong, hình như y đã hỏi vấn đề thật là kỳ quái.

Nếu như Vương Ngự Phong thật sự là thái giám hầu hạ trong cung nhiều năm, không có khả năng không biết chuyện này.

“Ách.... Bởi vì ta thường bị Thân công công phái đến bên Vương tương gia thu thập một ít thông tin, rất ít hồi cung.... Cho nên....”

Vội vàng nghĩ ra ngoài phụ thân còn có tiểu thúc che giấu sự thật, nếu y nhận thân phận ở đây sẽ bị tiểu thái giám kia hoài nghi, sẽ rất nguy hiểm.

“Oh! Thì ra là vậy! Nô tài thấy kỳ lạ bởi trong cung chưa từng gặp qua Ngự công công đây!”

Một cách rất dễ dàng hấn tin ngay lời Vương Ngự Phong nói, Tiểu An tử vội vàng cung kính trả lời Vương Ngự Phong về vấn đề vừa rồi:

“Là như thế này ạ! Nguyên bản Hoàng thượng cũng là nghĩ muốn đưa Như phi lên làm phi, nhưng Như phi lại muốn Hoàng thượng tỏ vẻ nài nỉ chỉ vô tình lên chức phi, cam nguyện chỉ lấy danh quý nhân....”

“Vì sao?”

“Nô tài nghe nói, Như phi sở dĩ có thể được tuyển triệu vào cung, tất cả đều là bởi vì Như phi có phụ thân vốn là ngự y, bởi vì Hoàng thượng khi sinh thời có bệnh, làm cho phụ thân Như phi có cấp y tốt lắm, cho nên Như phi mới may mắn có thể vào cung làm phi tần, Như phi luôn luôn không cầu danh lợi, chỉ cần được Hoàng thượng sủng hạnh cho nên....”

“Thật ra là như vậy hả...Nhưng mà...”

Lại lật thêm vài trang, Vương Ngự Phong vừa lại phát hiện một việc rất kỳ quái trong vấn đề.

“Tiểu An tử, sách này vốn là năm nay Thân công công mới ghi chép lại đúng không?”

“Thưa công công, đúng thế.”

“Nhưng... Theo sách này thì xem ra... Hoàng thượng từ đầu năm đến nay cơ hồ mỗi ngày đều có triệu quý nhân, phi tử thị tẩm, hơn nữa đều từng có lưu lại... Vì cái gì không có phi tử hoặc quý nhân truyền hỉ?”

“Thưa công công, này cũng đang vốn là việc là Thân công công và Thái hậu nương nương khó hiểu!”

Chuyện này thật sự đúng là không thường thấy ah!

Như Đường kim Hoàng đế – kỳ diễm hoàng mỗi ngày triệu người thị tẩm, lại mỗi người cũng đồng ý lưu lại, qua hai tháng không có việc vui truyền ra mới lạ.

“Có thể hay không vốn là Hoàng thượng long thể bất thường, hay là phi tử các nàng vô dụng đây?”

Nếu không phải thân thể có chuyện, sao vậy có thể không sinh được long tử phượng nữ (*) đây?

(*) : hoàng tử công chúa

“Thưa công công, Thái hậu nương nương và Thân công công cũng từng nghĩ tới vấn đề này, bắt quá theo các thái y chẩn đoán, Hoàng thượng thân thể khỏe mạnh, tinh khí dư thừa, các quý nhân vào cung cũng đều thân thể khỏe mạnh, muốn sinh hai người ba người long tử phượng nữ cũng không là vấn đề!”

“... Chuyện này thật sự cũng quá kỳ quái rồi...”

Nhìn Vương Ngự Phong suy tư nghiêm túc, Tiểu An tử đột nhiên nghĩ tới một việc, vội vàng nhỏ giọng đến bên tai y nói:

“Thưa công công, nô tài đến là nói đến chuyện kỳ quái nhất đây. . .”

“Oh? Sự tình gì vậy?”

“Tiểu An tử lúc này mới nghĩ đến, Hoàng thượng mỗi lần triệu người thị tẩm, đều đã phái thị vệ ở ngoài cửa đi nơi khác, chỉ để lại một người Vương hộ vệ!”

“Thật sự sao? Việc này thật lạ. . .”

“Đúng vậy! Dĩ vãng tiên đế cho dù nhận người thị tẩm, cũng không đuổi thị vệ ngoài cửa ra ngoài, hết lần này tới lần khác mỗi lần Hoàng thượng triệu phi thị tẩm, nhất định đuổi thị vệ đi, chỉ để lại Vương hộ vệ, nô tài cũng thấy kỳ quái, bất quá nô tài vốn chỉ là một hạ nhân, cũng không dám hỏi nhiều.”

“Thật sự rất khả nghi. . . Được rồi Tiểu An tử, bởi vì ta lâu chưa đi đến cung, có một số việc cũng mới lạ! Mong rằng Tiểu An tử thứ lỗi vài sai sót và giúp đỡ. . .”

Trước mắt Tiểu An tử tựa hồ rất thông minh, phản ứng lại nhanh nhẹn, hơn nữa hần trước cũng là tiểu thái giám theo bên người tiểu thúc, đương nhiên là muốn hảo hảo lưu lại, nếu không sau này chuyện y không phải thái giám lộ làm sao?

“Nô tài không dám nhận! Ngự công công nói sao đều là chủ tử nô tài, chủ tử phân phó chuyện, nô tài nhất định làm theo.”

Vội vàng hướng Vương Ngự Phong hạ thấp người, đối với y hữu lễ đối đãi, Tiểu An tử cũng hiểu được y hữu lễ như vậy không phải công công nào cũng làm được, có thể hầu hạ y thật đúng là tam sinh hữu hạnh cho hần!

“Uh, ta hỏi Tiểu An tử, làm sao có thể diện kiến hỏi Hoàng thượng về việc tại sao không triệu phi thị tẩm?”

Bởi vì tiểu thúc đi quá vội vàng (thực ra là bỏ trốn nga~ =)), chỉ nói chút việc đại khái, hơn nữa, tiểu thúc cũng nói Tiểu An tử vốn là người thân tín, nếu có sự tình tìm hần quả không sai.

“Thưa công công, đợi sau khi Hoàng thượng dùng hết bữa tối quay về, công công theo Tiểu An tử sẽ xin bái kiến Hoàng thượng...”

“A! Còn muốn chờ Hoàng thượng ăn xong bữa tối ah?”

Vừa nghe đến Hoàng thượng bắt đầu dùng bữa, đứng ở một bên chờ Hoàng thượng ăn xong, Vương Ngự Phong cảm giác thật thống khổ.

Bởi vì câu giáo huấn nổi tiếng xưa, dân dĩ thực vi thiên (*)! Y phi thường coi trọng câu này.

(*): Giống câu “Quốc có quốc pháp, gia có gia phong”

Cũng không để tâm đến còn có tiểu thái giám ở một bên, Vương Ngự Phong lộ ra vẻ mặt ai oán.

“Phốc. . .”

Chứng kiến y không chú ý hình tượng ai oán lên tiếng, Tiểu An tử ở một bên không nhịn được buồn cười.

“Người cười cái gì hả?”

____END 2____

4. Chương 4

“Người cười cái gì hả?”

Mặt mày khó hiểu nhìn Tiểu An tử cười như thế, Vương Ngự Phong không biết hẳn sao lại buồn cười như vậy.

“Nô tài đáng chết, nô tài không nên nhạo báng Ngự công công. . .”

Cho dù Vương Ngự Phong biểu hiện buồn cười như vậy, nhạo báng người có chức vị so với chính mình cường đại hơn nhiều chính là phạm thượng, đạo lý đơn giản này Tiểu An tử không có khả năng không biết, sợ y giáng tội, vội vàng quỳ xuống dập đầu nhận lỗi.

“Đứng lên đứng lên! Ta không có tức giận mà! Người như vậy ta chịu không nổi. . .”

Nhìn thấy Tiểu An tử đột nhiên quỳ xuống hướng hẳn dập đầu, y bị hù dọa liền nhanh chóng kéo người Tiểu An tử đứng dậy.

Trời ạ! Y lớn lên đây là lần đầu tiên có người quỳ trước y!

“Đa tạ Ngự công công từ bi, đa tạ Ngự công công không giáng tội Tiểu An tử. . .”

Cho dù được Vương Ngự Phong nâng dậy, Tiểu An tử vẫn là khấn thương liên tiếp cúi đầu.

“Người nếu lại cảm ơn ta, ta liền lập tức giáng tội ah!”

Xem bộ dạng Tiểu An tử, hình như trong hoàng cung những người có địa vị thái giám cung nữ như Tiểu An tử dường như bị mọi người đặc biệt khi dễ.

“Vâng.”

Bị hù dọa vội vàng đứng thẳng thân thể, nhưng vẫn là cúi đầu.

“Yên tâm đi! Ta chỉ nói thế, sẽ không tùy tiện giáng tội người! Sau này lúc chỉ có hai người, người có thể tự nhiên một chút, không nên quá lo lắng như vậy, đến lúc đó người bị bệnh ta đi chỗ nào tìm một thái giám thân cận để hỗ trợ hả?!”

Tươi cười tự nhiên hào phóng nhìn Tiểu An tử, thật là một điểm kiêu ngạo cũng không có, dù sao phải nói Vương Ngự Phong bây giờ là thái giám có địa vị lớn nhất trong cung, mặc dù chỉ là thay mặt.

Nghe Vương Ngự Phong nói như thế, Tiểu An tử lúc này mới có dũng khí chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn y, nhìn thấy vẻ mặt ôn hòa tươi cười của y, Tiểu An tử mới cảm thấy an tâm.

“Khởi bẩm Ngự công công, thời gian Hoàng thượng dùng xong bữa tối sắp đến. . . Chúng ta cũng nên chuẩn bị thôi. . .”

Nhìn một chút sắc trời ngoài cửa sổ, Tiểu An tử vội vàng nhắc nhở Vương Ngự Phong.

“Cũng đúng, nhanh chuẩn bị một chútChúng ta có thể ăn cơm trước hay không?!”

“... Bây giờ chưa được đâu ạ! Công công đừng quá lo lắng, Hoàng thượng dùng bữa cũng không lâu, khi Hoàng thượng dùng xong, tuyển định xong quý phi thị tẩm, đợi Hoàng thượng chuẩn bị cho tốt rồi triệu tẩm, đưa quý phi đến là ổn, khi đó công công có thể trở về dùng bữa.”

Che đây nụ cười của mình, Tiểu An tử trấn an y.

“Oh! Như vậy ah! Ôi ~ được rồi! Chung quy so với đói thì tốt hơn nhiều!”

Nếu Tiểu An tử đã nói sẽ không phải chờ lâu lắm, vậy y không thể làm gì khác hơn là chuẩn bị nhanh một chút!

Nghe nói đồ ăn trong cung cũng ngon lắm, không biết có phải thật không đây!

Mặc trường sam màu lam, trên tay áo có năm đường màu vàng, đó là quần áo thái giám trong cung, người có quyền vị lớn nhất mới có thể mặc quan phục .

Nhìn Hoàng thượng đã dùng bữa suốt một khắc (*), tựa hồ đôi mắt nhìn trăm món ngon không gì hứng thú, cứ ăn vài miếng rồi lại ngừng gần năm phút đồng hồ, hơn nữa lông mày Hoàng thượng tựa hồ vẫn đều là hơi nhíu, làm cho Vương Ngự Phong cảm giác rất kỳ quái, liền tò mò đến bên tại Tiểu An tử nhỏ giọng hỏi theo:

(*): 15 phút.

“...Tiểu An tử, Hoàng thượng vốn là kén ăn, hay là Ngự thiện nấu quá khó ăn hả?”

“...Công công, khi Hoàng thượng dùng bữa không thể nói chuyện với nhau...”

Khẩn trương quay nhìn Vương Ngự Phong, biết bây giờ không chỉ có hần cùng y, còn có Vương hộ vệ thiếp thân của Hoàng thượng, trưởng phòng bếp và trưởng môn thái giám hầu hạ, còn có một đồng cung nữ, vậy sao có thể để y tùy theo tính cách như vậy?

“Không sao! Dù sao Hoàng thượng cũng không nghe thấy, người nói cho ta biết đi! Nếu không ta ở chỗ này cũng buồn bức lắm ah!”

“Nhưng mà công công. . .”

“Khụ khụ. . .”

Ngay lúc Tiểu An tử còn đang làm khó dễ, đột nhiên xuất hiện tiếng ho khan, làm cho Vương Ngự Phong cùng Tiểu An tử thân thể chấn động, vội vàng đứng thẳng, thuận tiện len lén liếc về phía phát ra thanh âm. Chỉ thấy Vương hộ vệ đứng ở bên người Hoàng thượng nheo mắt lại hướng đến chỗ hai người bọn họ đánh giá.

“Xảy ra chuyện gì?”

Chú ý tới cử động của Vương Duẫn Sâm, nguyên bản còn đang ăn cái gì, Hoàng thượng quay đầu nhìn về phía Vương hộ vệ.

“Thưa Hoàng thượng, không có gì, có thể là bị trúng gió.”

“Như vậy ah!”

Có thể thấy được Vương hộ vệ được Hoàng thượng tín nhiệm rất nhiều, tùy tiện nói vài câu, Hoàng thượng liền tin tưởng, có thật hay không cũng không quan tâm, tiếp tục ăn bữa tối, chỉ là vẫn như vừa rồi, tựa hồ ăn không biết vị giác.

“Không ăn nữa...”

“Hoàng thượng, hôm nay ăn quá ít rồi! Phải bảo trọng long thể ah!”

Mới ăn vài miếng, Hoàng thượng liền buông đũa, muốn gọi người đem bữa tối bỏ đi, Vương hộ vệ ở một bên liền vội vàng muốn Hoàng thượng ăn nhiều một chút.

“Không được, Trẫm hôm nay đã ăn rất nhiều. . .”

“Hoàng thượng, nửa cái đùi gà, nửa chén cơm. . . Vài miếng thịt sườn đông cùng vài miếng rau gọi là nhiều?”

“Nhưng là Trẫm ăn không vô. . .”

“Như vậy sao có thể được, Hoàng thượng ăn ít như vậy, nếu không đủ dinh dưỡng ngã bệnh làm sao. . .”

Ở một bên nhìn Vương hộ vệ đối Hoàng thượng hành xử giống như hảo bằng hữu, Vương Ngự Phong thấy có điểm khó tin.

Mặc dù hần có nghe Tiểu An tử nói Hoàng thượng rất tín nhiệm Vương hộ vệ, bắt quá trong mắt y, này không chỉ vốn là tín nhiệm, căn bản là Vương hộ vệ nhìn như bảo mẫu của Hoàng thượng! (!?)

Ngẫm lại, ai dám thưa với Hoàng thượng trực tiếp như vậy?

“...Nhưng là ta vừa nghĩ đến chuyện của Ly Thân Vương, không muốn ăn cái gì. . .”

Mày tức thì nhú không ít, tâm tình lo lắng phi thường rõ ràng.

“Chuyện Ly Thân Vương chung quy có biện pháp, bây giờ trọng yếu nhất là địch bất động, ta bất động, người không nên cấp bách, không phải với Ly Thân Vương đã hạ mình (*) rồi sao?”

(*): Nguyên văn là hạ hoài ()

Hết lời khuyên giảng, thấy Hoàng thượng mấy ngày nay vì chuyện Ly Thân Vương, làm cho ăn không ngon, hơn nữa Hoàng thượng mỗi ngày nhật lý vạn ky (*), dụng tâm thống trị quốc sự, thân cận Hoàng thượng như Vương hộ vệ, vậy sao có thể không quan tâm Hoàng thượng thân thể không khỏe?

(*): Nhật lý vạn ky: Chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

“Tốt lắm! Trẫm cùng lắm thì lại ăn nhiều một chút...”

“Uh, ta đến giúp Hoàng thượng gấp thức ăn!”

Nói xong, cũng không chờ Hoàng thượng trả lời, Vương hộ vệ liền tự động cầm lấy đĩa của Hoàng thượng, chỉ chốc lát sau, trước mắt hắn cái đĩa nhỏ đầy lên không ít.

“...”

Nhìn Hoàng thượng cũng không vì hành vi của Vương hộ vệ mà tức giận, Vương Ngự Phong thật sự cảm giác được trước mắt hắn nếu không phải thật sự rất tín nhiệm Vương hộ vệ, chính là tính tình của hắn cũng rất tốt.

Bởi vì Vương hộ vệ miệng vừa thưa vừa tự động giúp Hoàng thượng gấp thức ăn, có thể nói là khắp thiên hạ không ai dám làm!

Nếu Hoàng thượng mất hứng, có thể sẽ mất đầu nga.

“Vương Duẫn Sâm sao người lại gấp thức ăn nhiều thế!”

Hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của người khác, Hoàng thượng trực tiếp gọi ra tên của Vương hộ vệ, có thể thấy được quan hệ của hai người thật sự rất tốt.

“Có tốt không? Thức ăn đó cho ta ăn cũng không đủ dính răng!”

“Ta cũng không phải người. . .”

Nguyên bản Hoàng thượng lại mặt mày nhăn nhó, bây giờ lại lộ ra tươi cười.

“... Thật không nghĩ Vương hộ vệ lại lợi hại như vậy!”

“... Ngự công công người có điều không biết, lúc Hoàng thượng mười tuổi Vương hộ vệ đã theo bên người ngài, tính cũng đến mười sáu, mười bảy năm rồi!”

“Khó trách hắn có thể trước mặt Hoàng thượng tự nhiên như vậy. . .”

“... Hai người các người, trước mặt Trẫm lén lút nói cái gì hử?”

____END 3____

“... Hai người các người, trước mặt Trẫm lén lút nói cái gì hử?”

“...”

“...”

Hai người còn đang trao đổi cao hứng, nghe Hoàng thượng nói vậy xem khẩu khí không biết là tức giận hay là trách mắng, tất cả đều chấn thẳng thân thể, lỗ chân lông toàn thân như là trong nháy mắt giãn ra, mồ hôi chảy như tắm, quần áo xem ra cũng ướt đầm.

“Muôn tâu Hoàng thượng, nô tài không dám.”

“Muôn tâu Hoàng thượng, nô tài không dám.”

Hai người vội vàng quỳ xuống, đầu cúi thấp, chỉ cầu Hoàng thượng không giáng tội.

“ ... ”

Bốn phía hoàn toàn không nghe có bất kì tiếng vang, giờ phút này, trong phòng cung nữ và bọn quan viên cũng an tĩnh, chưa người nào có dũng khí hó hé một tiếng.

Bởi vì giờ phút này Hoàng thượng chỉ là đang nhìn người đang quỳ trên mặt đất, vậy vì sao phượng nhãn dường như là dừng lại trên người y đánh giá kỹ cái gì.

Không thể nào! Sao lại xui xẻo như vậy, ngày đầu liền bị dính đến phiền toái ah. . .

Vương Ngự Phong đầu đã thấp đến không thể thấp hơn, nghe bốn phía không có bất kì tiếng động, đến mức yên tĩnh tĩnh mịch, làm cho y bị hù dọa đến mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Ah! Trẫm nghĩ, ngươi là người đến thay thế chức vị thái giám vốn là của Thân công công?”

Nguyên lai Hoàng thượng vừa mới một hồi lâu không ra tiếng, là bởi vì chưa từng thấy qua y, đang hồi tưởng.

“ . . . Muôn tâu Hoàng thượng, nô tài đúng là. . . ”

Hoàng thượng nói chẳng những không làm cho y thở phào một hơi, ngược lại càng khẩn trương hơn.

“Dem mặt ngẩng lên để ta xem xem. . . ”

Nhàn nhả chống một tay lên má, ngẫm lại hẳn cũng đã quên Thân công công xin phép đến Tứ Xuyên đi tỉnh hôn (*), bây giờ vừa lúc xem bộ dạng thái giám mới tới một chút.

(*): chỉ công việc quan trọng

“ ... ”

Nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, theo phép tắc mà nói, ánh mắt Vương Ngự Phong vốn là không thể nhìn thẳng Hoàng thượng, nhưng không biết vốn là quá lo lắng hay là như thế nào, y ngẩng đầu, một đôi mắt thật to liên tục chăm chú nhìn thẳng tới phượng nhãn của hắn. . .

“ . . . Đẹp quá. . . ”

Sau khi nhìn thấy dung nhan Vương Ngự Phong đôi môi bất giác thấp giọng khen ngợi.

Khuôn mặt Vương Ngự Phong bầu bĩnh trắng ngần, còn có đôi mắt to tràn ngập linh khí như mang thủy quang nhìn hẳn, đôi môi quá mức phần hồng thoát nhìn mọng nước, đó cũng không phải nguyên nhân chính làm cho Hoàng thượng bị hấp dẫn.

Chính thức làm cho Hoàng thượng chú ý, là từ trên người Vương Ngự Phong phát ra khí chất đặc biệt, cái loại khí chất vừa tươi mát vừa hồn nhiên, như hoa sen trong bùn mà không bị nhiễm bẩn, hình như mặc kệ trong hoàng cung âm mưu tranh đấu đen tối ra sao, cũng dường như không dính lại trên người y.

Hắn suy nghĩ y có khí chất sạch sẽ, nhiều thứ làm cho hắn phải ái mộ!

Hắn viện cớ bản thân khuyết thiếu, quang minh chính đại nhìn chăm chăm đến Vương Ngự Phong tới lúc thỏa mãn.

“Hoàng thượng, ngài vừa mới nói cái gì lúc nãy?”

Nguyên bốn Vương Duẫn Sâm bị bề ngoài Vương Ngự Phong hấp dẫn, nghi hoặc quay đầu hướng Hoàng thượng hỏi, bởi vì hình như hắn vừa mới nghe được Hoàng thượng nói “Đẹp quá”!

“ . . . Ách. . . Không. . . Không có gì! Được rồi, ngươi tên gì?”

“Muôn tâu Hoàng thượng, nô tài họ Vương danh Ngự Phong. . . ” Cẩn cẩn dục dục trả lời hẳn, y sợ không cẩn thận sẽ bị kéo ra ngoài chém.

“ . . . Vương Ngự Phong. . . Vì sao Trẫm chưa từng gặp qua ngươi trong cung?”

“... Thưa. . . Thưa Hoàng thượng, nô tài vẫn được Thân công công an bài tại phủ Vương tương gia thu thập tư liệu. . . Cho nên. . .”

Mặc dù nói vốn là đã sớm che giấu tốt, nhưng là Vương Ngự Phong rất sợ hãi, sợ bị Hoàng thượng phát hiện y nói dối, thân thể không tự giác có chút run rẩy.

“Như vậy à! Nói vậy người nhất định rất được Thân công công coi trọng, nếu không, nhìn người tuổi còn trẻ như vậy, Thân công công cũng không có khả năng đem chức vị tạm giao cho người. . .”

Xem khuôn mặt Vương Ngự Phong vừa trắng vừa mịn màng, lại thêm một chút ngây thơ, Hoàng thượng tự nhiên phỏng đoán y nhất định phi thường tuổi còn trẻ.

“... Không. . . Hoàng thượng quá khen. . .”

Phát hiện Hoàng thượng tựa hồ không chút hoài nghi những lời y nói, y lúc này mới nho nhỏ thở ra một hơi.

“Người cùng Tiểu An tử trước tiên lui ra đi! Trẫm hôm nay không muốn triệu phi thị tẩm, hai người các người không cần nhiều lời. . .”

Nếu Vương Ngự Phong là tới thay mặt chức vị Thân công công, vậy giờ này y đến đây, liền tỏ vẻ đang đợi Hoàng thượng ăn no sau đó hỏi hắn có muốn triệu phi thị tẩm hay không.

“Chuyện này. . .”

Nghe được Hoàng thượng bảo hắn và Tiểu An tử lui ra, vừa nghĩ đến mật hàm của Thái hậu muốn y hôm nay nhất định phải khiến cho hắn triệu phi thị tẩm, nếu không ngày mai sẽ triệu kiến y, điều này làm cho Ngự Phong không chút nghĩ ngợi phát ra thanh âm lâm khó.

Phản ứng của Vương Ngự Phong như vậy làm cho Tiểu An tử một bên cấp bách muốn chết, hết lần này tới lần khác đã không kịp rồi, bởi vì thanh âm của y đã khiến cho Hoàng thượng chú ý rồi.

Cũng dám đối với mệnh lệnh của Hoàng thượng phát ra ý kiến, như vậy không khác gì liều mạng!

“Có cái gì không đúng sao?”

Nghe được Vương Ngự Phong buột miệng làm khó, Hoàng thượng cau mày hỏi lại.

Hắn xem như lần đầu tiên gặp phải hạ nhân đối với mệnh lệnh của hần phát ra loại thanh âm này, cho dù là Thân công công có thâm niên trong cung, cũng không dám có loại phản ứng như thế.

Mà Vương Duẫn Sâm ở một bên, chỉ dùng ánh mắt dường như để xem một trò vui nhìn Vương Ngự Phong, bởi vì hần theo bên người Hoàng thượng lâu như vậy, trừ tướng quân cấp bậc cao, tương gia có dũng khí như vậy, như y là thái giám cũng dám phản ứng trực tiếp như thế, hơn nữa mới vừa rồi Vương Duẫn Sâm cũng chú ý tới Hoàng thượng tựa hồ cũng bị tướng mạo y hấp dẫn, càng làm cho hần chờ mong sự việc giữa Hoàng thượng và y sẽ tiếp tục như thế nào.

“Hoàng thượng như vậy sẽ làm khó nô tài. . .”

Không biết Vương Ngự Phong vốn là ngây thơ hay là ngu ngốc, không chút nghĩ ngợi biểu đạt tiếng lòng của y lúc này.

“... Ngự. . . Ngự công công. . .”

Tiểu An tử cấp bách kéo kéo tay áo y, không nghĩ tới y lại nói ra câu làm cho hần muốn đập đầu ngay vào tường.

“Xảy ra chuyện gì Tiểu An tử? Người buồn tiểu à?”

Nhìn thấy Vương Ngự Phong vẻ mặt nghiêm túc trả lời Tiểu An tử, Vương Duẫn Sâm và Hoàng thượng đầu tiên là lặng đi một chút, liền cười thành tiếng.

“... Phốc. . .”

“... Ha ha ha. . .”

“Ta nói cái gì buồn cười lắm sao?”

Không biết vì cái gì Hoàng thượng vừa rõ ràng rất có uy nghi, vậy sao lại cười nghiêng ngả, ngay cả Vương Duẫn Sâm, còn có bên cạnh là ăn quan, cung nữ, mỗi người đều là che miệng, mắt khom, vai run run, vừa nhìn biết là đang nhin cười.

“... . .”

Nhìn Vương Ngự phong vẻ mặt nghi hoặc, Tiểu An tử giờ phút này thầm nghĩ ra một cách là đâm đầu chết quách cho xong.

Hắn sao lại không biết y chẳng những là người dễ tính, lại rất đơn giản?

Nhưng y chỉ thay mặt Thân công công chỉ sáu tháng thôi mà!

Như vậy không thành vấn đề sao?

“Ha ha ha

“

“Ha ha ~ “

Nguyên bản đang cười rất thoải mái, rồi lại nhìn đến vẻ mặt nghi hoặc của Vương Ngự Phong, càng thêm không thể nhin được, ngay cả Vương Duẫn Sâm cũng cười khiến cho hình tượng hoàn toàn biến mất.

“Cười cái gì mà cười! Như vậy rất không lễ phép ah!”

Như khai ngòi pháo, y liền cảm giác được xui xẻo.

“... . .”

“... . .”

Y vừa nói, làm cho tất cả người ở đây đều an tĩnh lại, nhưng là mỗi sắc mặt là không giống lúc trước.

(*), cung nữ còn có Tiểu An tử, tất cả đều đem vẻ mặt sợ đến tái xanh nhìn Vương Ngự Phong, bởi vì y vừa mới to tiếng với Hoàng thượng.

(*): Người lo việc ăn uống của vua gọi là gì nhỉ? () ()

Mà Hoàng thượng vốn dĩ đang cười, liền lập tức thay vẻ mặt nghiêm túc, một đôi phượng nhãn tràn ngập quý khí nheo lại nhìn y, là đang nghĩ muốn giáng tội y, hay là muốn khen y lớn mật không muốn sống, chỉ có Hoàng thượng biết.

Bây giờ việc làm duy nhất của Vương Duẫn Sâm vẫn là mỉm cười quái đản, sau khi hắn ám muội nhìn Vương Ngự Phong và Hoàng thượng liếc mắt, vẫn là lặng lẽ che miệng cười trộm.

Đến nỗi không khí hiện trường thoáng đông lạnh, sau khi ý thức được chính mình đã làm cái gì, bị hù dọa đến không nói được, cứ mở to mắt nhìn, đến cuối cùng cúi đầu không lên tiếng, sợ chưa kịp nói thêm một câu nữa, y đã bị nói gặp lại rồi.

“Hảo. . . Nể tình ngươi hôm nay ngày đầu tiên thay chức vị Thân công công đến đây, Trẫm hôm nay sẽ triệu Như quý nhân thị tẩm! Hai người các ngươi có thể lui xuống. . .”

“... ”

“... ”

Thật không ngờ Hoàng thượng chẳng những không tức giận, ngược lại còn hiểu ý của y, nhưng có thật là sẽ triệu quý nhân thị tẩm không?

“Sao lại còn ở đây? Hay là, Ngự công công còn có ý kiến đối với lệnh của Trẫm?”

Nhìn nhân thần ngậy ngốc của Vương Ngự Phong, khóe môi bất giác gợn lên theo cung độ mê người.

“... Không. . . Không. . . Không có. . . Nô tài cũng nên lui xuống chuẩn bị. . .”

Lần này, y cuối cùng cũng đã phản ứng được, vội vàng cùng Tiểu An tử hướng Hoàng thượng hành lễ trước khi rời đi, hai người vừa đi khỏi cửa, liền lập tức chạy khỏi hiện trường.

“Xem ra sau này hoàng cung sẽ không nhàm chán rồi, người nói xem có đúng không Tôn Dật Thiên. . .”

Nhìn thấy bóng người biến mất ngoài cửa rất nhanh, Vương Duẫn Sâm liền đầy tươi cười quay đầu nhìn Hoàng thượng vẫn bảo trì tâm tình khoái trá.

“Đúng vậy! Vừa bị hấn náo động một lúc, tâm tình thật là tốt hơn nhiều. . .”

Vẫn không che giấu vẻ tươi cười trên mặt, một điểm cũng không trách Vương Duẫn Sâm nói thẳng ra tên hấn.

Vương Ngự Phong, Trầm nhớ kỹ người rồi.

Cầm lấy đôi dưa, tùy tiện gấp miếng thức ăn bỏ vào trong miệng, nhờ phúc của y, Tôn Dật Thiên giờ phút này muốn ăn thật nhiều, nguyên bốn vừa lúc này ăn không thấy mùi vị món ngon, giờ phút này lại cảm thấy dị thường mỹ vị.

____END 4____

5. Chương 5

“Ngự công công. . . Như vậy là sao?”

Tiểu An tử có điểm bất an hết nhìn đông tới nhìn tây, cảm thấy chủ ý của Vương Ngự Phong một điểm cũng không ổn chút nào.

“Không có biện pháp khác. . . Chúng ta phải tìm ra nguyên nhân vì sao Hoàng thượng đến nay vẫn chưa truyền hỉ. . .”

Hoàn toàn không để tâm đến nỗi lo lắng của Tiểu An tử, chỉ thấy hai người như trộm trốn ở rừng cây gần tẩm cung của Hoàng thượng, hai người bốn hai mắt nhìn chăm chú theo Vương Duẫn Sâm phía sau cánh cửa.

“Ngự công công, sao ta một điểm cũng không cảm thấy trốn ở chỗ này có thể thu hoạch được gì?”

“Ta nói có thì có, người không tin tưởng ta cũng được. . .”

“Nhưng nếu như bị Vương hộ vệ phát hiện. . .”

“Hừ”

Ngay lúc Tiểu An tử còn muốn nói cái gì nữa, y vội vàng che miệng hấn, muốn hấn yên lặng.

Chỉ thấy bốn phía im ắng, an tĩnh đến mức mặt đất cũng ngại lên tiếng.

“Ô. . . Công công. . .”

Bị y che miệng không cách nào hô hấp, Tiểu An tử hai tay không ngừng vung loạn xạ, thiếu chút nữa là đánh trúng y.

“Xin lỗi xin lỗi. . . Ta đang chuyên tâm nghe thanh âm...”

“Hô ~ thanh âm? Nhưng mà công công, nô tài không nghe có thanh âm nào mà?”

“Chính là không có thanh âm mới kỳ quái ah!”

“A?”

Nhìn Vương Ngự Phong, Tiểu An tử thật sự là càng nghe càng không biết y rốt cuộc muốn điều tra cái gì.

“Tiểu An tử, nam nhân cùng phụ nữ khi làm việc cũng phải có một chút thanh âm chứ. . .”

“... Khó trách công công ngài. . .”

Nghe y nói xong, Tiểu An tử lúc này mới hoảng nhiên hiểu ra.

Y hoài nghi Hoàng thượng căn bản là chưa cùng quý nhân, phi tử giao hoan.

“Chuyện này ngươi hiểu rõ chưa?”

“Uh. . . Nhưng mà. . .”

Ngay lúc hần muốn tiếp tục hỏi Vương Ngự Phong về vấn đề, chỉ thấy “phập” một tiếng, một mũi tên bắn xẹt qua Vương Ngự Phong và hần rồi cắm xuống bùn, hai người bị hù dọa trong nháy mắt cả người cảm thấy lạnh lẽo, không dám di chuyển.

“Thảm rồi. . . Bị phát hiện rồi. . .”

“Chúng ta phải ra ngoài sao? Công công. . .”

Tiểu An tử bất an hỏi, thật là không muốn chết oan uổng!

“Người nào trốn ở đó? Đi ra cho ta. . .”

Chỉ thấy Vương Duẫn Sâm cầm theo cung, mũi tên thứ hai ngấm vào y và Tiểu An tử núp trong rừng cây, thấp giọng nói tựa hồ là không muốn kinh động đến Tôn Dật Thiên.

“ . . . Bỏ cung xuống, Bỏ cung xuống đã. . . Nô tài đi ra đây. . .”

Nghe Vương Duẫn Sâm nói như thế, y vội vàng giơ tay lên, nhảy ra khỏi rừng cây, Tiểu An tử đương nhiên cũng làm theo.

“Thì ra là Ngự công công ah! Thất lễ, thất lễ. . .”

Ra về xin lỗi Vương Ngự Phong, cung và tiễn trên tay cũng được hạ xuống.

Kỳ thật Vương Duẫn Sâm đã sớm biết người trốn ở bên trong chính là y và Tiểu An tử, vốn là có ý định giả bộ không biết thôi!

Bất quá một người đứng bên ngoài trông cửa lại rất nhàm chán, hơn nữa, hần vốn hôm nay có thể ngủ, sớm một chút nếu không vì câu nói gây khó khăn của y, Tôn Dật Thiên sẽ không triệu người thị tẩm và hần cũng không phải đứng ở nơi này chịu muỗi đốt rồi.

“Không không. . . Là chúng tôi thất lễ mới đúng. . .”

“Xin hỏi công công vì sao phải trốn ở đằng kia?”

Cổ tình khó hiểu hỏi, chờ xem vẻ mặt biến hóa đa đoan của y.

“Ách. . . Ta. . . Ta. . . Ta chỉ là đang tìm đồ. . . Vừa mới hộ tống Như quý nhân vào thị tẩm lúc nãy. . .”

“Như vậy ah! Nhưng mà. . . Khoảng cách này không phải chỉ có năm xích (*) ?”

(*): 1 xích = 1/3 m

Mặc dù từ rừng cây đến bậc thang khoảng cách không dài không ngắn, nhưng đồ vật nào lại rơi ra đến tận năm xích ?

“A. . . Ta. . . Oh! Bởi vì vật đó vốn là khăn tay! Khăn tay thì rất nhẹ, bị gió thổi xa. . .”

Muốn biện minh, nhưng lại không nghĩ ra lý do nào hợp lý, chỉ có thể lấy chiêu đáp chiêu.

Vương Duẫn Sâm nghe xong lý do của y, nhin cười đến nội thương.

“Như vậy ah! Vậy. . . Vậy Ngự công công tìm được chưa?”

Cố gắng nhin cười, nói chuyện có điểm cà lăm không rõ ràng lắm.

“Còn nếu không thấy, ta xem sắc trời tối như vậy, hay là đừng tìm, hơn nữa. . . cũng đã muộn quá rồi. . .”

“Không sao, nếu muộn như thế thì tiện thể hộ tống Như quý nhân hồi cung luôn. . .”

Y phát hiện Vương Duẩn Sâm kỳ thật vốn là đã khoái không nhận được rồi, chờ y cùng Tiểu An tử vừa rời đi, hần nhất định sẽ lập tức đem chuyện này kể cho Tôn Dật Thiên, làm cho Tôn Dật Thiên cũng phải cười một trận.

“Thật sự một điểm cũng không thể tiết lộ sao?”

Nhìn Như quý nhân trước mắt, trên người mặc một dải lụa mỏng màu lam nhạt, xem ra đã hạ xiêm y cẩn thận lộ ra da tay trắng nõn, vô cùng mịn màng, đối với Vương Ngự Phong mà nói, lúc này y rất muốn có đáp án.

“Rất xin lỗi, Ngự công công, không phải Như Ý không muốn giúp công công, mà là Như Ý thật sự không thể. . .”

Ánh mắt tràn ngập sấm soi nhìn Vương Ngự Phong, không phải Như quý nhân không muốn giúp y, mà là nàng thật sự bất lực!

Như quý nhân vốn tên là Lý Như Ý, tất cả cung nữ, quý nhân và thái giám khi tiến cung, tên đều là được Hoàng thượng ban cho, trừ đồng bối xưng hô ở ngoài, phần lớn chỉ có thể dùng tên Hoàng thượng ban tặng để xưng hô.

“Vây. . . Ta đi hỏi Văn phi nương nương đây!”

Đứng dậy, xoay người định đi, lại bị Như quý nhân gọi lại.

“Ngự công công, Như Ý khuyên ngài đừng tổn công làm gì, bởi vì Phi Các tỷ tỷ nhất định cũng không nói đâu. . .”

“ . . . Chẳng lẽ, là Hoàng thượng cấm các người nói sao?”

“... ”

Như quý nhân cúi đầu, cầm trên tay phiến hoa nhỏ (*) che khuất đôi môi đỏ mọng, bộ dáng thoát nhìn như là đồng ý với câu nói của y.

(*) : Quạt.

“Này. . .”

Vì sao lại muốn giữ bí mật như thế chứ?

Vấn đề này thật sự rất lớn, chẳng những khi thị tắm đều đuổi tất cả vệ binh ra ngoài, ngay cả chuyện giường chiếu đều phải giữ bí mật, y thật sự cảm giác được chuyện này không rõ ràng chút nào.

“Ngự công công. . . Như Ý nghĩ, công công không nên quá lo lắng, đợi ngày Hoàng thượng muốn nói, vấn đề công công lo lắng nhất định sẽ có giải đáp. . .”

Nhìn Vương Ngự Phong tựa hồ thế nào cũng phải nghĩ ra một đầu mối, mặt mày nhăn nhó, liền hảo tâm khuyên y không nên suy nghĩ quá nhiều, bởi vì nghĩ nếu muốn khám phá, cũng không có đáp án đâu.

“ . . . Như quý nhân biết nô tài lo lắng việc gì?”

“Như Ý thấy, lúc trước Thân công công cũng đã hỏi qua Như Ý vấn đề giống như thế, tất cả mọi người là đang lo lắng tương lai sẽ không có người thừa kế phải không?”

“ . . . Người. . . Có biết cái gì không?”

“Thưa công công, Như Ý không biết gì cả, ta chỉ là phát hiện, Hoàng thượng một mực rất yêu nước thương dân, thật là một Hoàng đế tốt, hoàn toàn quên mất tâm tình của chính ngài. . .”

“Như quý nhân vì sao có thể nói như vậy?”

“Như Ý mặc dù tiến cung chỉ mới một năm, nhưng thấy Hoàng thượng thật tình cười là không có, huống hồ, cả trong hoàng cung, người chính thức có thể cùng Hoàng thượng nói vài câu cũng không nhiều. . .”

“Ngay cả Vương hộ vệ cũng thế sao?”

“Mặc dù Vương hộ vệ có thể cùng Hoàng thượng đàm thoại vài câu, nhưng. . . Như Ý thấy, Hoàng thượng chưa từng trước mặt người khác nói về chính ngài. . . Như Ý đôi khi còn có thể cảm giác được, Hoàng thượng đã tịch mịch lâu lắm rồi, cho nên cũng đã quên cười. . .”

“Cười? Hẳn cho tới bây giờ không cười qua sao?” Không phải đâu! Ta ngày hôm qua rõ ràng chứng kiến Hoàng thượng cười rất thoải mái, sao Như quý nhân còn nói không thấy hẳn cười.

“Không phải Hoàng thượng cho tới bây giờ không cười, Như Ý xem ra, Hoàng thượng tươi cười luôn mang theo một chút ưu sầu, bởi vì ngài vốn là một người hiểu thuận, cũng là vị minh quân rất lo lắng cho chúng dân, càng là một nam nhân cố chấp. . .”

“Như quý nhân có thể chậm rãi mà nói như thế, nói vậy Như quý nhân rất ái mộ Hoàng thượng?”

“Không. . . Công công hiểu lầm rồi, Như Ý. . . Chỉ là hy vọng Hoàng thượng có thể sớm gặp được chân mạng thiên nữ của ngài. . .”

“Nhưng nô tài cảm giác được, Như quý nhân đáp lễ tri thư như vậy, thiện lương chăm sóc vừa lại ôn nhu, quý nhân chính là chân mạng thiên nữ của Hoàng thượng rồi!”

“Công công, lời này ngài cũng không thể nói lung tung. . . Như Ý có thể có thánh ân này, tất cả đều là do phúc đức của tổ tiên cùng phụ thân. . .”

“Chẳng lẽ. . . Hoàng thượng cho tới bây giờ chưa từng nói qua muốn lập người làm hậu sao?”

Vương Ngự Phong thật sự cảm giác được rằng Như quý nhân trước mắt rất xứng đôi với Hoàng thượng.

Chẳng những là nhân cách mỗi người rất tốt, trai tài gái sắc, lời ăn tiếng nói thích hợp, hơn nữa vì Hoàng thượng suy nghĩ nhiều như thế, người phụ nữ tài đức như vậy, còn có người nào có thể đảm nhiệm đây?

“Ngự công công, cho dù Hoàng thượng có thật không muốn lập Như Ý làm hậu, ta cũng chẳng màng tới! Ta tự biết mình vô phúc. . . Nhưng được tiến cung hầu hạ Hoàng thượng đã vốn là đại ân đại huệ, sao lại dám hy vọng xa vời trở thành mẫu nghi thiên hạ đây? Lời này nếu Phi Các tỷ tỷ nghe được, sẽ gây khó khăn cho Như Ý. . .”

“Xin lỗi xin lỗi, ta vốn là muốn thật tình nói ra mà thôi. . . Xin Như quý nhân tha thứ nô tài lỗ mãng.”

“Không không, Như Ý mới phải cảm tạ công công coi trọng ta như thế.”

“Được rồi Như quý nhân, nay chúng ta nói chuyện, trước tiên tạm thời đừng cho người thứ ba biết.”

“Như Ý biết, Nếu chuyện này lộ ra, về sau giải thích ắt sẽ rất phiền toái.”

“Uh. . . Vậy. . .”

Ngay lúc Vương Ngự Phong còn muốn nói gì nữa, Tiểu An tử ở một bên liền xuất hiện, hạ thấp người nói:

“Bẩm Ngự công công, Thái hậu nương nương cho mời Ngự công công đến Thái Bình cung một chuyến.”

“... . .”

Nghe được Tiểu An tử báo tin, y thiếu chút nữa tròn mắt mà bất tỉnh.

Không phải đã làm theo ý Thái hậu rồi sao?

Ngày hôm qua Hoàng thượng đã có triệu Như quý nhân thị tẩm rồi, sao bây giờ lại còn truyền y vào cung nữa?

Đáng ra sẽ không như thế này đâu vì vốn dĩ y rất có năng lực, cho nên lần này muốn y nghĩ biện pháp làm sao cho hậu cung tân phi truyền hỉ?

Y cũng bất quá vốn là xui xẻo bị buộc đảm đương chức thái giám, cũng không phải là ước muốn.

“Công công? Ngài. . . Không có việc gì chứ?”

Nhìn Vương Ngự Phong hồn siêu phách lạc, Tiểu An tử thật lo lắng y đã hôn mê.

“Ách. . . Không. . . Không có việc gì. . . Đi thôi Tiểu An tử, đưa ta đến gặp Thái hậu nương nương!”

Tiểu An tử nhận mệnh dẫn đường, trước khi đi quên luôn cả hành lễ tạm biệt Như quý nhân..

“ . . Có lẽ. . . Ngự công công, có thể khiến Hoàng thượng thay đổi. . . ”

Nhìn theo bóng lưng của Vương Ngự Phong, Như quý nhân cảm giác được, điều Hoàng thượng muốn nhất, chính là giống như y, sẽ không phải che giấu tình cảm của mình đến cuối đời, dần dần Hoàng thượng nói ra tâm tình của chính ngài.

____END 5____

6. Chương 6

“Người nói cái gì? Mẫu hậu. . . Người thật sự giao việc như vậy cho Ngự công công?”

Nhìn mặt báo của Vương Duãn Sâm trước mắt thân thể kích động đứng lên, Tôn Dật Thiên trừng lớn mắt không thể tin được.

“Đúng vậy! Tiểu Khiết nói với ta như thế! Nàng nói Thái hậu nương nương hạ lệnh cho Ngự công công mới tới, lại triệu thêm một nhóm tú nữ tiến cung. . . ”

“ . . Ôi. . . Thật sự là họa là từ miệng mà ra. . . ”

Chịu không được ngã ngối trên long ỷ, đem mặt vùi vào trong lòng bàn tay, có trách thì trách hắn hôm nay buổi sáng đến vấn an Thái hậu, Thái hậu lại ép hỏi hắn vì cái gì mà hai tháng nay không triệu phi thị tẩm, bị hỏi như thế cảm thấy quá phiền phức hắn trả lời có lẽ, bởi vì tần phi trong cung hắn nhìn chán rồi, không có cảm giác mới mẻ. . .

Không nghĩ tới hắn chỉ thuận miệng nói một câu nhìn chán rồi, Thái hậu dĩ nhiên tin là thật, còn muốn Ngự công công phí thời gian và tâm lực đi chọn một nhóm nữ tử vô tội tiến cung, lại nói như thế rất tốt!

Quả nhiên họa từ miệng mà ra.

“Vậy cũng không có thể trách người! Ai kêu Thái hậu bức người tới nóng nảy?”

“ . . Không. . . Trẫm là chịu một nửa trách nhiệm không sai, ngẫm lại Trẫm đăng cơ đã hơn mười năm. . . Nhưng lại không sinh một nhi tử cho mẫu hậu thỏa mong muốn có Tôn tử, ngay cả ngôi vị Hoàng hậu Trẫm cũng không lập, cũng khó trách người cấp bách như vậy. . . ”

“Vốn là nói như thế không sai! Bất quá, Hoàng thượng dường như luôn luôn lấy lợi ích nhân dân làm trọng. . . Hơn nữa. . . Chuyện tình cảm. . . Thật sự không thể miễn cưỡng. . . ”

“Đúng vậy! Trẫm chuyện gì cũng có thể theo ý nguyện mẫu hậu, chỉ là. . . Trẫm đã phá hủy quá nhiều hạnh phúc của nữ tử rồi, hơn nữa. . . Muốn Trẫm miễn cưỡng ở cùng một nữ nhân mà Trẫm không có cảm tình. . . Ta thật sự làm không được. . . ”

Ánh mắt không có tiêu cự nhìn về một nơi nào đó, nếu muốn hắn tìm thời gian cùng mẫu hậu nói chuyện phiếm, du ngoạn hắn cũng nguyện ý, chỉ một chuyện muốn hắn kết hôn với người phụ nữ mà hắn không thương ngay cả nghĩ đến hắn cũng làm không được.

Mặc dù từ xưa đến nay sau khi lập ngôi vị Hoàng hậu, Hoàng thượng có thể sủng ái các quý phi khác, bất quá Tôn Dật Thiên hắn, cả đời này chỉ cần một Hoàng hậu, thứ khác hắn cũng không muốn.

Hắn chỉ cần một người có thể xác định ở bên hắn cả đời, một người là tốt rồi, hắn không tham nhiều!

Thuở nhỏ hắn đứng ở ngôi vị thiên tử, biết cuộc sống chính mình không giống với người bình thường, hắn là cử ngũ chi mệnh, thân mệnh tôn quý, hắn lại nắm giữ sinh tử nhân dân cả nước, mỗi một quyết định hắn đưa ra đều là một ảnh hưởng rất lớn. . .

Mà hần từ lúc sinh ra tới nay liền cảm giác được sứ mạng của mình, làm cho hần khi còn trẻ chịu rất nhiều áp lực, điên cuồng với nhiều ý nghĩ, chôn sâu rất nhiều nhiệt huyết tuổi trẻ, đến cuối cùng, hần ẩn giấu thói quen, ẩn giấu tâm tình chân thật của chính mình, hần là vua của một nước, suy nghĩ việc muốn làm, cũng không thể để người dễ dàng nhìn ra, mặc kệ là địch nhân hay là thân nhân của mình.

Đây là quan niệm từ nhỏ đến lớn hần được dạy bảo. . .

Mặc dù đây không phải điều hần muốn, nhưng là hần đã nhận thức, hần biết đất nước phải có Hoàng đế trị vì, nếu vận mệnh an bài như vậy, hần dĩ nhiên phải tiếp nhận. . .

Chỉ là, hần hi vọng lão thiên gia có thể thấy hần chăm chú hoàn thành sứ mạng của mình như thế, cho hần một nơi, nơi bình yên mà hần có thể hướng tới.

Hần rất muốn, rất muốn dùng cả tánh mạng để yêu một người, yêu một người thật tâm, trong hoàng cung giả dối quá nhiều, đã sắp làm cho hần chịu không nổi nữa, suy nghĩ nhiều, tìm người cảm tình chân thật đối với hần, suy nghĩ nhiều, gặp một người có thể cho hần biểu hiện tâm tình thật tự nhiên. . .

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài họ Vương danh Ngự Phong. . .”

Trong đầu, đột nhiên hiện lên dung nhan Vương Ngự Phong, cũng không phải nói y đẹp hơn hết thấy, càng không phải nói trong cung tần phi không có ai hơn được tư sắc Vương Ngự Phong, Tôn Dật Thiên chính là tự nhiên nhớ tới dung mạo của y, nhất là trên người Vương Ngự Phong phát ra khí chất, như là gắt gao quăn lầy suy nghĩ của hần, đem y thật sâu khắc vào trong đầu hần, sâu đến nỗi ngay cả hôm qua hần cũng mộng thấy Vương Ngự Phong cười với hần.

“Hoàng thượng. . . Hoàng thượng. . . Người đang suy nghĩ về Ngự công công đúng không?”

Xem bộ dáng Tôn Dật Thiên đột nhiên thất thần, trong ánh mắt giấu không được vẻ thưởng thức, hần cũng theo bên người Tôn Dật Thiên hơn mười năm rồi, nghĩ sơ cũng biết Tôn Dật Thiên nhất định là nhớ tới Vương Ngự Phong.

“ . . . Trẫm. . . Cũng không biết sao, luôn nhớ tới y . . .”

“Bất quá. . . Hoàng thượng, người có nên đi ngăn Ngự công công lại hay không?”

“Hả? Ngăn y lại?”

“Hoàng thượng, chẳng lẽ người quên Thái hậu nương nương giao cho y việc gì rồi?”

“... . .”

Vừa nghe Vương Duẩn Sâm nhắc nhở, Tôn Dật Thiên không chút nghĩ ngợi đi ra khỏi ngự thư phòng, hướng tẩm phòng Vương Ngự Phong đang trụ đi đến.

“Ôi. . . Trời ạ! Ba ngày. . . Muốn ta trong vòng ba ngày tuyển mười tú nữ tiến cung. . . Khó trách tiểu thúc vừa nghe đến lại cấp bách xuất ngoại lên đường làm việc. . .”

Mới từ Thái bình cung trở về, Vương Ngự Phong cảm giác được chính mình kiếp trước y vốn là qua miếu không thấp hương, cho nên bây giờ mới xui xẻo như vậy.

Ba ngày. . . Chỉ là muốn y viết chiếu thư, còn phái người đi dán. . . Nhiều chuyện lớn nhỏ hỗn tạp như vậy, mặc dù không cần một mình y làm, nhưng y nghĩ muốn làm xong việc này phải tốn rất nhiều thời gian!

Hơn nữa, việc này y chưa từng làm qua, làm từ chỗ nào cũng không biết, thời gian lại chỉ có ba ngày, nếu làm không được Thái hậu nương nương tưởng rằng y ngu hành bất quá, kỳ môn độn giáp? (*)

(*)

Ngũ hành bát quái: Còn được biết là Học thuyết âm dương bát quái ngũ hành. Xem thêm ở đây: t.org/forum/showthread.php/305-H%E1%BB%8Dc-Thuy%E1%BA%Bft-%C3%82m-D%C6%B0%C6%A1ng-B%C3...

Kỳ môn độn giáp: Là một trong ba môn học xếp vào tam thức (Thái ất, Độn giáp, Lục nhâm đại độn). Tổng quát: Là xét về can của giờ xem. Lối coi này được dùng khi cần coi cấp tốc các việc bất thường xảy

ra như nghe một hung tin, bị máy mắt trước khi xuất hành hay trước khi việc gì nghi ngờ mà không tùy thuộc nơi mình.

“Ôi ~ ta sao lại ngã như vậy. . .”

Ngay lúc Vương Ngự Phong trở về phòng, tâm tình hạ thấp đến cực điểm, lại đâm đầu đụng vào người ở trước mặt.

Bộp –

“Người nào hử! Người nào bước đi mà không mở to mắt. . .”

Nguyên bốn tâm tình hiện tại rất tồi tệ, không nghĩ tới còn có thể ở hành lang bị người khác đụng phải, Vương Ngự Phong tức giận phát hỏa.

“Không cố ý. . . Trẫm đang rất chuyên tâm suy nghĩ một chuyện. . .”

Vừa nghe đến thanh âm quen thuộc, Vương Ngự Phong cả người ngốc lăng ngẩng đầu, chứng kiến trước mắt không phải ai khác, chính là Đường kim Hoàng thượng!

“... ”

“... ”

Không biết Vương Ngự Phong vốn là bị hù dọa đến ngốc hay là như thế nào, dám nhìn Hoàng thượng ba giây sau đó mới khấn trương quỳ gối trước mặt Hoàng thượng tạ lỗi.

“Nô tài mạo phạm, nô tài mạo phạm, nô tài không biết đã đụng phải Hoàng thượng. . .”

Trời ạ!

Thật là họa vô đơn chí, y đụng phải ai không đụng, hết lần này tới lần khác cứ đụng vào đụng vào Hoàng thượng, y chỉ hy vọng Hoàng thượng đại nhân không bắt tội một tiểu nhân như y!

“Ngự công công đừng lo lắng, Trẫm cũng không trách người. . . Người hãy bình thân. . .”

Vương Ngự Phong liền đứng dậy, nhưng phản ứng của y lại quá chậm, làm cho hần nhin cười nội thương.

Vừa nghĩ đến Vương Ngự Phong ngay từ đầu đối với hần mở miệng mắng to, đến khi bị thân phận của hần hù dọa hóa ngốc, lại đến khi bị hần dọa cho sợ chết khiếp lúc Vương Ngự Phong hướng hần nhận tội, hần cho tới bây giờ chưa từng thấy có người có thể trong mười mấy giây ngắn ngủn lại có nhiều phản ứng như vậy!

Trọng yếu nhất là, Vương Ngự Phong biểu hiện từng động tác cùng vẻ mặt, tất cả đều là phản ứng chân thật, tự nhiên.

“Nô tài tội đáng chết vạn lần. . . Nô tài tội đáng chết vạn lần. . .”

Mặc dù Tôn Dật Thiên tốt bụng dịu y đứng dậy, nhưng mà Vương Ngự Phong đã bị hù dọa quá nhiều rồi.

“Tốt lắm tốt lắm, Trẫm không cho phép người chết, như thế nào cũng không chuẩn. . .”

Xem Vương Ngự Phong bị hần hù dọa không nhẹ, Tôn Dật Thiên lập tức đánh mặt.

Người nào chuẩn y chết?

Hần thật vất vả mới gặp được người tính tình chân thật như Vương Ngự Phong, sao lại có thể cho y chết được?

“... Vốn là. . .”

Bị vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc của Tôn Dật Thiên dọa nên vội vàng im miệng.

“... Cái kia. . . Mẫu hậu. . . Trẫm vốn là nói Thái hậu có phải muốn người trong vòng ba ngày, triệu mười tú nữ tiến cung hầu hạ Trẫm?”

“Muôn tâu Hoàng thượng, Thái hậu nương nương đúng là đã hạ lệnh như thế.”

Nghe được câu hỏi của Hoàng thượng, Vương Ngự Phong không dám chậm trễ, vội vàng theo lễ nghi hạ nhân trong cung trả lời vấn đề được hỏi.

“Không cho phép triệu.”

Mặt nhăn nhó, nhìn Vương Ngự Phong giống như những hạ nhân khác đối với hần cúi đầu, Tôn Dật Thiên không thích lễ nghi cung đình vì hần sẽ không nhìn thấy phản ứng chân thật của y.

“Gì cơ?”

Lại quên chính mình đang ở trong hoàng cung, Vương Ngự Phong lập tức ngẩng đầu hỏi lại một tiếng.

“Phốc. . . Trẫm. . . Trẫm nói không muốn triệu tú nữ tiến cung. . .”

Che miệng cười, cao hứng nhìn Vương Ngự Phong không nhớ đến lễ nghi cung đình, như vậy hần mới có thể chứng kiến càng nhiều phản ứng tự nhiên của y.

“Nhưng. . . Nhưng mà Hoàng thượng. . .”

Vậy là như thế nào?

Thái hậu nương nương muốn hần triệu tú nữ tiến cung, nhưng Hoàng thượng lại nói không cần triệu.

Y rốt cuộc nên nghe người nào đây?

Y lại trực tiếp phản ứng ra nội tâm nghi hoặc, xem ra khi không có Tiểu An tử ở một bên nhắc nhở, Vương Ngự Phong vĩnh viễn cũng không nhớ nổi, Hoàng thượng mỗi khi hạ lệnh, y cho dù có nghi vấn hoặc ý kiến, cũng không được tỏ vẻ.

“Trẫm nói không muốn triệu chính là không cho phép triệu. . . Người cũng không nên khiến ta làm khó người, Trẫm đợi lát nữa sẽ tự mình đi gặp mẫu hậu nói rõ chuyện này.”

Không biết vì cái gì, Tôn Dật Thiên vừa nhìn thấy Vương Ngự Phong tâm tình lại tốt hẳn lên, bây giờ y không chút tân trang tự nhiên phản ứng, càng làm cho tim hần đập loạn nhịp.

“ . . . Vốn là, nô tài. . .”

“Cẩn thận. . .”

Chú ý tới phía sau Vương Ngự Phong cách đó không xa, đột nhiên nhảy ra một hắc y nhân, hướng phía hai người bọn họ bắn ra một mũi tên, Tôn Dật Thiên thân thủ nhanh nhẹn đem Vương Ngự Phong ôm vào trong lòng xoay người, lúc đó mũi tên chỉ chút nữa là cắm phập vào y.

“Hoàng thượng. . . Người đâu, có thích khách, hộ giá.”

Đang lúc này, phía sau Tôn Dật Thiên Vương Duẫn Sâm xuất hiện, chứng kiến Tôn dật thiên tại thời điểm nguy kịch, hạ lệnh cho thị vệ bảo vệ hần.

“Có thích khách, hộ giá. . .”

“Tuân lệnh...”

Chỉ thấy ước chừng năm, sáu gã thị vệ vội vàng chạy đến bảo vệ bốn phía nơi Tôn Dật Thiên và Vương Ngự Phong, chú ý mọi động tĩnh.

Song, lúc này hần và y, lại chỉ chú ý tới đối phương trước mắt.

“... . .”

Ánh mắt Tôn Dật Thiên nhìn y ngã vào trong lòng, hai người ngã xuống đất, đôi người trước mắt sâu thẳm, giống như đang giấu đi rất nhiều điều, không muốn cho người kia biết tình cảm, hai tay tự nhiên áp nhẹ vào ngực của Tôn Dật Thiên, nếu hần không đột nhiên kéo y vào trong lòng, vừa ngã dưới đất, giờ phút này, y sẽ không ngồi ở trên người Tôn Dật Thiên. . .

“... . .”

Nhìn đôi mắt to tròn ngấn nước của Vương Ngự Phong, chợt sáng lên, đẹp như bầu trời đầy sao, làm cho hấn căn bản là không nở dời mắt, mới vừa rồi ôm Vương Ngự Phong vào lòng, làm cho hấn thuận thể đưa tay ôm trọn thân hình mảnh mai của y, đằng sau bạc y cảm giác được da thịt mịn màng, càng làm cho Tôn Dật Thiên không nở buông ra. . .

Xung quanh hai người, lúc bọn họ nhìn nhau thời gian dường như đọng lại, hoàn toàn không chú ý thị vệ bốn phía, vẫn như vậy nhìn kỹ đối phương một lúc lâu, lâu đến nỗi thích khách đã trốn đi mất, Vương Duẫn Sâm nhận không được, lên tiếng nhắc nhở:

“Khụ khụ khụ. . . Muôn tâu Hoàng thượng, thuộc hạ vô dụng, thích khách đã chạy mất!”

Vội vàng đứng dậy, lúc này mới chú ý tới y và Tôn Dật Thiên bị một đám thị vệ vây quanh, mặt tức thì đỏ hồng như quả táo.

“ . . . Uh. . . Nô tài không phải cố ý muốn. . . ”

“Không có việc gì đâu. . . Trẫm không trách. . . ”

“Nô tài còn nhiều việc bề bộn, xin cáo lui.”

Không để cho Tôn Dật Thiên đáp lời, cũng không đợi hấn đồng ý, Vương Ngự Phong nói xong đã bỏ chạy.

“ ... ”

Hấn giật mình nhìn Vương Ngự Phong chạy mất, trong đầu vương vấn, vốn là y mới vừa rồi còn đỏ mặt thẹn thùng.

Thị vệ đứng ở một bên không biết phản ứng như thế nào, bởi vì Hoàng thượng cũng không nói phải bắt được Vương Ngự Phong, nhưng xem vẻ mặt Hoàng thượng, hình như muốn y lưu lại một chút.

“Các người cũng lui ra đi!”

“Tuân mệnh.”

Nhìn Tôn Dật Thiên giờ phút này, ánh mắt vẫn đang dõi theo Vương Ngự Phong biến mất ở đằng xa, Vương Duẫn Sâm vội vàng đuổi bọn thị vệ đang vây người ra nơi khác.

“Hoàng thượng. . . Hoàng thượng. . . ”

Nhẹ phe phẩy tay lấy lại tinh thần cho Tôn Dật Thiên, Vương Duẫn Sâm lần đầu tiên chứng kiến Tôn Dật Thiên có phản ứng này.

“Ách. . . Có chuyện gì sao? Duẫn Sâm. . . ”

Vất vả lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn Vương Duẫn Sâm vẫn lộ vẻ có chút thần thờ.

“ . . . Ta sao lại không biết Hoàng thượng hứng thú như vậy ah?”

Ra vẻ kinh ngạc nhìn Tôn Dật Thiên, nói Tôn Dật Thiên đối với Vương Ngự Phong quá mức chú mục.

“ . . . Ta. . . Sao? Chỉ là nhìn quen mắt. . . ”

Vô thức muốn phản bác, nhưng lại thấy Vương Duẫn Sâm trên tay cầm một mũi tên.

“Vốn ta còn tưởng rằng người đó là thích khách, nhưng khi ta vừa nhặt tiễn lên nhìn, thật đúng là nghĩ muốn lao ra cung giết tên kia. . . ”

Chịu không được đảo cặp mắt trắng dã, thuận tay đem tiễn đưa cho Tôn Dật Thiên một cách cẩn thận.

“ . . . Đây. . . ”

Tiếp nhận tiễn hậu, cẩn thận quan sát một hồi, liền phần nộ lên tiếng.

“Phương Vĩ Kỳ Lại muốn gì đây? Đưa một tiễn thư có cần phải làm như thích khách đâu!”

“Đúng vậy! Xem ra sau này chúng ta phải dùng đến bồ câu để truyền thư rồi, tên kia chẳng lẽ không sợ ngày nào đó do bất cẩn tự tay giết chết người nhà sao!”

“ . . . Cái này Trẫm cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao lúc ấy Người Đông huynh biết người hấn ngăn cản vốn là Vĩ Kỳ huynh, về mặt càng gia tăng bất đắc dĩ cùng vô lực. . . ”

Trong đầu hiện lên về mặt phức tạp của Giang Người Đông khi đó, Tôn Dật Thiên không thể không hoài nghi chính mình lúc ấy vốn là coi trọng Phương Vĩ Kỳ, dĩ nhiên phải hấn theo Giang Người Đông đi làm nhiệm vụ nguy hiểm.

“Cũng chỉ có thể vì Người Đông huynh nhiều cầu khẩn, Hoàng thượng hay là quay về thư phòng nhanh lên một chút, xem lần này Người Đông huynh đem theo việc gì trở về tình báo. . . ”

“Nói gì thì nói, chỉ hy vọng sẽ không là tin tức xấu. . . ”

Không nhiều lời, hai người vội vàng trở lại thư phòng xem Giang Người Đông mang tin tức gì về.

7. Chương 7

Một mình ngồi xõm bên khóm hoa ngũ sắc cạnh ao, nhìn hình ảnh của chính mình trên mặt hồ không một gợn sóng, trên mặt vẻ ửng hồng vẫn không lui tán, trong đầu, vẫn luôn nghĩ đến ánh mắt thâm tình của Tôn Dật Thiên...

Ánh mắt giao nhau vài giây ngắn ngủn, nhưng lại nhìn thấy ẩn sâu tại trong đáy mắt là nhiệt tình cùng áp bách, đến bây giờ vẫn không thể khống chế nội tâm không ngừng hưng phấn, cảm giác tựa như thiếu nữ mới lần đầu gặp gỡ tình lang, tràn ngập chờ mong vô hạn cùng thẹn thùng.

“Hồng rồi, hồng rồi. . . Ta bắt đầu tưởng tượng giống như một cô nương rồi. . . ”

Phát hiện chính mình lại đối với Hoàng thượng có cùng loại cảm giác ái mộ của nam nữ, bị hù dọa vội vàng lắc đầu nghĩ muốn bỏ qua cái loại suy nghĩ bất bình thường.

“Ảo giác. . . Nhất định là ảo giác, ta và Hoàng thượng đều là nam nhân, sao lại có loại cảm giác kì quái này chứ. . . ”

Không ngừng an ủi chính mình, nhưng lại thật không ngờ, càng nghĩ như thế, nhưng trong nội tâm lại càng đi ngược lại. . .

“ . . . Nhưng mà. . . Cặp mắt Hoàng thượng thật sự rất đẹp ah. . . ”

Không tự giác nhớ tới đôi mắt phượng của Tôn Dật Thiên, khóe mắt lúc thường có chút hơi lên, như là kiêu ngạo lại vừa khí phách tự tin, mặc dù có cảm giác cường thế, lại không làm cho người ghê sợ, cái loại khí thế này có uy mà không nghiêm, đã lặng lẽ xâm nhập vào tâm trí Vương Ngự Phong, lại thêm hồi tưởng, tối hôm qua khoảnh khắc ánh mắt giao nhau với Tôn Dật Thiên, cặp mắt thâm tình kia, mang theo khí tức u buồn, như vậy làm cho Vương Ngự Phong có cảm giác muốn quan tâm. . .

“Có lẽ. . . Hoàng thượng giống như Như quý nhân nói. . . Rất tịch mịch. . . ”

Tự mình đối với ảo ảnh chính mình trong nước hạ kết luận, hoàn toàn quên chính mình chú ý tới Hoàng thượng tựa hồ quá sâu rồi. . .

“Xem ra Trẫm cần phải mời Người Đông huynh hồi cung một chuyến rồi. . . ”

Nhìn Giang Người Đông chỉ Phương Vĩ Kỳ cách đưa tiễn thư, Tôn Dật Thiên lại neho mày.

Giang Người Đông và Phương Vĩ Kỳ, vốn là khi Tôn Dật Thiên vừa bước lên ngôi vị Hoàng đế, liền an bài bọn họ nằm vùng bên người Ly Thân Vương, từ lúc Tiên hoàng lập hấn lên ngôi vị Thái tử, hấn và Ly Thân Vương có hiềm khích ngày càng thêm sâu.

Ly Thân Vương – Tôn Dật Lân, tức là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Tôn Dật Thiên, hai người mặc dù kém nhau hai tuổi, nhưng Tôn Dật Lân từ nhỏ đã là một người dã tâm rất lớn, mặc dù dã tâm mạnh mẽ không phải chuyện xấu, nhưng là so với Tôn Dật Thiên, dã tâm của Tôn Dật Lân lộ quá mức mãnh liệt, chính xác

mà nói, Tôn Dật Thiên mặc dù có dã tâm, nhưng là người có tính cách mạnh mẽ, hơn nữa cá tính lại ổn định cùng tài trí mưu lược, Tôn Dật Thiên vốn là trội hơn một chút, chính là bởi vì Tôn Dật Thiên biểu hiện quá rõ, đến nỗi thoát nhìn cá tính cũng quá mưu lược, hơn nữa Tôn Dật Thiên vừa là hài tử của Hoàng hậu Tiên hoàng sủng ái nhất,

Vậy ngôi vị Hoàng đế, tất nhiên là do Tôn Dật Thiên kế thừa, điều này làm cho Tôn Dật Thiên vốn là người luôn luôn tràn ngập tự tin tự phụ phi thường không thể tiếp nhận, sau khi Tôn Dật Thiên được phong làm Thái tử, việc hai người tranh đấu gay gắt mọi người đã biết cả rồi.

“Uh, thời cơ tiến cung phải được tính kĩ càng mới được, nếu không đến lúc đó sẽ làm cho Ly Thân Vương nghi ngờ, chẳng những lãng phí thời gian của Người Đông huynh và Vĩ Kỳ huynh mà còn khiến họ bị giám sát, còn có thể liên lụy tới an nguy của hai người bọn họ. . .”

“Đúng vậy!”

Đưa tay cầm lá thư tiến đến bồn tẩy bút bên cạnh bàn, làm cho chứng cứ toàn bộ bị hủy trong nước.

“Duẩn Sâm, người một chút nữa đi hồi âm cho Người Đông huynh, báo cho hắn giờ phút này phải chú ý chuyện, còn có. . . Nói Vĩ Kỳ huynh lần sau đưa tin cẩn thận một chút, nếu giống như hôm nay, Trẫm sẽ. . .”

Nói đến một nửa rồi bỏ dở, nguyên nhân đều là do nhớ tới giây phút cùng cặp mắt to trong suốt của Vương Ngự Phong giao nhau, phút chốc nội tâm cảm động, hồi tưởng càng sâu thêm.

“ . . . Hoàng thượng. . . Ngài lại nghĩ tới Ngự công công?”

Nhìn Tôn Dật Thiên trước mắt nhàn thần lóng lánh, Vương Duẩn Sâm lại một lần nữa phỏng đoán Tôn Dật Thiên nhất định vừa nghĩ tới Vương Ngự Phong.

“ . . . Đúng vậy. . . Thật là kỳ quái. . . Trẫm luôn. . . Không cẩn thận đã nghĩ đến y. . .”

“Là bởi vì. . . Ngự công công rất đẹp sao?”

Trần ngập sự dò xét hỏi lại, Vương Duẩn Sâm biết Vương Ngự Phong hấp dẫn Tôn Dật Thiên, nhất định phải có nguyên nhân, theo cá tính của Tôn Dật Thiên, chỉ dùng dung mạo vốn là không đủ làm cho Tôn Dật Thiên chú ý. . .

“Không. . . Ngự Phong vốn là rất đẹp, nhưng. . . Chính thức làm cho Trẫm không cách nào tự kiềm chế, là do trên người Ngự Phong có loại khí tức này, ta vĩnh viễn cũng sẽ không có. . .”

Ánh mắt lúc nói đến Vương Ngự Phong liền biểu hiện vẻ ôn nhu, nguyên bản hắn rất muốn kháng cự, dù sao cũng không thể tùy tiện thừa nhận hắn thích y!

Nhưng mà, mỗi khi vừa nghĩ đến Vương Ngự Phong, tâm lý sẽ không tự chủ nổi lên một tia hưng phấn, chờ mong, còn có cảm giác ấm áp không biết vì sao.

“Nếu như vậy. . . Hoàng thượng còn chờ gì nữa?”

“ . . . A?”

Nhất thời không hiểu hàm ý trong câu nói của Vương Duẩn Sâm, Tôn Dật Thiên trưng ra vẻ mặt nghi hoặc, thật là hiếm thấy!

Có mấy ai có thể chứng kiến vẻ mặt Hoàng thượng trần ngập nghi hoặc như ta chứ?

“Ý của thần vốn là nói, nếu đối với y có tình cảm, sao không nhanh chân tiếp cận Ngự công công. . .”

“Này. . .”

“Hoàng thượng, hạ thần theo người tốt xấu cũng hơn mười năm rồi, hạ thần vẫn đều biết Hoàng thượng kỳ thật vẫn luôn hi vọng có người có thể chia sẻ nỗi lòng ái ố với người. . .”

“ . . . Nhưng mà. . . Trẫm có điểm lo lắng. . .”

“Lo lắng cái gì?”

“Lo lắng. . . Sẽ làm y sợ. . . Hơn nữa, nếu như làm cho Ly Thân Vương biết, khó đảm bảo sẽ không hại đến y. . .”

“Hoàng thượng, có một số việc lo lắng quá mức cũng không phải là chuyện tốt, hơn nữa. . . Hạ thần không tin Hoàng thượng không bảo vệ được Ngự công công. . .”

“. . . Đúng vậy, Trẫm cho dù có nguy hiểm đến tính mạng. . . Cũng nhất định phải bảo vệ y, chỉ sợ. . . Y. . .”

“Sợ Ngự công công không đáp lại tình cảm của Hoàng thượng?”

“Uh. . .”

Dù sao cũng phải nói, đây chính là lần đầu tiên hấn sinh lòng yêu mến một người.

Hết lần này tới lần khác có tâm ý với một nam nhi, mặc dù y không cần, nhưng không có nghĩa là hấn không cần!

“Nếu như là nói về vấn đề này, Hoàng thượng không cần lo lắng đâu!”

“?”

Trần ngập nghi hoặc nhìn Vương Duẫn Sâm, không biết vì sao vẻ mặt Vương Duẫn Sâm lại tự tin như vậy.

“Theo như hạ thần quan sát, Ngự công công. . . Tựa hồ cũng không chán ghét Hoàng thượng đâu!”

“Thật sao?!”

“Đúng vậy! Lúc Hoàng thượng cùng Ngự công công bị đâm, cho đến khi Ngự công công chạy mất, không phải khuôn mặt vẫn đỏ bừng sao?”

“. . .”

Vương Duẫn Sâm nhắc nhở, làm cho Tôn Dật Thiên nhớ tới khi Vương Ngự Phong rời đi, trên mặt đỏ ửng, thoát nhìn thật sự rất giống một cô nương đang thẹn thùng.

Nghĩ như vậy, làm cho Tôn Dật Thiên nhất thời cảm thấy được tự tin tăng vọt, hơn nữa, dù sao nữa hấn cũng là vua của một nước, có thể nào xuất chiến mà bại đây?

“Tốt lắm, Duẫn Sâm, cách ngộ thiện (*) còn bao lâu. . .”

(*): Cơm trưa

Đã có ý tưởng, đương nhiên là muốn lập tức hành động!

“Thưa Hoàng thượng, còn nửa canh giờ. . .”

“Uh, mời Ngự công công dùng chung cơm trưa đi! Lý do. . . Nói Trẫm nghĩ muốn bí mật nói chuyện với y, có liên quan đến chuyện Thái hậu muốn y trong vòng ba ngày tuyển tú nữ. . .”

“Hạ thần tuân chỉ.”

Nhìn Vương Duẫn Sâm rời đi, Tôn Dật Thiên tiếp tục giải quyết đồng tấu chương, mãi cho đến thời gian dùng bữa, khóe môi vẫn cong lên.

Có điểm bất an nhìn bốn phía, trừ ra Tiểu An tử ngồi ở bên phải của mình, còn có phía trước là Tôn Dật Thiên cùng Vương Duẫn Sâm, trong phòng không hề có phân nửa hạ nhân.

Mặc dù Vương Duẫn Sâm có nói Hoàng thượng vốn là mời y đến vừa thảo luận chuyện vừa ăn cơm, nhưng không nghĩ tới trong một căn phòng lớn như vậy, chỉ có bốn người bọn họ, cảm giác này. . . Thật là có điểm lo sợ.

“. . . Xảy ra chuyện gì? Có chỗ nào không đúng sao?”

Thấy Vương Ngự Phong tựa hồ có điểm bất an nhìn xung quanh, Tôn Dật Thiên ôn nhu hỏi.

“Ách. . . Nô tài chỉ có cảm giác, người hình như không nhiều lắm. . .”

Không chút nghĩ ngợi đã nói ra ý nghĩ trong lòng.

“Đương nhiên, bí mật khó giữ nếu để nhiều người biết. . .”

“Chính là thế! Huống hồ, Hoàng thượng muốn thảo luận, nhưng đó là chuyện Thái hậu giao cho, nhiều người. . . Rất phiền toái!”

Vương Duẫn Sâm ngồi ở một bên, rất tự nhiên giúp Tôn Dật Thiên trả lời.

“Trước đừng nói đến chuyện này, tất cả mọi người đều đói rồi! Dùng bữa trước, vừa ăn vừa nói chuyện. . .”

“Thật sao! Ta đây không khách khí nha!”

Vừa nghe Tôn Dật Thiên nói thế, Vương Ngự Phong cao hứng liền cầm lấy đôi đũa gấp một đồng thức ăn, y đoán thế nào có trời mới biết, vừa mới buồn bực tìm đồ tại kho phòng rất bí hiểm, bây giờ trước mắt nhiều thức ăn ngon như vậy, đương nhiên là một món cũng không buông tha!

Nhìn thấy Vương Ngự Phong hoàn toàn không còn hình tượng, nuốt ngấu nghiến thức ăn trên bàn, Tiểu An tử thiếu chút nữa trợn to hai tròng mắt bất tỉnh như lúc trước.

Cũng không phải nói là chưa từng thấy qua Vương Ngự Phong ăn uống hào sảng như thế!

Chỉ là bây giờ trước mắt là Đương kim Thánh thượng!

Mặc dù Vương Ngự Phong không phải là nữ nhi, nhưng trước mặt vua của một nước cũng phải chừa lại một chút hình tượng chứ!

“... . .”

Khóe môi chợt cong lên biểu hiện vẻ ôn nhu, không nghĩ tới Vương Ngự Phong lại ở trước mặt hăn ăn nhiều hết lớn tự nhiên như vậy, mặc dù với người bình thường mà nói, ăn uống như vậy có thể sẽ bị tổng vào ngục, nhưng Tôn Dật Thiên đã nhìn những hành vi giả dối đến chán, Vương Ngự Phong lại không hề tân trang động tác, làm cho tâm tình của hăn vốn rất tốt, hơn nữa nhìn Vương Ngự Phong ăn uống cao hứng như vậy, hình như mỗi một món ăn trên bàn cũng rất ngon.

Không phải hăn kén ăn, mà là hăn thường thường đem suy nghĩ đặt ở quốc sự, ăn cái gì đều là ăn không biết mùi vị. . .

“. . . Ngự. . . Ngự công công. . .”

Nhìn Hoàng thượng vẫn nhìn chăm chú xem Vương Ngự Phong ăn ngấu nghiến, vì không để ý mất thể diện trước mặt Hoàng thượng, Tiểu An tử vội vàng len lén kéo áo y.

“Có việc. . . Khụ khụ. . .”

Đột nhiên bị hành động của Tiểu An tử cắt ngang, bởi vì ăn quá nhanh, hại Vương Ngự Phong không kịp nuốt miếng thịt gà liền bị nghẹn tại yết hầu. . .

“Ngự Phong. . . Người không sao chứ?”

Vừa thấy Vương Ngự Phong nghẹn đến khổ sở, Tôn Dật Thiên vội vàng đứng dậy tự mình vỗ lên lưng y, lo lắng hỏi y có sao hay không.

“... . .”

Tiểu An tử vừa bị Hoàng thượng lườm bằng ánh mắt sắc như dao, lại trừng lớn mắt thấy cảnh tượng cực kỳ quỷ dị trước mắt.

Đường đường là Hoàng thượng mà tự nhiên lại tự mình vỗ lưng cho một thái giám, hay là Hoàng thượng hôm nay uống lộn thuốc, hơn nữa. . . Hăn hình như vừa mới nghe được Hoàng thượng gọi thẳng tục danh của Vương Ngự Phong. . .

____END 7____

8. Chương 8

Tiểu An tử vừa bị Hoàng thượng lườm bằng ánh mắt sắc như dao, lại trừng lớn mắt thấy cảnh tượng cực kỳ quỷ dị trước mắt.

Đường đường là Hoàng thượng mà tự nhiên lại tự mình vỗ lưng cho một thái giám, hay là Hoàng thượng hôm nay uống lộn thuốc, hơn nữa. . . Hắn hình như vừa mới nghe được Hoàng thượng gọi thẳng tục danh của Vương Ngự Phong. . .

Còn có vẻ mặt cùng bộ dáng lo lắng của Hoàng thượng, làm cho Tiểu An tử như phát hiện một điều huyền bí của vũ trụ, bị hù dọa thật lâu không dám mở miệng.

“Khụ khụ khụ. . .”

“Nào, uống một ngụm trà thuận khí. . .”

Vội vàng cầm lấy ly trà một bên đưa cho Vương Ngự Phong.

“...”

Chuyện này quá lẩm rồi, Hoàng thượng lại tự mình rót trà đưa cho Vương Ngự Phong uống, hai tròng mắt Tiểu An tử càng trừng lớn hơn.

Mà Đường kim Hoàng thượng Tôn Dật Thiên lại mặc kệ hai tròng mắt Tiểu An tử trừng lớn hay trừng nhỏ, hắn chỉ lo lắng tình trạng của Vương Ngự Phong trước mắt.

Còn Vương Duẫn Sâm lại xem chuyện này như không liên quan đến mình, thản nhiên giải quyết phần ăn của bản thân.

“Khụ. . . Cứ càu nhàu ~ hô ~ trời ạ! Thiếu chút nữa là gặp diêm vương báo danh. . .”

Vất vả thuận khí, Vương Ngự Phong dùng sức vỗ ngực mình, nói năng một cách khoa trương, làm cho Tôn Dật Thiên nguyên bản đang rất lo lắng liền nhếch miệng cười.

“Thật là, ăn uống vội vã như vậy để làm chi! Lại chưa có người nào đoạt của người. . .”

“Vậy ah? Rõ ràng là Tiểu An tử đột nhiên bắt ta. . .”

Không chút nghĩ ngợi chu chu miệng phản bác Tôn Dật Thiên, vẻ mặt vô tội đáng yêu, làm cho hắn không nở dời tầm mắt.

“...”

Tiểu An tử bị Vương Ngự Phong điểm danh đến làm cả người sợ hãi đến ngây ngốc ở một bên, bởi vì xem tình trạng trước mắt, nếu Vương Ngự Phong nói chuyện không cẩn thận một chút, hắn rất có khả năng chết oan dưới những lời nói vô tâm của y ah!

“Tiểu An tử, người không cần trước mặt Trẫm duy trì bộ dạng nghiêm túc, nơi này chỉ có Trẫm, Vương hộ vệ, người, còn có Ngự Phong, không cần quá câu nệ.”

Chú ý tới Tiểu An tử thân thể cứng ngắc đứng ở một bên, Tôn Dật Thiên không phải không biết Tiểu An tử đang sợ cái gì, liền hảo tâm mở miệng trấn an.

“Vâng. . . Nô tài tuân lệnh... Nô tài tuân lệnh...”

Động tác cứng ngắc ngồi trở lại bên cạnh Vương Ngự Phong, Tôn Dật Thiên sau khi xác định Ngự Phong không có việc gì cũng trở lại chỗ ngồi.

“Người xem! Chính Hoàng thượng đã nói không cần quá câu nệ, người lại khách khí cái gì hử!”

Vương Ngự Phong tựa hồ là không biết, cho dù Hoàng thượng thật sự nói không cần câu nệ, cũng không ai dám nói năng một cách vô lễ như vậy!

“Nô tài tuân lệnh. . .”

Trưng ra vẻ mặt đáng thương trả lời y, Tiểu An tử nhìn Vương Ngự Phong đang cố gắng ăn các món ngon, thở dài một hơi, xem ra cả hoàng cung, người có dũng khí không để ý hình tượng trước mặt Hoàng thượng ăn nhiều hết lớn như vậy, cũng chỉ có một mình y thôi!

Len lén liếc mắt quan sát Vương Ngự Phong, xem y ăn uống cao hứng như vậy, ngấm lại chính mình cũng rất đói bụng, Tiểu An tử quyết định lấp đầy bụng trước, chờ ăn xong ngộ thiện, hẳn tốt nhất là nên giảng giải cho Ngự Phong một chút lễ nghi cung đình!

Không nghĩ tới Tiểu An tử vừa mới cầm lấy đôi đũa đang hướng tới đĩa rau, Vương Ngự Phong lại làm một chuyện hại người đến đầu khó bảo toàn.

“Tiểu An tử, ngươi sao còn không ăn hả! Nhìn trong bát ngươi cũng trống trơn, nào, ta giúp ngươi gấp chút thức ăn, món này tốt lắm ah! Ngươi mau ăn xem. . .”

“Ách. . . Không được. . . Công công. . . Tiểu An tử. . .”

Căn bản là không kịp phản ứng, trước mắt nhìn thấy khoảng không trong bát được Vương Ngự Phong thay hẳn gấp đầy thức ăn, nói thì chậm mà làm thì nhanh, Tiểu An tử ngay lúc chứng kiến trong bát đầy ắp thức ăn, liền cảm giác được phía trước phóng tới một tia nhìn sắc bén, còn giống như ảo giác nghe thấy được mùi khen khét.

Vừa ngẩng đầu lên nhìn. . .

Tiêu rồi, hẳn. . . Hẳn đang bị phượng nhãn mê người của Hoàng thượng lờm diên cuồng.

Thấy ánh mắt như vậy, vô cùng tàn nhẫn muốn đem Tiểu An tử hẳn đi lột da, hủy cốt.

Thật đáng thương! Tiểu An tử hẳn vốn là oan uổng mà!

Cũng không phải hẳn nhờ Ngự công công gấp rau, việc này đang rất tốt, hẳn đang cảm thấy may mắn chính mình có thể có cơ hội cùng Hoàng thượng ngồi cùng bàn dùng bữa, vốn đang nghĩ muốn kể cho các tiểu thái giám, cung nữ về việc huyền diệu này, bây giờ hẳn chỉ hy vọng mình có thể bình an ra khỏi căn phòng này!

“Nhìn trên người ngươi không mấy ký thịt, ta giúp ngươi gấp chút thịt, mau ăn đi!”

“. . . Ngự. . . Ngự công công. . .” Ngự công công, ngài không nên lại gấp rau cho nô tài! Nô tài chắc sẽ bị ngài hại đến mất mạng ah

Không ngừng dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Vương Ngự Phong, nội tâm cũng lớn tiếng hò hét theo.

Bởi vì phía trước là ánh mắt Tôn Dật Thiên, ánh mắt hung ác tùy theo Vương Ngự Phong vì hẳn gấp thức ăn càng nhiều mà càng đáng sợ.

“Sao vậy? Thức ăn không ngon ah? Hay là ngươi bụng đau hả? Nhìn vẻ mặt ngươi hình như rất không thoải mái. . .”

Nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Tiểu An tử, Vương Ngự Phong ngây thơ tưởng rằng, Tiểu An tử là bởi vì theo y cả một buổi sáng ở trong phòng xem tư liệu mà không thoải mái.

Hảo tâm buông bát trong tay, tay muốn chạm vào trán Tiểu An tử, nhưng Tiểu An tử lại bị hù dọa vội vàng tránh cánh tay Vương Ngự Phong, khẩn trương nói:

“Không không không không. . . Nô tài vẫn ổn. . . Nô tài vẫn ổn. . .”

“. . . Oh! Vậy mau ăn đi!”

“Hả. . . Đây. . .”

Bây giờ thì Tiểu An tử thật là lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan!

Không ăn, sợ Vương Ngự Phong càng thêm vô ý làm những chuyện tăng thêm nguy cơ khiến hẳn bị giết.

Ăn, lại sợ ánh mắt giết người phía trước của Hoàng thượng, mặc dù ánh mắt sẽ không giết người thật, nhưng chắc sẽ khiến cuộc sống sau này của hẳn gặp khó khăn.

“Tiểu An tử mau ăn đi! Không nên uổng phí tâm ý Ngự công công!”

Lạnh lùng mở miệng nói, mà không ai phát hiện khẩu khí băng lãnh của Tôn Dật Thiên, chỉ có Vương Ngự Phong.

“Người xem, Hoàng thượng cũng bảo người ăn, người không ăn ta cũng không ăn ah!”

“Cái gì! Vậy sao có thể được! Nô tài ăn, nô tài ăn. . .”

Bị Vương Ngự Phong dọa, Tiểu An tử vội vàng bỏ vài miếng thức ăn vào miệng, chỉ cầu Vương Ngự Phong không nên quá vô tâm làm hấn bị ai đó trừng mắt nhìn lần nữa.

Chứng kiến Tiểu An tử ăn, Vương Ngự Phong liền hài lòng xoay người tiếp tục ăn cơm, thấy Vương Duẫn Sâm từ đầu tới đuôi cũng chỉ ăn rau, quên mất y bây giờ đang ở trong hoàng cung không phải ở nhà, gấp một miếng gà bỏ vào bát Duẫn Sâm:

“Vương hộ vệ, ngài sao chỉ ăn rau vậy? Như vậy không đủ dinh dưỡng đâu! Bảo vệ Hoàng thượng là chức trách của ngài! Nếu thể lực không tốt, vậy sao có thể bảo vệ tốt Hoàng thượng đây! Ăn nhiều thịt một chút sẽ tốt hơn. . .”

“. . . Phốc. . . Cái gì! Không. . . Không cần đâu. . . Đa tạ ý tốt của Ngự công công. . . Hạ thần hôm nay ăn chay. . .”

Vội vàng đem bát của mình ra xa, giờ phút này Vương Duẫn Sâm cảm nhận được tình cảnh bi thảm mới vừa rồi của Tiểu An tử.

Bởi vì ánh mắt giết người của Tôn Dật Thiên, lúc này đang dừng trên người Vương Duẫn Sâm. . .

“Như vậy ah! Được rồi! Vậy ta ăn. . .”

Ngây thơ tưởng rằng Vương Duẫn Sâm thật sự hôm nay ăn chay, Vương Ngự Phong liền bỏ miếng thịt vào bát của mình, từ từ ăn từng miếng nhỏ.

Tôn Dật Thiên vừa mới vô cớ ăn hai thùng dấm chua, mặc dù biết Vương Duẫn Sâm và Tiểu An tử vô tội, nhưng vẫn là không cách nào dẹp được tâm lý ghen tuông trong đầu hấn.

Ai bảo Vương Ngự Phong chỉ chú ý tới Vương Duẫn Sâm và Tiểu An tử, nhưng lại không chú ý tới hấn cũng đang không ăn cái gì đây.

Không biết vốn là nghe được tâm trạng oán giận của Tôn Dật Thiên, hay là lão thiên gia ngại bọn họ ăn cơm quá an tĩnh, Vương Ngự Phong đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Tôn Dật Thiên vừa không nhúc nhích, bát cũng trống trơn, liền gấp miếng gà lên hỏi:

“. . . Hoàng thượng, ngài không đói sao? Thứ này ăn cũng tốt lắm ah!”

“Trẫm đột nhiên không muốn ăn gì hết. . .”

Tôn Dật Thiên tức giận nói, vừa mới ăn hai thùng dấm chua đủ để hấn no rồi, còn đâu tâm trạng ăn uống nữa!

“Vậy sao được! Hoàng thượng nhật lý vạn ky (*), ăn bữa cơm cũng không thể ăn ít như thế!”

(*): đã chú thích ở CHAP 3 >///< mặt=“” nhần=“” nhó,=“” đem=“” vẽ=“” mặt=“” lo=“” lắ=“” nhìn=“” tôn=“” dật=“” thiên,=“” làm=“” cho=“” hấn=“” nguyên=“” bổn=“” tâm=“” tình=“” chua=“” xót=“” dẫn=“” dẫn=“” biến=“” mất.=“” “.=” “.=” “.=” nhưng=“” mà=“” trẫm.=“” “.=” “.=” cũng=“” không=“” biết=“” muốn=“” ăn=“” cái=“” gì=“” đây?”=“” “vậy=“” ăn=“” cái=“” này=“” đi!=“” khổ=“” qua=“” rất=“” dinh=“” dưỡng=“” ah!”=“” tự=“” động=“” gấp=“” một=“” miếng=“” khổ=“” qua=“” bỏ=“” vào=“” trong=“” bát=“” tôn=“” dật=“” thiên,=“” không=“” nghĩ=“” tới=“” hành=“” động=“” như=“” vậy=“” lại=“” làm=“” cho=“” vương=“” duẫn=“” sâm=“” rất=“” không=“” hình=“” tượng=“” phun=“” cơm=“” ra.=“” “phốc...=“” khụ=“” khụ=“” khụ=“” khụ.=“” “.=” “.=” “vương=“” hộ=“” vệ?”=“” ngài=“” không=“” sao=“” chứ?”=“” thấy=“” vương=“” duẫn=“” sâm=“” phun=“” cơm=“” ra,=“” vương=“” ngự=“” phong=“” tướng=“” rằng=“” hấn=“” vốn=“” là=“” ăn=“” quá=“” mau,=“” liền=“” quan=“” tâm=“” hỏi.=“” “khụ.=“” “.=” “.=” ha=“” ha.=“” “.=” “.=” không=“” có=“” việc=“” gì.=“”

.=" .=" khụ.=" .=" .=" không=" có=" việc=" gì.=" .=" .=" không=" nhìn=" được,=" vừa=" cười=" vừa=" thuận=" khí,=" nhìn=" vương=" ngự=" phong=" hơi=" nhú=" mày,=" không=" biết=" vương=" duẩn=" sâm=" giờ=" phút=" này=" vì=" sao=" có=" bộ=" dáng=" dở=" khóc=" dở=" cười,=" hoàn=" toàn=" quên=" sau=" khi=" y=" gấp=" khổ=" qua=" cho=" tôn=" dật=" thiên,=" sắc=" mặt=" hoàng=" thượng=" liền=" tươi=" tỉnh=" lại=" nguyên=" lai,=" tôn=" dật=" thiên=" không=" thích=" khổ=" qua,=" không=" nghĩ=" tới=" thật=" vất=" vả=" vương=" ngự=" phong=" mới=" chú=" ý=" tới=" hấn,=" nhưng=" lại=" gấp=" cho=" hấn=" món=" này,=" cũng=" khó=" trách=" vương=" duẩn=" sâm=" không=" nhìn=" được=" cười=" phun=" cả=" cơm=" ra.=" "..."=" sau=" khi=" bắt=" măn=" trừng=" mắt=" nhìn=" vương=" duẩn=" sâm=" một=" cái,=" chuyển=" sang=" nhìn=" chăm=" chăm=" miếng=" khổ=" qua=" trong=" bát,=" trong=" trí=" nhớ=" hấn=" lúc=" nhỏ,=" khổ=" qua=" mùi=" vị=" rất=" khó=" ăn,=" tôn=" dật=" thiên=" đến=" bày=" giờ=" cũng=" không=" quên=" được,=" hết=" lần=" này=" tới=" lần=" khác=" vương=" ngự=" phong=" gấp=" cho=" hấn,=" hại=" hấn=" lần=" này=" ăn=" thì=" không=" được,=" không=" ăn=" cũng=" không=" phải.=" "oh!=" hoàng=" thượng,=" ngài=" sao=" còn=" không=" ăn=" hử?"=" "ta.=" .=" .=" "như=" vậy=" không=" được=" ah!=" hoàng=" thượng=" sao=" lại=" có=" thể=" kén=" ăn!=" lại=" đây,=" nhanh=" lên!=" khổ=" qua=" này=" ngon=" lắm=" ah.=" .=" .=" nhìn=" ra=" sắc=" mặt=" xanh=" xao=" của=" tôn=" dật=" thiên=" là=" bởi=" vì=" kiêng=" ăn,=" vương=" ngự=" phong=" liền=" đứng=" dậy=" đi=" tới=" bên=" người=" hấn,=" gấp=" miếng=" khổ=" qua,=" đưa=" tới=" trước=" mặt=" tôn=" dật=" thiên,=" định=" tự=" mình=" bắt=" tôn=" dật=" thiên=" ăn=" cái=" món=" mà=" hấn=" ghét=" nhất=" này.=" song=" động=" tác=" của=" vương=" ngự=" phong=" giờ=" phút=" này,=" lại=" đưa=" tới=" hai=" loại=" tâm=" tình=" bắt=" đồng,=" chỉ=" thấy=" tiểu=" an=" tử=" vốn=" là=" khó=" mà=" tin=" được=" nhìn=" y,=" thử=" nghĩ=" ai=" dám=" lớn=" mặt=" như=" vậy?=" hành=" vi=" của=" vương=" ngự=" phong,=" căn=" bản=" là=" không=" xem=" hoàng=" thượng=" là=" hoàng=" thượng,=" có=" thể=" nói=" là=" xem=" hoàng=" thượng=" như=" bằng=" hữu=" thân=" thiết=" rồi.=" tiểu=" an=" tử=" lo=" lắng=" hành=" vi=" của=" y=" hôm=" nay=" truyền=" tới=" tai=" thái=" hậu=" hoặc=" những=" đại=" quan=" lòng=" dạ=" hẹp=" hòi,=" sẽ=" gấp=" phải=" phiền=" toái.=" mà=" mặt=" khác=" vương=" duẩn=" sâm,=" đang=" chờ=" xem=" phản=" ứng=" của=" tôn=" dật=" thiên=" trước=" tình=" huống=" lưỡng=" nan=" này.=" "này.=" .=" .=" _____end=" 8 _____=" một=" số=" hình=" ảnh=" món=" ăn=" đây~=" ">" "<" vì=" chỉ=" nói=" sơ=" qua=" nên=" ta=" cũng=" hok=" bik=" chính=" xác=" là=" món=" gì=" ~=" các=" nằng=" thứ=" lỗi=" ~=" chỉ=" là=" thấy=" cái=" nào=" được=" thì=" quăng=" lên=" cho=" các=" nằng=" xem=" qa=" thôi=" *cúi=" đầu=" *=" ps:=" nhớ=" còm=" men=" cho=" bọn=" ta=" có=" động=" lực=" ">

vậy khản

9. Chương 9

"Này. . ."

Nhìn dung nhan xinh đẹp của Vương Ngự Phong gần ngay trước mắt, hết lần này tới lần khác gấp cái món mà hấn ghét nhất, hấn cảm giác được nếu như không phải lão thiên gia đang đùa hấn, thì chính là hấn hôm nay xui xẻo.

"Tin tưởng ta, ăn cái này rất tốt, sẽ không đắng đâu, mở miệng ra. . . Ah~"

Bịch!

Vương Ngự Phong lúc này như là đang đối xử với một tiểu hài tử, làm cho Tiểu An tử chịu không được mà té xỉu.

Bởi vì không thể tin được có người như Vương Ngự Phong dám xem Hoàng thượng như một tiểu hài tử.

“Ah! Tiểu An tử sao lại ngã vậy?”

“Ách. . . Ta nghĩ chắc là do ăn nhiều quá, ta đưa hắn đi tìm Thái thái y đây. . .”

Mặc dù Vương Duẩn Sâm kỳ thật rất muốn lưu lại, xem Tôn Dật Thiên đối mặt với hành động của Vương Ngự Phong như thế nào.

Bất quá ánh mắt Tôn Dật Thiên mới vừa rồi như muốn hắn đưa Tiểu An tử ra ngoài, thân là thuộc hạ, cũng chỉ biết cam nguyện đưa Tiểu An tử đi, cùng lắm khi trở về hỏi Tôn Dật Thiên kết quả như thế nào.

“ . . Hai người bọn họ sao lại đi nhanh như vậy chứ?”

Chỉ thấy trong nháy mắt, không thấy bóng dáng Tiểu An tử và Vương Duẩn Sâm đâu.

“Ai biết ~!”

Tỏ vẻ không biết gì nhún nhún vai, Vương Ngự Phong vẫn gấp miếng khổ qua đưa đến trước mặt Tôn Dật Thiên nhưng hắn vẫn cứ ngậy ra.

“ . . . Hoàng thượng, sao còn chưa ăn?”

Quay lại chú ý, nhưng lại phát hiện miếng khổ qua vẫn còn trên đĩa, mi nhíu lại, miệng cong cong, điều bộ dáng yêu làm cho Tôn Dật Thiên biết bao cảm động, điều đó là đương nhiên rồi! Nếu như Vương Ngự Phong giờ phút này trên tay không gấp khổ qua nhất quyết bắt hắn ăn thì tốt biết mấy.

“Nhưng mà. . . Trẫm không thích khổ qua. . .”

“Không được! Sao lại có thể kén ăn như vậy! Người là Hoàng thượng nha! Muốn trị quốc tốt thì thân thể phải khỏe mạnh!”

“...” Nhưng mà thể nhân sẽ không cần Trẫm ăn khổ qua đâu!

Về mặt bất đắc dĩ nhìn Vương Ngự Phong, Tôn Dật Thiên cũng không phát hiện, giờ phút này hắn đang trưng ra vẻ mặt vô tội, vốn là tự nhiên hiện ra trước mặt y.

“Nếu không. . . Ta ăn một nửa người ăn một nửa, như vậy được chứ?”

Ngậy thơ tưởng rằng đó là một cách xử lý, lại không nghĩ rằng chỉ có miếng khổ qua, đâu phải phân chia công bằng như vậy?

Việc này nếu như truyền ra, người ta không cười cho mới là lạ.

“ . . . Nhưng mà. . .”

“Ta mặc kệ! Dù sao thì ta ăn một nửa người ăn một nửa. . .”

Vương Ngự Phong tựa hồ hoàn toàn không nhớ chính mình đang ở hoàng cung, cũng đã quên người trước mắt là Đường kim Hoàng thượng, ở nhà vốn đã được dưỡng ra thành một tiểu hài tử cá tính không biết cái gì gọi là thu liễm.

“ . . . Người xem! Tin tưởng ta! Khổ qua này tuyệt đối không khó ăn tí nào . . .”

Sau khi ăn trước một miếng, đem miếng còn lại đưa đến miệng Tôn Dật Thiên.

Chỉ có thể nói là may mắn khi Tiểu An tử giờ phút này không có ở đây, nếu không sẽ bị Vương Ngự Phong hù dọa đến sùi bọt mép.

“...”

Nhìn Vương Ngự Phong ăn một nửa miếng khổ qua, vừa nhìn đôi mắt to tròn ngập chờ mong của y nhìn chăm chú đến mình, Tôn Dật Thiên dù không muốn cũng phải há mồm, đành ăn phần còn lại.

“Như thế nào? Ngon chứ?”

Mặc dù Vương Ngự Phong bảo là ngon, nhưng y cũng không quên rằng khẩu vị mỗi người không giống nhau, hơn nữa, nhìn Tôn Dật Thiên vì y mà mặt mày nhăn nhó cố gắng ăn, có thể thấy được hắn ghét khổ qua ghét khổ qua đến nhường nào!

Chậm rãi ăn nửa miếng khổ qua, tưởng rằng khi ăn sẽ đắng lắm, không nghĩ khi cắn, trong miệng liền đầy nước khổ qua, mùi vị cũng không dở tí nào, so với lúc bé lần đầu ăn thì tốt hơn nhiều.

“ . . . Uh, ăn ngon ah!”

“Đúng không! Đây, ăn nữa đi!”

Nhìn vẻ mặt Tôn Dật Thiên nguyên bốn đang nhăn nhó giờ đã có vẻ thoải mái hơn, Vương Ngự Phong tươi cười lại gấp một miếng cho hắn.

“Uh, đây là lần đầu tiên Trẫm ăn khổ qua mà thấy ngon như vậy, Trẫm thấy mùi vị khổ qua lúc trước rất khó ăn!”

Không chút do dự há mồm ăn miếng khổ qua thứ hai Vương Ngự Phong gấp cho, bất giác nói ra nguyên nhân vì sao hắn ghét khổ qua.

“Đương nhiên rồi! Khổ qua mùi vị không giống với thức ăn khác, có thể là khi Hoàng thượng ăn, nó được nấu không ngon! Những ngự trù có thể nấu khổ qua ngon như vậy cũng không nhiều đâu!”

“ . . . Ngự trù? . . . Không phải đâu! Trẫm khi còn bé ăn chính là ăn đồ Mẫu hậu nấu, Trẫm còn nhớ rõ khi đó ăn xong hạ nhân tất cả đều đau bụng ba ngày, Trẫm chỉ là bị bắt ăn. . . Sau đó Phụ hoàng nói dù bất cứ giá nào cũng không được cho Mẫu hậu xuống bếp lần nữa. . .”

Rất tự nhiên đem chuyện lúc nhỏ nói ra, hoàn toàn không xem Vương Ngự Phong như người ngoài.

“Ách. . . Thì. . .Thì ra là Thái hậu nấu ah! Vậy. . . Xem như ta chưa nói gì đi”

Xem ra đối với Vương Ngự Phong mà nói, lực uy hiếp của Thái hậu khá lớn.

Nhìn thấy Vương Ngự Phong phản ứng lo lắng như thế trông rất đáng yêu, làm cho Tôn Dật Thiên vui vẻ nhếch miệng cười nói:

“Ha ha ~ nhìn ngươi lo lắng kìa . . .”

“Ôi...hì hì. . .”

Nhìn thấy Tôn Dật Thiên vui vẻ tươi cười, làm cho Vương Ngự Phong không có ý tứ gãi gãi đầu.

“Không nói chuyện nữa, nào, chúng ta ăn cơm trước đi!”

Căn bản là không muốn nói đến chuyện Thái hậu tuyển tú nữ, Tôn Dật Thiên ngay lúc này, thậm chí muốn cùng Vương Ngự Phong hảo hảo ăn một bữa cơm.

“Uh. . . Nào. . . Hoàng thượng ăn nhiều một chút.. .”

Vội vàng gấp nhiều loại thức ăn khác nhau bỏ vào trong bát Tôn Dật Thiên, như là che giấu hành động mới vừa nãy của mình.

“Hảo. . . Được rồi, Trẫm ổn, Ngự công công sao lại nghĩ đến muốn vào cung phục vụ? Lúc còn nhỏ liền tiến cung sao?”

Thừa dịp hiện tại không khí tốt đẹp, Tôn Dật Thiên liền mở miệng hỏi chút về thân thể Vương Ngự Phong, bởi vì hắn đã không thể chờ đợi được hiểu thêm về y một chút.

“Hả. . . Này. . .”

Hoàn toàn không nghĩ tới Tôn Dật Thiên sẽ hỏi y việc này, làm cho đầu óc Vương Ngự Phong nhất thời đình trệ, bởi vì y cùng tiểu thúc và phụ thân thật không ngờ đến vấn đề này!

Nhìn Vương Ngự Phong ấp úng hồi lâu nói không nên lời, Tôn Dật Thiên vẻ mặt khó hiểu nhìn y, không biết nguyên nhân gì lại làm cho Ngự Phong nói không nên lời.

“Cái kia. . . Nô tài vốn là. . . Vốn là. . .”

“Vốn là cái gì?”

“Ách. . .”

“. . . Nếu như. . . Ngự công công có chuyện gì khó nói! Vậy Trẫm sẽ không miễn cưỡng. . .”

Mặc dù ngoài miệng nói như thế, nhưng ánh mắt Tôn Dật Thiên lại lộ ra một chút thất vọng, bởi vì không thể biết thêm tin tức có liên quan đến Vương Ngự Phong.

Thấy trong ánh mắt Tôn Dật Thiên khó giấu nổi vẻ thất vọng, bất chợt y cảm thấy đau lòng.

Không khí tốt đẹp đột nhiên biến chuyển có điểm lạnh lẽo, bởi vì không có người nào nói chuyện.

“. . . Được rồi Hoàng thượng, món thịt kho tương này cũng ngon lắm ah! Ngài thử xem. . .”

Muốn phá vỡ bầu không khí căng thẳng giữa hai người, Vương Ngự Phong vội vàng đứng lên, gấp miếng thịt kho tương vào bát Tôn Dật Thiên.

Vút

“. . . Ngự Phong cẩn thận. . .”

Ngay lúc y gấp miếng thịt bỏ trong bát, nhãn thần Tôn Dật Thiên phát hiện ngoài cửa phòng có một bóng đen, lỗ tai linh mẫn nghe được có thanh âm ám khí bắn ra, ra tay giống như lúc sáng, đem Vương Ngự Phong tránh sang một bên, ý định mau tránh ra ,chỉ nghe tiếng mũi tên công kích xé gió bay vào. . .

Có lẽ là bởi vì chỉ nghe đến thanh âm, cho nên không cách nào hữu hiệu tránh được ám khí, y lấy thân chắn lấy mũi tên khỏi Tôn Dật Thiên.

“Đau quá. . .”

Hoàn toàn chuẩn bị không kỹ tình huống lúc này, bên trái bụng đột nhiên truyền đến cảm giác đau như hỏa thiêu, như bị người dùng lưỡi dao sắc bén cắt một đao, Vương Ngự Phong đau đến phát ra tiếng kinh hô.

“Ngự Phong. . . Người không sao chứ. . . Duẫn Sâm, có thích khách. . .”

Lỗ tai nghe thấy Vương Ngự Phong đau đến kêu to trở nên luống cuống, dư quang khóe mắt瞥 đến bóng đen rất nhanh chạy mất, đôi môi nhanh chóng hô to, ánh mắt không quên rất nhanh đánh giá kỹ thương tích Vương Ngự Phong ở nơi nào.

“Đau quá. . . Đau quá. . .”

Tay ôm chặt bụng bên trái, cảm giác hình như có một cỗ nhiệt chui vào mạch máu toàn thân.

Cạch.

“Hoàng thượng. . . Có chuyện gì thế. . .”

Vương Duẫn Sâm mới từ thái y viện trở về, nghe được tiếng Tôn Dật Thiên kêu to, vội vàng lao vào ngự thiện phòng.

“Ngự Phong bị thích khách đả thương rồi, nhanh truyền Thái thái y lại đây. . .”

Bây giờ Tôn Dật Thiên, thật đúng là thống hận chính mình vì sao lại đuổi thị vệ ngoài cửa đi.

“Tuân lệnh, hạ thần lập tức đi. . .”

“Đau quá. . .”

“Ngự Phong, người có sao không! Vết thương sao rồi, nhanh cho ta xem xem. . .”

Nhìn trên trán y không ngừng đổ từng giọt mồ hôi, bộ dáng thống khổ cau mày, làm cho Tôn Dật Thiên nhanh chóng ngăn hai tay Vương Ngự Phong đang ấn chặt vào vết thương .

“Đáng chết. . . Tiễn đó có độc. . .”

Dùng sức ngăn hai tay y lại, nhìn thấy quần áo bên bụng trái bị tiến xé rách, một vết thương ước chừng bảy phân (*), đúng là chảy ra máu màu hơi tím, điều này làm cho Tôn Dật Thiên kinh sợ phát hiện ám khí có độc.

(*): 1 phân = 3.33 mm

“Nóng quá. . . Đau quá. . .”

Vương Ngự Phong bây giờ, chỉ cảm thấy toàn thân nóng muốn chết, giống như sẽ bị hòa tan, môi tái nhợt, toàn thân không ngừng chảy ra từng giọt mồ hôi mồ hôi nóng.

“Người đừng di chuyển, Trẫm giúp người hấp độc ra. . .”

Về mặt Vương Ngự Phong thống khổ cùng rên rỉ, làm cho hắn không chút nghĩ ngợi liền cúi đầu muốn hút ra máu độc trên người y, lại bị y ngăn cản.

“ . . Không được. . . Hoàng thượng. . . Người không thể làm vậy. . . Rất nguy hiểm. . .”

Ý thức đã càng ngày càng mơ hồ, nhưng Vương Ngự Phong nghe đến Tôn Dật Thiên giúp y hấp độc ra, vội vàng ngăn cản, bởi vì y sợ hắn không cẩn thận sẽ bị nhiễm độc.

“Trẫm mặc kệ, mạng của người đối với Trẫm vô cùng trọng yếu. . .”

____END 9____

10. Chương 10

“Trẫm mặc kệ, mạng của người đối với Trẫm vô cùng trọng yếu. . .”

Trong lòng quỳnh lên, căn bản không biết chính mình đang nói cái gì, Tôn Dật Thiên vội vàng giữ hai cánh tay của y đang cố gắng ngăn hắn lại, rất nhanh cúi đầu hấp độc dịch ra khỏi vết thương của Vương Ngự Phong.

“Không. . . Hoàng thượng. . .”

Cảm giác được đôi môi của Tôn Dật Thiên đang áp vào vết thương hấp máu độc ra, Vương Ngự Phong vội vàng lên tiếng ngăn cản, nhưng thanh âm phát ra rất suy yếu.

Hoàn toàn không để ý đến lời ngăn cản của Ngự Phong, Tôn Dật Thiên giờ phút này rất lo lắng, vốn là độc dịch xâm nhập vào cơ thể y rất nghiêm trọng.

“Hấp – phi. . .”

Vất vả chứng kiến vết thương của Vương Ngự Phong chảy ra máu màu đỏ tươi, Tôn Dật Thiên mới dừng động tác, nhìn trên trán y mồ hôi như mưa hạ, môi sắc tái nhợt đến dọa người, quần áo trên người đều bị mồ hôi tẩm ướt, xem ra độc tố đã phát tán một nửa, đang lo lắng tiếp theo nên làm thế nào, liền nghe tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Bịch – Bịch– Bịch.....Cạch.

“Hoàng thượng. . . Thái thái y đã tới. . .”

“Hoàng thượng. . .”

“Thái thái y, người nhanh đến xem vết thương của Ngự Phong. . .”

Vừa thấy Thái thái y Thái Hâm Khôi – người có y thuật cao nhất trong hoàng cung xuất hiện, Tôn Dật Thiên vội vàng kéo Thái thái y đến bên Vương Ngự Phong, bởi vì người trúng độc, lại không biết rõ ràng độc tính, không thể tùy tiện di động thân thể .

Vương Duẩn Sâm đương nhiên cũng không yên tâm, vội vàng tìm bóng dáng ám khí ở trong phòng, cuối cùng phát hiện thấy cách Vương Ngự Phong không xa trên mặt đất, có một chút ám khí, một cái phi tiêu ngũ giác màu đen, từng mũi của phi tiêu dính thứ chất lỏng màu tím, trong đó một mũi chất lỏng chỉ còn một ít, có thể thấy được chính là mũi tiêu này đã cắt trúng người Vương Ngự Phong .

“Thái thái y, người mau xem xem. . .”

Liền tranh thủ đưa ám khí tìm được cho Thái Hâm Khôi, hy vọng việc này sẽ giúp thương thế của Vương Ngự Phong trở nên tốt hơn.

“ . . . Đây. . . Đây là ám khí của Tiêu gia. . . Phi tiêu ngũ giác. . .”

Nhìn ám khí trên tay, sắc mặt Thái Hâm Khôi lập tức trở nên tái xanh.

“Cái gì?”

“Tiêu gia. . . Chẳng lẽ Ly Thân Vương đã phái người của Tiêu gia đến hành thích ta. . .”

“Hoàng thượng, việc này không thể. . . Ta từng gặp hậu nhân của Tiêu gia, hẳn không giống như là một người có thể gia nhập phe phái của Ly Thân Vương!”

Vương Duẩn Sâm vội vàng ngăn cản ý nghĩ bi quan của Tôn Dật Thiên, nhận thức của hắn đối với người Tiêu gia, bọn họ không giống loại người tùy tiện.

“Nhưng mà Trẫm với hắn không thù không oán. . .”

Lo lắng chuyện của mình sẽ hỏng, thấy Vương Ngự Phong giờ phút này nằm trên mặt đất bất tỉnh, Tôn Dật Thiên rất lo lắng.

“Là ta. . . người Tiêu Phương Vũ muốn tìm là ta. . .”

Mở miệng nói thẳng ra tước danh của hậu nhân Tiêu gia, Thái Hâm Khôi sau khi nhìn thấy ám khí liền biết đối phương vốn là muốn tìm hắn.

“Vì sao?”

“Vì sao?”

“Phi tiêu ngũ giác của hắn chứa độc dịch, là một loại độc dịch đặc biệt, được liệu trong cung không thể giải. . . . Hẳn muốn danh tiếng của ta bị phá hủy. . .”

Tôn Dật Thiên ở một bên vừa bắt mạch cho Vương Ngự Phong vừa nói.

“Vậy Ngự Phong. . .”

“Hoàng thượng xin đừng lo lắng, thần biết nơi nào có loại thảo dược có thể giải độc này, cũng may vừa rồi Hoàng thượng đã hấp độc ra, cho nên Ngự công công trúng độc không sâu. . . Tiểu quý tử, mau đưa Ngự công công đến sân thái y, nhân tiện thay quần áo cho y...”

Sau khi cam đoan với Tôn Dật Thiên có thể chữa cho Vương Ngự Phong thật tốt, liền ôm lấy y, ra lệnh cho những người chờ ngoài cửa.

“Trẫm sẽ giúp Ngự công công thay y phục. . .”

“Cái gì. . . Nhưng mà Hoàng thượng, ngài là Đương kim Hoàng đế. . .”

Thái Hâm Khôi vừa nghe Hoàng thượng nói, không thể tin được trừng lớn mắt.

Ngẫm lại Tôn Dật Thiên là Hoàng đế đương triều, sao lại tự nguyện làm việc này?

“Đương kim Hoàng đế thì sao? Hôm nay bị đả thương, nếu Vương Ngự Phong không thay Trẫm đỡ, bây giờ người nằm ở chỗ này vốn là Trẫm, Trẫm nợ y một mạng, việc này không là gì cả. . .”

Hoàn toàn không để ý tới Thái Hâm Khôi, Tôn Dật Thiên trực tiếp đoạt y trở về từ tay hắn.

“Nhưng mà Hoàng thượng. . .”

Nhỏ giọng hỏi Vương Duẫn Sâm bên cạnh, Thái Hâm Khôi không nghĩ tới Hoàng thượng lại dùng ánh mắt tràn ngập đau lòng và say đắm đối với Vương Ngự Phong chỉ là người thay mặt tổng quản thái giám .

“Nếu như muốn nói chính xác canh giờ. . . Tại hạ thật cũng không rõ lắm. . .”

“Nhưng mà. . . Thần vẫn tưởng rằng người Hoàng thượng thích chính là Như quý nhân!”

“Ai da! Chuyện này Hoàng thượng không có chính miệng thừa nhận, cũng chỉ là chúng ta phỏng đoán thôi!”

“Như thế nói là. . .”

Gật đầu phụ họa, giống như Vương Duẫn Sâm nói, không nghe chính miệng Hoàng thượng nói ra một điều gì, bất cứ chuyện gì cũng đều do bọn hắn tự suy đoán thôi.

“Xin lỗi. . . Đều là Trẫm hại người. . .”

Cẩn thận giúp Vương Ngự Phong lau đi từng giọt mồ hôi trên mặt, hàng lông mày vẫn nheo lại không một chút thả lỏng, vừa nghĩ đến chuyện Ngự Phong trúng độc, hắn sẽ không tự chủ trở nên khẩn trương.

Cũng may Thái Hâm Khôi đã cam đoan với hắn rằng độc Vương Ngự Phong trúng có thể giải, nếu không hắn sẽ phái Vương Duẫn Sâm đi đem thủ cấp của Tiêu gia đến trước mặt hắn.

“ . . .”

Buông khăn trong tay, khi muốn cởi bỏ quần áo trên người Vương Ngự Phong lại do dự một chút.

Không biết trong nội tâm cảm giác lo lắng từ đâu mà đến, lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn cảm giác được mình có không có ý tứ.

Mặc dù Vương Ngự Phong chỉ là một thái giám, nhưng Tôn Dật Thiên cũng không biết rốt cuộc chính mình đang khẩn trương cái gì, tay đặt ở thắt lưng y một hồi lâu, chính là không dám động thủ giải khai quần áo.

“Ta là chăm sóc y . . . Cũng là nam nhân. . . Không có gì phải sợ . . .”

Đột nhiên thốt ra một câu nói an ủi chính mình, tim Tôn Dật Thiên đập mạnh một cái, rất nhanh giải khai quần áo trên người Vương Ngự Phong, có lẽ vốn là do từ nhỏ đến lớn đều được người khác hầu hạ, có lẽ là Ngự Phong giờ phút này hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường, Tôn Dật Thiên luống cuống tay chân một hồi, cuối cùng cởi áo y ra.

Nguyên tưởng rằng Vương Ngự Phong chỉ là có khuôn mặt trắng không còn giọt máu, nhưng không nghĩ tới, dáng vẻ giấu ở dưới quan sam lại đẹp như thế, dáng người còn đẹp hơn cả một thiếu nữ, không béo cũng không gầy, thân hình mảnh dẻ cân đối mà da tay lại trắng tích mịn màng, bóng loáng nhu thuận, hơn nữa vừa rồi mới chảy mồ hôi, thoát nhìn lại óng ánh nước, vô cùng mê người.

“ . . . Trẫm là chưa thấy qua da tay người nam nhân nào lại đẹp như y. . . Sợ rằng trong cung tần phi nào nhìn thấy thì sẽ sinh lòng ghen ghét ah. . .”

Thì thào tự nói với chính mình, nếu không phải nghĩ đến Thái Hâm Khôi còn đang chờ giải độc tố cho Vương Ngự Phong, hắn đã quên nhiệm vụ bây giờ vốn là giúp y lau mồ hôi và thay y phục.

Cầm trên tay chiếc khăn êm ái lau đi mồ hôi trên người Vương Ngự Phong, lau một cách tỉ mỉ, còn nghiêng người y một chút, ngay cả lưng cũng lau sạch sẽ.

Mặc dù cơ thể hai người giống nhau, nhưng mà Tôn Dật Thiên khi lau thân thể Vương Ngự Phong cảm giác khẩn trương cùng hưng phấn vẫn không biến mất, may mắn là Vương Ngự Phong luôn sát bên người hắn, nếu không thân thể y xinh đẹp như vậy, sợ rằng sẽ bị người khác thấy rồi đoạt đi, vậy hắn sẽ mất y rồi?

“ . . .” Hạ thân hắn là cũng phải thay quần mới ah.

Thấy trên người Vương Ngự Phong kiện quần màu đỏ thẫm, không chút suy nghĩ động thủ thoát. . .

Mà Vương Duẫn Sâm cùng Thái Hâm Khôi một mực chờ ngoài cửa phòng, lại đang suy nghĩ có nên hỏi Hoàng thượng đã thay quần áo xong chưa, chỉ thấy sắc mặt Tôn Dật Thiên xanh mét bước ra khỏi phòng, vừa nhìn thấy Thái Hâm Khôi đã nói:

“Trẫm cho người ba giờ đi tìm thảo dược, độc giải không được sẽ xử tội người. . . Duẫn Sâm, Trẫm muốn người nhanh hướng Vương tương gia yêu cầu điều tra Ngự công công có phải người của Ly Thân Vương hay không, tra được lập tức hồi báo.”

Nói xong rất nhanh, chỉ thấy Tôn Dật Thiên tâm tình tựa hồ cực độ khó coi rời đi, điều này làm cho Vương Duẫn Sâm và Thái Hâm Khôi hoàn toàn không biết giận ý Tôn Dật Thiên là từ đâu mà đến?

Chỉ có thể lập tức làm theo.

__END 10__

11. Chương 11

“Hoàng thượng. . . Ngài có khỏe không?”

Cẩn cẩn dục dục hỏi Tôn Dật Thiên, Vương Duẫn Sâm đây là lần đầu tiên chứng kiến Tôn Dật Thiên thất thần như vậy.

Chỉ thấy Tôn Dật Thiên cầm bút trên tay, thoạt nhìn rất nghiêm túc cúi đầu luyện chữ, nhưng kỳ thật là đang ngẩn người, nhìn bút vẩy trên mặt giấy chỉ có một điểm đen là biết. . .

“ . . . Tốt. . . Trẫm khỏe. . . ”

Nghe được nghi vấn của Vương Duẫn Sâm, Tôn Dật Thiên vội vàng kéo ý thức đang đi vào cõi thần tiên quay về, không yên lòng trả lời Vương Duẫn Sâm.

“Vậy mà tốt sao! Thoạt nhìn đã thấy không ổn rồi. . . ”

Y vào bản thân đi theo Tôn Dật Thiên đã lâu, Vương Duẫn Sâm lớn mật phản bác.

“ . . . ”

Không nghĩ tới Tôn Dật Thiên chẳng những không tức giận, ánh mắt càng giấu không được vẻ u buồn, càng thêm xác định phán đoán của Vương Duẫn Sâm.

“Hoàng thượng kỳ thật. . . Rất lo lắng cho thương thế của Ngự công công sao?”

Từ khi Vương Ngự Phong trúng độc, đã qua ba ngày, trong ba ngày này, Tôn Dật Thiên có thể nói là lần đầu tiên, hoàn toàn không có đi gặp y, càng không hỏi về thương thế của y.

Nếu không phải Vương Duẫn Sâm biết Tôn Dật Thiên kỳ thật rất lo lắng, cho nên thường tự động hồi báo cho hần về tình trạng của Vương Ngự Phong.

Bất quá điều làm Vương Duẫn Sâm khó hiểu chính là, rõ ràng Tôn Dật Thiên rất lo lắng cho y, nhưng vì cái gì lại muốn giả bộ không sao cả?

Còn có ngày ấy, sau khi Tôn Dật Thiên đi ra từ phòng Vương Ngự Phong liền không nói bất cứ gì, chỉ muốn hần bảo Vương tương gia điều tra thân thể Ngự Phong.

Đến bây giờ đã qua ba ngày, Vương tương gia không có thông báo trở về, sắc mặt Tôn Dật Thiên đương nhiên cũng không chuyển biến tốt.

“Trẫm. . . Trẫm thật rất lo lắng cho Ngự Phong. . . Ta là nói về thương thế của Ngự công công. . . ”

“Vậy Hoàng thượng có thể tự mình đi xem!”

“ . . . ”

Không đáp lời, Tôn Dật Thiên chỉ thu hồi bút, thần sắc như nghĩ tới cái gì, lộ ra áp lực cùng do dự.

“Hay là. . . Hoàng thượng phát hiện Ngự công công giấu giếm bí mật gì?”

“ . . . Ngự công công, không phải thái giám, y không có tình thân. . . ”

Mím môi, Tôn Dật Thiên chậm rãi nói ra điều làm hấn trần trở bấy lâu.

“Cái gì? Nhưng. . . Ngự công công không phải là người thay mặt do Thân công công chỉ định sao? . . . Sao lại có thể xảy ra chuyện này?”

Việc này xem như tội khi quân!

Chẳng những khi quân, Vương Ngự Phong lại có khả năng là do người khác an bài vào cung, việc này đối với Tôn Dật Thiên thân là Hoàng đế, là một việc rất nguy hiểm, không thể không cẩn thận.

“Đây là chỗ Trẫm lo lắng. . . ”

“Hoàng thượng. . . Ngài. . . Có hay không đối với Ngự công công. . . ”

“Trẫm mãi cho đến khi đó mới rõ, liền nhớ tới nguyên nhân của Vương Ngự Phong. . . ”

Thở dài một hơi, nếu không phải bởi vì đột nhiên phát sinh tình huống này, Tôn Dật Thiên không biết y sẽ giấu hấn đến bao giờ.

Trong tích tắc nhìn thấy Vương Ngự Phong trúng độc, Tôn Dật Thiên mới biết được chính mình đã yêu y, nếu không hấn sẽ không khẩn trương như vậy, hồi tưởng lúc Phụ hoàng – người hiểu hấn rõ nhất bằng hà, hấn vẫn không khẩn trương như lúc thấy y bị thương, hấn thừa nhận, hấn rõ ràng là thích Vương Ngự Phong rồi.

Không nghĩ tới khi hấn vất vả lắm mới tìm được tình yêu, lại gặp phải chuyện Vương Ngự Phong rất có khả năng là là người địch nhân phái tới nằm vùng.

Tôn Dật Thiên vô cùng lo lắng, lo lắng lần đầu tiên mình sinh lòng yêu thương liền yêu lầm người.

Mặc dù không xác định Vương Ngự Phong có phải người của Ly Thân Vương hay không, nhưng vừa nghĩ đến chuyện trước đây, Tôn Dật Thiên liền không thể không chế chính mình đối với Vương Ngự Phong có tình cảm.

Làm cho chính mình lâm vào tình cảnh không cách nào tự kiềm chế đối với Vương Ngự Phong, không bằng lập tức chặt đứt tình ý với y, chỉ ít phải xác định Vương Ngự Phong không phải là người của Ly Thân Vương trước, nếu không đến lúc đó biết mình yêu lầm người, muốn thoát ra cũng thoát không xong.

“Nguyên nhân gì?”

Vốn biết rõ ý tứ của Tôn Dật Thiên, nhưng Vương Duẫn Sâm lại muốn nghe Tôn Dật Thiên chính miệng nói ra.

“Trẫm. . . Tựa hồ là yêu Vương Ngự Phong rồi. . . ”

“Nếu như vậy. . . Hoàng thượng sao lại không theo đuổi Ngự công công?”

“Trẫm chỉ muốn. . . Xác định Vương Ngự Phong không phải người của Ly Thân Vương. . . ”

Vừa nghĩ đến Vương Ngự Phong có khả năng vốn là người ở bên Ly Thân Vương, cũng có khả năng Vương Ngự Phong là người có quan hệ thân mật với Ly Thân Vương, Tôn Dật Thiên liền cảm giác được tâm lý phi thường khó chịu.

Bởi vì dung nhan Vương Ngự Phong xinh đẹp như vậy, muốn cho Tôn Dật Thiên không phỏng đoán như vậy cũng khó!

“Oh! Nói đến chuyện này! Vương tương gia vừa cam đoan với hạ thần! Ngự công công tuyệt đối không phải người của Ly Thân Vương, bởi vì y là nhị công tử nhà tương gia, nếu không phải Thân công công sợ khi mình không có ở đây vị trí sẽ bị người khác đoạt mất, cũng không ra hạ sách này!”

“... ..”

Nghe Vương Duẫn Sâm nói xong, Tôn Dật Thiên liền giương mắt nhìn hấn một hồi lâu. . .

Chỉ thấy Vương Duẩn Sâm chật vật né tránh nào là nghiêng mực, bút lông, bồn rửa bút bị Tôn Dật Thiên ném tới tấp. . . Chờ đồ vật bị ném ra hết khỏi thư phòng.

“Vương Duẩn Sâm người tên hỗn đản này. . . Chuyện này sao người không nói sớm hử. . .”

“Chờ một chút chờ. . . Chờ một chút! Hoàng thượng. . . Hoàng thượng không sợ ta lừa người sao? Ah – “
Nghe Vương Duẩn Sâm nói thế liền dừng ngay động tác, mặc kệ Vương Duẩn Sâm bị chỉ trỏ đập vào mũi.
“. . . Vậy. . . Rốt cuộc là thật hay là giả ?”

Trên tay cầm chén trà, Tôn Dật Thiên giờ phút này dừng động tác mỉm cười, bất quá Vương Duẩn Sâm lại không dám cười.

“Thật! Điều hạ thần nói chính là thật, hạ thần chỉ muốn. . . Xem phản ứng của Hoàng thượng một chút. . .”

Vội vàng lấy tay che mặt, để tránh lại bị công kích vào mặt.

Buồng chén trà trong tay, mím môi, không nghĩ rằng, những ngày gần đây cố tình tránh gặp mặt, chẳng những không thể giảm bớt ý nghĩ yêu thương của hắn đối với Vương Ngự Phong, ngược lại càng thêm không cách nào kiềm chế.

Xem ra, hắn đã đánh giá quá cao cảm tình của mình, lại đánh giá thấp sự hấp dẫn của Vương Ngự Phong.

“. . .” Không nghĩ là...Cảm tình của hắn lại khác sâu như vậy. . .

Khóe môi chợt giương lên cười khổ.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng? Ngài có khỏe không?”

Thấy Tôn Dật Thiên như vậy, giống như tự giấu cảm xúc chính mình.

“Trầm ổn. . . Chỉ là Trầm không nghĩ sẽ thất bại hoàn toàn như vậy. . .”

“Xin Hoàng thượng thứ lỗi hạ thần nhiều lời, nếu như Hoàng thượng không nhanh theo đuổi Ngự công công. . . Thì sẽ thật sự thất bại ah. . .”

“Nhưng Trầm không biết làm thế nào. . .”

“Hạ thần cho rằng, việc bây giờ Hoàng thượng cần làm nhất, chính là biểu hiện ra tâm tình thật sự, không có ai thích người trong tình cảm mà mập mờ đầu. . .”

Về mặt đứng đắn nhìn Tôn Dật Thiên, nếu như hắn không thể ở trước mặt người mình yêu lộ ra tâm tình thật sự, thì một ngày nào đó người kia sẽ cảm thấy mệt mỏi mà buông tay.

“Uh. . . Đạo lý này Trầm đương nhiên hiểu, chỉ là. . . điều Trầm và Ngự Phong thiếu ở đây chính là thời gian, mà Trầm. . .”

“Nếu như Hoàng thượng muốn cùng Ngự công công có một chút thời gian. . . Hạ thần có cách ah!”

“Cách gì?”

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Tôn Dật Thiên, Vương Duẩn Sâm liền đến bên tai hắn nói nhỏ.

Cái gì? Người nói. . . Người giúp ta tắm rửa chính là Hoàng thượng. . .

“Đúng vậy! Sau đó nô tài nghe nói Hoàng thượng nổi giận đùng đùng rồi đi. . .

“. . . Thảm rồi rồi! Hoàng thượng nhất định là phát hiện ra ta không phải thái giám rồi. . .”

Rầu rĩ ngồi bên bờ hồ gần hậu cung, sau ba ngày tĩnh dưỡng, nếu không phải y thuật của Thái thái y cao minh, vết thương của y đã không hồi phục nhanh như vậy.

Cũng bởi vì phúc đức của thích khách, nguyên bốn trong ba ngày phải tuyển mười tú nữ, bây giờ bởi vì y đang dưỡng thương, cho nên việc đó không cần làm.

“Chuyện này thật sự thảm rồi. . . Chẳng những bị chém đầu thì chúng, còn có thể bị tru di cửu tộc ah! Làm sao đây. . .”

Lo lắng chẳng những tính mạng nhỏ bé của mình khó bảo toàn, ngay cả người nhà cũng khó thoát tội.

“Không được không được! Dù sao cũng không được để liên lụy đến thân nhân. . . Ta phải đi khẩn cầu Hoàng thượng. . .”

Nghĩ ra chủ ý, Vương Ngự Phong liền lập tức đứng dậy, hướng đến thư phòng Hoàng thượng.

“Ta nói sao với Hoàng thượng mới tốt đây? Là nói thật. . . Hay là nói dối. . . Nhưng nếu nói không đúng sự thật thì là nói dối rồi. . .”

Vương Ngự Phong vẫn còn suy nghĩ không biết làm thế nào mới tốt, không chú ý tới Vương Duẫn Sâm trên tay cầm theo một chậu nước đen đi tới. . .

Bộp ~ ào ào

~“Oa – Quần áo ta. . .”

Cũng may nước trong bồn chỉ bắn đến quần áo Vương Ngự Phong, không bắn lên đến mặt y.

“Ah! Ngự công công. . . Xin lỗi xin lỗi, hạ thần không cẩn thận. . .”

Trưng ra vẻ mặt biết lỗi nhìn Vương Ngự Phong, sau đó kéo y đi.

“Không. . . Không sao đâu Vương hộ vệ. . .”

“Vậy sao được! Việc này không ổn tí nào, Ngự công công nhanh đi tắm rồi thay y phục mới được, để tỏ lòng cáo lỗi, hãy để hạ thần đến giúp Ngự công công thay quần áo!”

Vừa nói vừa kéo Vương Ngự Phong đi, vẻ mặt nhìn rất nghiêm trọng.

“. . .Không. . . Không cần đâu, Vương hộ vệ. . . Nô tài tự thay quần áo. . .”

Bị Vương Duẫn Sâm dọa như thế, rất muốn thoát khỏi hấn, lại bị hấn giữ chặt, không sao giãy dụa được.

“Không được! Ngự công công, nếu ngài không chịu tắm rửa, đừng nói quan phục, nếu dính vào da, muốn tẩy là rất khó tẩy ah, vì Hoàng thượng chuyên dùng mực đen. . .”

“Cái. . . Cái gì. . . Nhưng mà, nô tài sao có thể để cho Vương hộ vệ thay y phục. . . Nô tài tự làm được. . .”

“Không phải là có làm được hay không, hạ thần đã làm bẩn y phục của Ngự công công, hạ thần nhất định phải chịu trách nhiệm. . .”

“Không cần không cần. . . Vương hộ vệ, ngài làm như vậy nô tài không dám nhận!”

Nhìn mặt Vương Ngự Phong đỏ bừng, bộ dáng thật sự rất đáng yêu, làm cho Vương Duẫn Sâm thật đúng là muốn trêu chọc y, chỉ tiếc là hấn phải làm nhiệm vụ, nếu không trêu y một chút sẽ rất vui ah!

Bởi vì Vương Ngự Phong rất ngây thơ dễ dụ, nói cái gì cũng tin.

“Nếu như vậy! Xin mời Ngự công công đến dự phòng tắm rửa, để hạ thần tỏ lòng áy náy.”

Khoa trương quỳ một gối xuống trước mặt Vương Ngự Phong, xem việc quần áo Ngự Phong bị bẩn là phi thường nghiêm trọng.

“Nhưng mà. . .”

“Nếu như Ngự công công không đồng ý, hạ thần không thể làm gì khác hơn là lấy tử tạ tội!”

Nói xong cầm lấy đoản kiếm trên lưng, tay đang muốn rút kiếm ra, liền bị Vương Ngự Phong ngăn cản.

“Bỏ xuống, bỏ xuống. . . Vương hộ vệ, ngài nghiêm trọng hóa vấn đề quá rồi! Chỉ là xiêm y nô tài bị bẩn thôi mà. . .”

Như vậy cũng khoa trương sao?

Bất quá chỉ là đổ một chậu nước mực lên người y, cùng lắm thì thay quần áo khác, có cần phải như vậy đâu?

“Ngự công công có điều không biết, việc này đối với hạ thần mà nói là một sự sỉ nhục, hạ thần từ thuở nhỏ đến trưởng thành, ngay cả tí xiu sai cũng chưa từng phạm, hôm nay làm ô uế quan phục Ngự công công . . . Ngự công công lại không chịu tiếp nhận hạ thần bồi tội. Hạ thần chỉ có cách lấy tử tạ tội. . .”

Vừa nói xong, liền đẩy Vương Ngự Phong ra, đoản kiếm hướng yết hầu đâm. . .

“Chờ một chút nô tài đi là được! Nô tài tiếp nhận bồi tội, cho nên. . . Vương hộ vệ không cần lấy tử tạ tội. . .”

“Thật sự sao! Cảm tạ Ngự công công đại ân đại đức, vậy xin mời theo hạ thần đến dự phòng!”

Vừa nghe Vương Ngự Phong đồng ý, Vương Duẩn Sâm nháy mắt lộ vẻ gian xảo, liền thu hồi đoản kiếm, kéo y đến dự phòng.

“Ah!”

Bị phản ứng biến hóa quá nhanh của Vương Duẩn Sâm làm cho choáng váng, y chỉ biết ngơ ngác đi theo hần.

Hoàn toàn không biết mình sắp gặp một chuyện cực kì đáng sợ.

___ END 11 ___

12. Chương 12

Nhìn làn sương trắng trước mắt, Vương Ngự Phong cảm giác như đang bước vào tiên giới .

“Trời ạ! Không ngờ chỉ là dự phòng mà Vương hộ vệ cũng trang trí đẹp như vậy ah!”

Nhưng cũng hơi quá rồi, làm Vương Ngự Phong không dám đi nhanh về phía trước, chỉ dám cẩn cẩn dục dục bước tới.

Cảm giác được phía trước có nhiệt khí đặc biệt, Vương Ngự Phong cẩn thận ngồi xổm xuống, thấy giầu đăng sau làn sương trắng dưới dòng nước nóng, một thân ảnh lãnh đạm khoác trên mình chiếc áo choàng, Vương Ngự Phong vốn là một người rất thích tắm rửa, nhưng trong một thoáng lại muốn cùng Hoàng thượng thú nhận mọi tình cảm trong lòng, vừa cởi bỏ y phục, vừa lẩm bầm:

“Không nghĩ rằng Vương hộ vệ lại biết hưởng thụ như vậy. . . Cũng khó trách! Mỗi ngày có trách nhiệm bảo vệ Hoàng thượng, cho nên cũng phải có lúc thư giãn chứ. . .”

Tự kết luận, hoàn toàn không biết những lời mình mới vừa lẩm bầm, tất cả đều đã bị người bên trong nghe thấy.

“Oa – thật thoải mái ah! Mặc dù lúc mới vừa vào thấy rất nhỏ. . . Bây giờ mới thấy dự phòng này thật rộng ah! Cũng có thể bơi. . . Thật tốt! Nếu như ta có một cái như thế này thì thật tốt ah!”

“Nếu như người thích, Trẫm sẽ cho phép người mỗi ngày có thể đến nơi này tắm rửa. . .”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, chính là giọng nói của Tôn Dật Thiên, làm y bất động tại chỗ, đôi mắt mở to, nhìn chằm chằm người phía trước.

“Sao vậy? Chẳng lẽ người không nghe Trẫm nói sao?”

Nhìn Vương Ngự Phong đem cả thân mình ngâm dưới dòng nước nóng, Tôn Dật Thiên vẻ mặt bất cần đời nhẹ nâng cằm y lên, cổ ý nheo mắt lại, khóe môi hơi mở nhìn chằm chú y, khuôn mặt đỏ ửng, khí chất khác với lúc bình thường, mang theo cảm giác phóng khoáng.

“Nô tài. . . Nô tài. . . Nô tài xin Hoàng thượng bớt giận, nô tài không biết Hoàng thượng đang ở đây. . .”

“Ai hỏi người chuyện này! Trẫm đang hỏi người, tại sao lại gạt Trẫm chuyện người là thái giám, người cũng biết đây là tội khi quân mà!”

Vừa thấy Vương Ngự Phong vội vàng cúi xuống, làm cho Tôn Dật Thiên bức mình, ý định vốn chỉ muốn trêu chọc y tiêu tan toàn bộ.

“Xin Hoàng thượng bớt giận, nô tài làm như thế đều là do bất đắc dĩ. . .”

Tưởng rằng Tôn Dật Thiên thật sự tức giận, Vương Ngự Phong càng cúi thấp hướng hấn bồi tội, không biết rằng như vậy sẽ càng làm hấn tức giận.

Bởi vì Tôn Dật Thiên không thích Vương Ngự Phong dùng ngữ khí xa lạ này.

Hấn muốn y đối với hấn như với bằng hữu bình thường, chứ không phải xem hấn như Hoàng đế.

“Câm mồm, người không biết khi quân là tội tru di cửu tộc sao?”

Tức giận lớn tiếng với Vương Ngự Phong, không phát hiện mình đã mất kiểm soát.

“Nô tài. . . Nô tài nguyện lấy tử tạ tội, khẩn xin Hoàng thượng mở rộng thánh ân. . . Đừng tru di cửu tộc nô tài. . . Nô tài cái gì cũng đáp ứng Hoàng thượng. . .”

Hoàn toàn không biết Tôn Dật Thiên tức giận là bởi vì phản ứng của mình, đơn thuần tưởng rằng hấn vốn là vì y phạm vào quốc pháp, mới giận dữ như vậy.

“Cái gì cũng đáp ứng Trẫm sao?”

“Đúng vậy. . .”

“Vậy, hay dùng chính người bồi tội đi!”

Nói xong, không chờ Vương Ngự Phong phản ứng, Tôn Dật Thiên liền giữ chặt khuôn mặt y, cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Vương Ngự Phong hoàn toàn không phản ứng, chỉ cảm thấy có một thứ ấm áp mềm mại chui vào khoang miệng mình, bị sự thuần thực phi thường gây xao lãng, lúc này mới ý thức được, y đang bị Hoàng thượng mạnh mẽ hôn.

Ý thức được mình bị một nam nhân cưỡng hôn, Vương Ngự Phong mới bắt đầu có động tác phản kháng.

“Đừng uh. . . Hoàng. . .”

Hoàn toàn không để ý tới Vương Ngự Phong như thế nào, bàn tay ép chặt gáy y, đầu lưỡi ngày càng xâm nhập, hôn cuồng nhiệt.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên hấn có cảm giác này, hoàn toàn không nghĩ sẽ buông người này ra, xúc cảm từ da tay truyền đến chính là thân thể mềm mại của Vương Ngự Phong, ngửi thấy được Ngự Phong có mùi thơm đặc biệt, trong miệng truyền đến chính là vị ngọt của y, hết thấy, làm cho hấn cấp bách muốn đoạt được toàn bộ thiên hạ trong lòng mình.

Ngay lúc Tôn Dật Thiên hoàn lại những cảm giác hấn có được với y, Vương Ngự Phong tức giận vất vả đẩy hấn ra, cả khuôn mặt trắng tích vì giấy dựa mà trở nên đỏ hồng, ở nơi tràn đầy sương trắng bốc lên, càng làm y trở nên mê người.

“Hô ~ hô. . . Hoàng thượng. . . Hoàng thượng đừng như vậy, nô tài không phải nữ nhân ah!”

Tưởng rằng Hoàng thượng vốn là bởi vì khuôn mặt y xinh đẹp tựa nữ nhân, mà nhất thời nghĩ y là phụ nữ, Vương Ngự Phong vừa sợ vừa ngăn cản.

“Trẫm đương nhiên biết người không phải nữ nhân!”

Thấy Vương Ngự Phong trở về vẻ tự nhiên, nguyên bốn tâm tình bức bối, trong nháy mắt giảm đi một nửa, hơn nữa mới vừa rồi được thưởng thức một chút mùi vị của y,

Điều đó cũng đã đánh tan hết thủy hỏa giận, giờ phút này tràn đầy cảm xúc mê luyến còn có. .. dự vọng của nam nhân.

“Không được. . . Không được. . . Hoàng thượng có đoạn tay áo chi phích (*). . .”

(*): Sẽ giải thích ở bài sau)

“Từ xưa đến nay, Hoàng đế có đoạn tay áo chi phích không phải chỉ có một mình Trẫm!”

“Cái. . . Cái gì. . . Hoàng thượng. . . Hoàng thượng thật là. . .”

Thấy Tôn Dật Thiên không phản bác, Vương Ngự Phong lại càng hoảng sợ, vẻ mặt cũng từ kinh hách chuyển thành kinh ngạc.

“Nếu phải thì sao? Không phải thì sao?”

Hài lòng với vẻ mặt Vương Ngự Phong giờ phút này biến hóa đa đoan, từng bước một bước tới gần y, phát hiện Ngự Phong cũng từng bước một lùi về sau, càng thêm khơi dậy ý định trêu chọc của Tôn Dật Thiên.

“Này. . . Hoàng. . . Hoàng thượng. . .”

Mặc dù y đã biết được nguyên nhân vì sao Hoàng thượng không muốn lập phi, nhưng y bây giờ không thể vui được, bởi vì bây giờ bản thân đang trong tình trạng nguy hiểm ah!

“Gọi Trẫm chuyện gì? Người cũng đừng quên, người vừa rồi cũng đã đáp ứng Trẫm. . .”

Dồn Vương Ngự Phong vào bức tường, bị bao vây bởi vòng tay của mình, khóe môi chợt mỉm cười.

“Nô. . . Nô tài vốn là. . .”

“Sao vậy? Sợ người không có hậu bối sao? Hay là người muốn làm thái giám? Đẩy thân nhân của người đến con đường chết sao?”

Cổ ý dò hỏi, Tôn Dật Thiên biết y không muốn trở thành thái giám, bởi vì nếu muốn, thì đã được tuyển từ lúc trước, không cần chờ tới bây giờ.

“Không phải. . . Nô tài muốn nói. . .”

Nhìn Vương Ngự Phong hai mắt nhắm chặt, miệng không ngừng giải thích, bộ dáng như vậy thật đúng là làm Tôn Dật Thiên có điểm dở khóc dở cười.

“Nguyên lai. . . Trẫm hiểu tâm lý người, quả nhiên là loại người không cần dụng võ cũng thắng mà!”

Nhẹ thở dài một hơi, mới vừa rồi chọc ghẹo Vương Ngự Phong rất hăng hái, bất quá chính là muốn biết, trong mắt Vương Ngự Phong, hắn là người như thế nào.

“. . . Hoàng thượng. . .”

Nghe được ngữ khí tràn ngập bất đắc dĩ của Tôn Dật Thiên, ngực không hiểu sao có cảm giác đau đớn, chậm rãi mở mắt ra, nhưng lại thấy đôi phượng nhãn kia vốn tràn ngập ngạo khí, giờ phút này lại nhuốm nỗi bi thương.

“Chẳng lẽ. . . Người chưa từng cảm giác được tâm ý Trẫm sao. . .”

Nhìn vào đôi mắt to ẩm ướt của Vương Ngự Phong đang nhìn mình, Tôn Dật Thiên liền ôm y vào lòng, ngữ khí tịch mịch, làm ***g ngực Vương Ngự Phong không hiểu sao co rút đau đớn.

“Nô. . . Đừng. . .”

Không biết vì cái gì, nghe Tôn Dật Thiên nói như thế, vừa định phản bác, lại bị đôi môi hắn ngăn lại.

Không còn khí tức cường thế như vừa rồi, lần này hôn, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, ôn nhu làm cho Vương Ngự Phong thoáng cái đã mê muội, đã quên muốn phải đẩy hắn ra.

Đầu lưỡi ôn nhu chui vào trong khoang miệng Vương Ngự Phong, câu dẫn y cùng giao triền, một tay giữ chặt gáy Ngự Phong, tay kia thì hạ xuống thắt lưng y tùy tiện vuốt ve, cảm giác được người trong lòng bắt đầu run rẩy, bạc môi nở ra một nụ cười, tách bốn phiến môi đang gắn chặt ra, tiến công đến xương quai

xanh sắc xảo của Vương Ngự Phong, hàm răng nghịch ngợm nhẹ cắn, tay nhẹ nhàng vuốt ve hai bên hông sau đó lướt đến lưng.

“Uh. . .”

Không tự giác phát ra tiếng rên rỉ, hai tay vô thức nắm chặt cánh tay Tôn Dật Thiên, hai hàng lông mày trong chốc lát nheo lại, đôi mắt đầy hơi nước, chỉ cảm thấy toàn thân những nơi được Tôn Dật Thiên ôn nhu tiếp xúc trở nên mềm yếu vô lực, nếu không phải Tôn Dật Thiên kịp thời đỡ lấy thân thể y, hai chân y bây giờ đã mềm nhũn ngồi phịch xuống dục bồn rồi.

“Nào, ngồi xuống đây. . .”

Biết thân thể Vương Ngự Phong đã không còn khí lực chống đỡ, liền đỡ y theo hấn ngồi xuống.

“Hoàng. . . Hoàng thượng. . .”

Thân thể căn bản là không nghe theo y, tùy ý để Tôn Dật Thiên kéo y cùng hấn ngồi xuống, nhưng lại cảm giác được xúc cảm ấm áp mềm mại phía sau, mới biết được Tôn Dật Thiên để y ngồi trên người hấn, phía sau lại cảm nhận được hạ thân Hoàng thượng tràn ngập dục vọng, làm cho nguyên bản đang trầm mê, ý thức trong nháy mắt bừng tỉnh, vội vàng giãy dụa muốn đứng lên.

“Đừng nhúc nhích. . .”

Rất nhanh đã đem Vương Ngự Phong ôm chặt trong ***g ngực, nếu y còn lộn xộn như vậy, hấn không cam đoan chính mình sẽ hành động như một quân tử.

Hấn ngay bây giờ có ý muốn chiếm lấy Vương Ngự Phong không sai, nhưng bây giờ không phải lúc.

Hấn muốn trước tiên làm cho y quen thuộc, hơn nữa, hấn cũng phải nắm chắc Vương Ngự Phong sẽ không bài xích hấn.

“. . . Đối với. . . Xin lỗi. . .”

Lúc này mới ý thức được hành vi của mình đối với y là thống khổ hành hạ.

Trái lại Vương Ngự Phong lúc này lại bình tĩnh bất động, tai vừa vịn áp vào ***g ngực rắn chắc của Tôn Dật Thiên, nghe tiếng trống ngực rối loạn truyền đến, Vương Ngự Phong không biết trái tim mình có phải cũng đập loạn xạ giống hấn hay không.

“Hoàng thượng. . . Ngài có khỏe không?”

Thân thể cương cứng lại, nghe được thanh âm Tôn Dật Thiên đang điều hòa hô hấp, Vương Ngự Phong bắt an hồi.

“Đừng gọi ta là Hoàng thượng. . . Như vậy quá xa lạ. . . Gọi là Dật Thiên. . .”

Thân thủ nhẹ nâng cầm Vương Ngự Phong lên, con người đen trong suốt lộ ra, vẻ mặt yêu say đắm y, khát vọng y có thể hiểu được.

“Cái. . . Đừng. . .”

Còn đang suy nghĩ, lại bị Tôn Dật Thiên hàm trụ đôi môi, hai tay bị Dật Thiên kéo vòng lên cổ hấn.

Cảm giác đầu lưỡi Tôn Dật Thiên linh hoạt không ngừng khiêu khích y, hình như có cỗ nhiệt tiến vào trong người y, không biết bởi vì nước tắm rất nóng hay là cái gì, Vương Ngự Phong chỉ cảm thấy độ ẩm trong cơ thể mình tựa hồ càng ngày càng cao, cao đến không cách nào tưởng tượng.

“Ngự Phong. . . Người đẹp quá. . .”

Rời môi, nhìn y nguyên bản thân hình trắng nõn giờ đây như nhiễm một tầng ửng hồng, trong mắt phủ đầy hơi nước, vì nhiệt khí tỏa ra làm đôi môi càng trở nên đỏ mọng, phối hợp bốn phía tỏa sương trắng, một cảnh đẹp mê hoặc lòng người, cứ như thế trực tiếp hiện ra trước mặt, làm Tôn Dật Thiên không thể nào kiềm được tại vành tai đỏ ửng của Vương Ngự Phong hấp dẫn.

Bàn tay mân theo thất lưng hoàn mỹ của y dần đi xuống, nhẹ nhàng ma sát từ thất lưng đến hạ thân, sau khi cảm nhận được thân thể Vương Ngự Phong đã không còn căng cứng như trước, chậm rãi xâm nhập một ngón tay tiến vào nơi chưa từng được người nào khai phá.

“Uh hả. . . Hoàng thượng. . . Không nên. . .”

Cơ thể theo phản xạ phát ra từng tiếng rên rỉ cùng kháng cự, thật vất vả vì Tôn Dật Thiên ôn nhu an ủi mà buông lỏng thân thể, lại bởi vì dị vật đột nhiên xâm nhập mà căng thẳng.

“Đừng lo. . . Thả lỏng một chút. . . Tốt lắm. . .”

Nhẹ giọng an ủi Vương Ngự Phong, tay còn lại không hề rảnh rỗi lướt đến dưới bụng Vương Ngự Phong nhẹ nhàng cọ xát.

“Ha hả. . . Không. . . Uh. . .”

Bị khoái cảm cùng kinh hách đồng thời đánh ập tới, vô thức phát ra tiếng rên nhẹ.

“Không nên lo lắng, không sao đâu. . .”

Bàn tay trụ phân thân Vương Ngự Phong ma sát, tay kia tiếp tục khuếch trương trong cơ thể y.

“Uh hả. . . Đừng uh. . . Ha. . . Hoàng thượng. . . Thân thể. . . Hảo kì quái. . . Nóng quá. . .”

Tôn Dật Thiên chậm rãi di chuyển ngón tay, một cơn sóng kỳ dị mang theo sung sướng cùng khoái cảm không ngừng xâm lấn đầu óc Vương Ngự Phong, thân thể dần dần tùy theo động tác của ngón tay Tôn Dật Thiên mà chuyển động theo.

“Đã thích nghi rồi ah. . .”

Nhìn Vương Ngự Phong vô thức cử động, thanh ti bị hơi nước làm ẩm ướt, thân thể mềm mại nhẹ nhàng lay động, càng xem càng không nhịn được hạ phúc trương đến phát đau.

Nhưng hắn bây giờ không thể vội vàng, hắn muốn Vương Ngự Phong chậm rãi quen với cảm giác này.

Cảm giác phân thân Vương Ngự Phong đã có phản ứng mãnh liệt, Tôn Dật Thiên càng ra sức bộ lộng, ngón cái cố ý xẹt qua linh khẩu y.

Cử động của Tôn Dật Thiên làm cho Vương Ngự Phong cảm giác được hạ thân đột nhiên ngưng tụ rồi bất chợt bột phát, cảm giác một khoái cảm tựa hồ rất muốn tuôn trào.

“Uh đừng. . . Ha. . . Hảo trưởng. . . Ta. . . Hả – “

Vì cung đứng dậy bắn ra nhiệt dịch, khoái cảm chưa từng có trước đây chiếm đầy suy nghĩ Vương Ngự Phong, thoáng cái cảm thấy sung sướng, làm cho Vương Ngự Phong nhất thời chịu không được liên bất tỉnh.

“Ngự Phong? Ngự Phong? . . . Ngất đi rồi. . .”

Nhìn Vương Ngự Phong trong lòng, nhẹ cười, quay đầu, hướng ra ngoài cửa hô:

“Vào đi! Sớm biết rằng người đứng ở đây rồi!”

“Ha ha. . . Hoàng thượng anh minh, biết hạ thân ở đây!”

Chỉ thấy vẻ mặt Vương Duẫn Sâm...khôn mặt tươi cười bước vào, hình như rất chờ mong có trò gì hay xảy ra.

“Thật không biết trong đầu ngươi có cái gì, hết gạt ta đến tắm rửa lại gạt Ngự Phong đến. . .”

Kỳ thật Vương Duẫn Sâm từ đầu chỉ là lừa hắn đến tắm, mặc dù Tôn Dật Thiên không biết Vương Duẫn Sâm suy tính việc gì, nhưng vẫn làm theo.

Mới vào không bao lâu, nghe thấy thanh âm Vương Ngự Phong, nghe y nói, Tôn Dật Thiên mới biết được chính y cũng đã bị gạt tới.

“Hạ thân chỉ là muốn xác định Hoàng thượng có thật sự yêu Ngự công công không!”

“ . . . Người. . . ”

Có điểm bực mình suy nghĩ xem sẽ nói cái gì, Vương Duẫn Sâm nhanh hơn một bước mở miệng trước.

“Xin thứ cho hạ thần vô lễ, bởi vì Hoàng thượng vốn là lần đầu tiên sinh lòng yêu một người, hạ thần lo lắng Hoàng thượng chỉ là nhất thời chú ý tới Ngự công công, nếu như thế, đến lúc đó nếu Ngự công công phải lòng rồi, đối với y mà nói là một thương tổn nặng nề. . . ”

Hữu lễ đối với Tôn Dật Thiên giải thích.

Cũng khó trách Vương Duẫn Sâm như thế, nếu như tâm tình Tôn Dật Thiên đối với Vương Ngự Phong chỉ là mê luyến nhất thời, khó chắc y sẽ không vì hấn mà trầm luân, nếu như đến lúc đó chỉ là một hồi hư ảo, đối với Vương Ngự Phong mà nói là không công bằng.

Song muốn xác định Tôn Dật Thiên có phải cả thể xác lẫn tinh thần đều hướng về Vương Ngự Phong, phương pháp nhanh nhất chính là biết thân thể Tôn Dật Thiên đối với y có phải chỉ là nhu cầu hay không.

Bởi vì Vương Duẫn Sâm giểu rõ, nếu không phải Tôn Dật Thiên nói thích, hấn căn bản sẽ không làm mấy chuyện phiền phức này, hơn nữa hai người lại cùng là thân nam nhi, cho nên dùng phương thức này để chứng minh là nhanh nhất rồi.

“ . . . Trăm rõ rồi.”

Hiểu rõ ý tứ Vương Duẫn Sâm, nhìn Vương Ngự Phong trong lòng, sắc thái ứng hồng vừa nãy lại lui về nguyên bản trắng tích, ngắm đến khi nhập thần, bị Vương Duẫn Sâm cắt đứt.

“Hoàng thượng, nếu ngài không thay quần áo cho Ngự công công, sẽ lại có chuyện!”

“ . . . Trăm biết. . . Người ra trông nom bên ngoài đi. . . ”

Vội vàng đuổi Vương Duẫn Sâm ra, Tôn Dật Thiên không nghĩ sẽ chia sẻ cho hấn thân hình mê người của Vương Ngự Phong.

“Tuân mệnh.”

Chấp tay làm lễ sau thối lui ra ngoài cửa, chờ Tôn Dật Thiên thay quần áo cho y.

____END 12____

13. Chương 13

“Dừng. . . Uh. . . ”

Vừa mở mắt ra, ánh vào mi mắt, là một nơi xa lạ mà y chưa từng thấy.

“Người cuối cùng cũng tỉnh rồi! Trăm còn nghĩ không biết người còn muốn ngủ tới lúc nào đây!”

Mới từ Thái bình cung trở về phòng, Tôn Dật Thiên đóng kỹ cửa mới quay người lại, nhìn thấy Vương Ngự Phong đã tỉnh, bước nhanh đi tới bên giường, trên vẻ mặt đầy vẻ khoái trá.

“Hoàng. . . Hoàng thượng. . . Ah – Ta. . . Ta sao lại không mặc quần áo. . . ”

Vừa thấy Tôn Dật Thiên đến bên cạnh, Vương Ngự Phong hoảng hốt vội vàng ngồi dậy, nhưng lại phát hiện trên người chỉ đắp mỗi chiếc chăn bông, còn lại hoàn toàn không mặc gì.

“Đương nhiên! Tất cả quần áo của người đều để ở dục phòng, ta đã sai người đi giặt rồi!”

Nghe vĩ âm có điểm cao một chút, có thể thấy Tôn Dật Thiên giờ phút này tâm tình thật sự rất tốt.

“Hoàng. . . Hoàng thượng, không có quần áo, nô tài sao có thể trở về phòng. . . ”

Cuộn mình lại trong chăn bông, vẻ mặt vô tội cùng đôi mắt to ngấn nước nhìn chăm chú đến Tôn Dật Thiên.

“Ai cho phép người trở về phòng? Đêm nay. . . Người ngủ cùng Trầm. . .”

Vẻ mặt cười ôn hòa, chờ xem phản ứng đáng yêu của Vương Ngự Phong.

“Cái gì! Người. . . Người người người. . . Người muốn ta thị tẩm?”

Vô lễ chỉ thẳng vào gương mặt đang cười vô cùng sáng lạn của Tôn Dật Thiên, hai tay nắm chặt chăn bông thối lui đến góc giường, bộ dáng thật đúng là như một thiếu nữ.

(Tiểu Cầm: Chỗ này thật đúng là không biết ghi như thế nào (- -) không có từ nào nam tính hơn sao??? ())

“Đúng vậy! Trầm chính là muốn người thị tẩm, chẳng lẽ người đã quên người đáp ứng Trầm chuyện gì sao?”

Cổ ý từng bước một đến gần y, ép Vương Ngự Phong đến không còn đường thối lui.

“Cái này. . . Nô tài. . .”

Vẻ mặt thất sắc nhìn Tôn Dật Thiên, Vương Ngự Phong thật không ngờ, y thân là một nam nhân, sao lại có một ngày được Hoàng thượng thị tẩm, cũng khó trách sắc mặt y khó coi như vậy.

“Thân thiết với Trầm thật sự làm khó người đến thế sao? Người ghét Trầm lắm ư?”

Thấy sắc mặt Vương Ngự Phong lúc trắng lúc xanh, dường như thân thiết với hắn thật sự rất đáng sợ, thừa nhận như vậy, làm cho Tôn Dật Thiên cảm giác được tâm lý rất không thoải mái, cặp mày kiếm nhíu lại, vẻ mặt tịch mịch, Vương Ngự Phong vừa nhìn thấy không khỏi đau lòng.

“ . . . ”

“Người không biết rằng đối với Trầm mà nói, người rất quan trọng sao?”

Nhẹ nâng cằm Vương Ngự Phong, ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn con người sáng ngời của y, ngữ khí mang theo một chút ái ân.

“Ta. . . Ta. . .”

Cảm giác được khuôn mặt Tôn Dật Thiên càng ngày càng gần, nhưng Vương Ngự Phong lại hoàn toàn không có ý muốn ly khai, tựa hồ là bị lạc trong ánh mắt thâm tình, lạc trong sự ôn nhu của hắn.

“Không được ly khai. . . ở bên Trầm. . . Có được hay không?. . .”

“ . . . ”

Còn chưa kịp trả lời, đôi môi đỏ mọng đã sớm bị Tôn Dật Thiên phong tỏa.

Chiếc lưỡi nóng bỏng không ngừng dùng hết mọi cách câu xoắn lưỡi Vương Ngự Phong, không ngừng hút hết mọi thứ ngọt ngào trong miệng y, cảm giác hô hấp ẩm áp phả vào mặt lẫn nhau, còn giống như ảo giác nghe được trống ngực bản thân đập loạn xạ không thể kiềm chế.

Chăn bông trong tay bị Tôn Dật Thiên giật lấy lúc nào, Vương Ngự Phong giật mình, liếc mắt nhìn hắn, vẫn là đôi mắt thâm tình đó, mà bây giờ thứ đang điều khiển tâm trí y, lại là cảm giác mơ màng.

“Ngự Phong. . .”

Rời đôi môi Vương Ngự Phong, nhìn y giờ phút này khuôn mặt vô cùng hồng nhuận, đôi mắt thấm nước đầy mê muội, nhưng lại ẩn giấu đôi người lấp lánh, căn phòng vang lên tiếng thở dốc của y, mặc kệ là xem hay là nghe, cũng khiến Tôn Dật Thiên khó có thể khống chế tâm lý rung động, không chút nghĩ ngợi hôn lên chiếc cổ trắng tích của y, ôn nhu khẽ cắn.

“Uh hã. . . Hoàng. . . Hoàng thượng. . . Không nên. . .”

Cần cổ truyền đến cảm giác kích thích, còn có bàn tay nóng bỏng của Tôn Dật Thiên, đang ở bụng y vuốt ve cọ xát, hai bên đồng thời giáp công khiêu khích mang đến khoái cảm, làm cho Vương Ngự Phong không

biết nên làm gì, lại không cách nào kháng cự, đối với chính mình như vậy, y lo lắng nhỏ giọng khước từ, nhưng lại một điểm dừng cũng không có.

“Đừng lo. . . Tin tưởng ta. . . Không sao đâu. . .”

Bạc môi tại bên tai Vương Ngự Phong thấp giọng trấn an, tay không biết từ lúc nào đã đi tới nơi bí ẩn giữa song môn Ngự Phong, ngón tay mang theo được màu trắng sữa dò xét ở phía sau.

“Đừng uh. . . Ha. . . Hoàng thượng. . . Cái. . . Cái gì vậy. . .”

Cảm giác được dị vật chui vào, một trận lạnh lẽo kích thích trong nội bích, Vương Ngự Phong vô thức ôm chặt vai Tôn Dật Thiên, đôi môi đỏ mọng hoảng sợ hỏi.

“Không có việc gì. . . Đây là nhuận dược (thuốc... bôi trơn đó () ()) trong cung, không bôi cái này, sẽ rất đau. . .”

Trấn an Vương Ngự Phong, ngón tay xâm nhập, không ngừng trong cú huyết bịt kín của y đông ẩn tây đề, làm cho những ý nghĩ trong đầu càng lúc càng rời xa, từng tiếng rên rỉ không ngừng từ miệng Ngự Phong truyền ra.

“Đừng uh. . . Không. . . Ha. . . Không nên. . . Hoàng thượng. . . Đây. . . Hả uh. . . Như vậy hảo quái. . . Cầu ngài mau dừng tay. . . Ha hả. . .”

Hai tay khẽ run ôm chặt vai Tôn Dật Thiên, bởi vì dị vật không ngừng tại trong bí huyết di chuyển va chạm liên tục, cảm giác mặc dù quái nhưng nhận được khoái cảm kẻ khác truyền tới cũng là chuyện không thể tránh.

“Sẽ không. . . Sẽ rất thoải mái. . .”

Gắt gao đem Vương Ngự Phong ôm vào trong lòng, tràn ngập tự tin mỉm cười, ngón tay xâm nhập lại gia tăng một ngón, cũng đổi thành hữu lực trườn tống, gây cho Vương Ngự Phong một loại sung sướng không cách nào thoát khỏi.

“Không. . . Uh đừng. . . Ha. . . Hoàng thượng. . . Hả. . .”

Bí huyết phía sau không ngừng bị dị vật trở mình chà đạp tạo ra khoái cảm, giống như dòng điện tiến vào cơ thể gây cảm giác tê dại, cảm giác chưa từng có bao giờ, thật sự rất dễ dàng làm kẻ khác mê vong.

“Người sẽ thích. . .”

Nhìn thân hình Vương Ngự Phong tùy theo chính mình khiêu khích phiếm ra màu hồng phấn, yêu mị rên rỉ, không ngừng lắc lư thân ảnh, làm cho Tôn Dật Thiên chịu không nổi hạ phúc trướng đến phát đau, động thủ làm cho y thuận thể khóa ngồi ở bên mình, áo quần trên người Tôn Dật Thiên sớm đã nằm trên mặt đất lạnh lẽo.

Rút tay ra, làm cho u huyết của Vương Ngự Phong chưa kịp thích ứng với cảm giác trống rỗng, đem phần thân chính mình đã nhện đến phát đau để tại huyết khẩu đang đỏ lên của y, thông thả từng chút xâm nhập. . .

“Hả hả – đau. . . Đau quá. . . Hoàng thượng. . . Không. . . Không nên. . .”

Hạ thể đột nhiên bị xâm nhập vô cùng đau đớn, làm cho Vương Ngự Phong thất thanh kêu lên, trên trán trong nháy mắt toát ra không ít mồ hôi lạnh.

“Đừng lo. . . Buông lỏng thân thể, nếu không sẽ càng đau. . .”

Nhìn Vương Ngự Phong cau mày thống khổ cầu khẩn, Tôn Dật Thiên mặc dù không đành lòng, nhưng tiền đã lên dây, muốn hấn giữa đường dừng tay, tựa hồ là không có khả năng.

“Đau. . . Đau quá. . . Hoàng thượng. . .”

Mặc dù miệng vẫn kêu đau, nhưng thân thể Vương Ngự Phong vẫn chậm rãi tự động buông lỏng, thích ứng với việc cú huyết đang từng chút từng chút bị xâm nhập.

Da tay bị xé rách đau đớn, làm cho Vương Ngự Phong sớm đã trào nước mắt.

“Tốt lắm. . . Phong nhi đừng khóc. . . Nhịn một chút nữa. . .”

Lau đi nước nơi khóe mắt Vương Ngự Phong, nhẹ an ủi hôn lên môi y.

Đầu lưỡi ôn nhu giao quần theo Vương Ngự Phong, bàn tay nhàn rỗi đi tới phân thân Ngự Phong lục lợi kích thích, hy vọng khoái cảm có thể áp chế được sự đau đớn của y.

“Đừng uh. . . Uh uh. . .”

Mây dần dần giãn ra không ít, bởi vì giờ phút này Tôn Dật Thiên chuyên chú khiêu khích phân thân miễn cảm của y, đã tạm thời dừng lại việc tiếp tục động tác xâm nhập.

Rời đi đầu lưỡi không muốn xa rời của Vương Ngự Phong, bạc môi tiến công hướng đến hai quả anh đào trước ngực, vừa liếm duyên vừa gặm cắn, làm cho khoái cảm từng trận từng trận đánh ập vào gáy Vương Ngự Phong.

“Uh hã. . . Hoàng. . . Hoàng thượng. . . Hã à. . .”

Cảm giác được thân thể tràn ngập đau đớn xen lẫn khoái cảm không ngừng, cảm giác phức tạp cứ lần lượt thay đổi, làm cho Vương Ngự Phong vô thức nhẹ ngẩng đầu rên rỉ.

Nhìn y, mái tóc đen nhánh rơi lả tả trên bờ vai trắng nõn, trên trán lấm tấm mồ hôi

Thấy bộ dáng động tình quấy rầy của y, câu dẫn làm Tôn Dật Thiên càng thêm cuồng dã.

“Ngự Phong. . . Người đẹp quá. . .”

Dục vọng đã tăng vọt không cách nào nhẫn nại, bạc môi lần nữa vững vàng phong tỏa môi Vương Ngự Phong, phần eo có chút dùng sức đỉnh một chút, đem phân thân mang đầy lửa nóng lại một lần nữa toàn bộ xâm nhập vào cúc huyệt.

“Uh đừng “

Phân thân cực đại đột nhiên xâm nhập, khiến bí huyết gắt gao thoáng cái tràn đầy đau đớn, làm cho Vương Ngự Phong rơi lệ, hai tay vô thức liều mình đánh mạnh vào vai Tôn Dật Thiên, ngũ quan thanh tú thoáng cái vận vẹo không ít.

Nắm chặt hai tay Vương Ngự Phong, đầu lưỡi càng thêm nóng bỏng truy đuổi phần lưỡi y, bắt đầu chậm rãi đong đưa phần eo, tại trong bí huyết mê người cảm vào rút ra.

“Đừng. . . Uh đừng. . . Uh uh. . .”

Bên tai nghe tiếng rên rỉ của y, mồ hôi thấm ướt hai thân thể đang cọ xát lẫn nhau, cảm giác được Vương Ngự Phong tựa hồ đã tại mật động buồng lỏng thân thể, rời đôi môi y, tại bên tai nhẹ giọng nói:

“Hãy để Trẫm nghe thanh âm của người. . .”

“Uh hã. . . Không. . . Nô tài. . . Hã. . . Đừng uh. . .”

Nghe thấy chính mình lại phát ra thanh âm câu nhân như vậy, Vương Ngự Phong vội vàng cắn chặt môi dưới, nói cái gì cũng không làm cho thanh âm dọa người ấy từ miệng mình truyền ra.

“Không nên tận lực kiềm chế. . . Đối với thân thể không tốt đâu. . .”

Đầu lưỡi khẽ liếm theo vành tai miễn cảm của Vương Ngự Phong, lại ngậm mút mát.

“Ha hã. . . Hoàng. . . Hoàng thượng. . . Uh đừng. . . Cầu ngài. . . Hã. . . Dừng tay. . .”

Vành tai truyền đến cảm giác ẩm áp ẩm ướt, làm cho Vương Ngự Phong không chịu được run rẩy thân thể, bị tình ái mãnh liệt làm cho nhiễm hồng khuôn mặt, càng lộ vẻ yếu mị.

“Không được. . .”

Đơn giản trả lời, nhìn cặp mắt to của Vương Ngự Phong sớm đã mê loạn, hai tay ôm chặt thắt lưng y, trong cơ thể mê người dục vọng bắt đầu từng chút một hiện hình.

Động tác ra vào không theo quy luật, từ chậm rãi biến thành cuồng dã trùu tống, đem tình cảm say đắm đối với Vương Ngự Phong hóa thành một lần cuồng lực công kích.

“Uh hả. . . Ha. . . Hoàng. . . Hoàng thượng. . . Đờng uh. . . Cảm giác. . . Hảo tướng. . . Ha hả. . . Hả. . .”

Động tác của Tôn Dật Thiên cuồng lực xâm nhập, lửa nóng không ngừng gia tăng khoái cảm, dần dần làm cho Vương Ngự Phong mất đi lý trí.

Bây giờ có thể nói là tiến vào giai đoạn tràn ngập sung sướng, từng đợt sóng từ trong cơ thể đánh ập đến dâng lên khoái cảm, làm cho Vương Ngự Phong đã quên chính mình vừa mới kịch liệt cự tuyệt.

“Đờng uh. . . Hoàng thượng. . . Ha hả. . . nhanh lên một chút. . . Đờng hả. . . Cảm giác thật thoải mái. . . Hảo thích. . .”

Không biết vì sao trong nội tâm dục vọng càng ngày càng mạnh, làm cho y hướng Tôn Dật Thiên yêu cầu càng nhiều thỏa mãn, ngay cả thất lưng cứng ngắc cũng không tự giác nhuyển ra, tùy theo động tác của hắn mà lay động.

“Thật sự dễ chịu? Trẫm sẽ làm ngươi càng thoải mái. . .”

Nghe được yêu cầu của Vương Ngự Phong, đối với Tôn Dật Thiên mà nói là muốn tìm cũng không thấy, lập tức tại bên tai y nói ra ái ngữ, nắm chặt thất lưng y, động tác ra vào càng lúc càng nhanh chóng hữu lực.

Như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, động tác mãnh liệt chạy nước rút mang đến khoái cảm, làm cho Vương Ngự Phong không thể chống đỡ được không ngừng lâm vào sung sướng, chỉ có thể tùy theo bản năng phát ra âm thanh đầy mê lực.

“Ha hả. . . Hoàng thượng. . . Đờng uh. . . Hả hả. . . Hảo tướng. . . Đờng uh. . . Hình như. . . Có cái gì. . . Ha hả. . . Muốn đi ra. . . Uh.. . .”

Đối với Vương Ngự Phong chưa bao giờ trải qua hoan ái mà nói, cảm giác hình như có cái gì muốn từ thân thể chính mình lao ra, có thể nói là rất không thích ứng.

“Đờng khẩn trương, việc này rất bình thường. . . Trẫm cũng. . . Uh. . .”

Thuận thể đem Vương Ngự Phong đè lên long sán, thất lưng đóng đưa ngày càng không thể khống chế, khoái cảm sắp phóng xuất, đã làm cho động tác Tôn Dật Thiên trong vô thức thô lỗ không ít.

“Đờng uh hả. . . Ha hả. . . Chịu không nổi rồi. . . Uh hả. . . Hoàng thượng. . . Ha. . . Hả – “

Còn chưa nói rõ ràng, khoái cảm đã sớm tràn ngập đầu óc, cho tới bây giờ chưa hề nghiệm qua loại sung sướng này, tinh lực toàn thân như là bị một đạo bạch quang ập tới, làm cho Vương Ngự Phong cảm giác được thân thể thoáng cái thoải mái muốn chết.

“Uh “

Sau khi Vương Ngự Phong đạt tới đỉnh khoái cảm, tại trong cơ thể y lưu lại chứng cứ yêu thương.

“Ha hả. . . Hô. . . Hoàng. . . Hoàng thượng. . . Ha. . .”

Cảm giác được toàn thân vừa lại mệt vừa lại hư nhuyển, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ.

Nhìn Vương Ngự Phong dưới thân, trên mặt dư vị tình cảm mãnh liệt chưa lui, vẻ hồng nhuận chưa tán đi, mồ hôi trên trán rõ ràng, tất cả sự tình mệt mỏi rõ ràng viết hết trên mặt y.

“Làm khổ ngươi rồi. . . Trước tiên ngủ đi!”

Lau đi mồ hôi trên trán Vương Ngự Phong, cúi đầu hôn lên, ý tứ rõ ràng sung ái hàm xúc.

“Uh. . .”

Có lẽ là quá mệt mỏi, hay do sự ôn nhu của Tôn Dật Thiên làm cho người ta không thể kháng cự, không tự giác nhắm mắt lại, nằm trong lòng hắn an ổn thiếp đi.

“Người. . . Vĩnh viễn là người của Trầm, mà Trầm, cũng nhất định vĩnh viễn là người của người. . . Không có người sẽ không có Trầm, không có Trầm sẽ không có người. . . Chúng ta vĩnh viễn sẽ không rời xa. . .”

(Hạo: sến quá, nổi hết cả da gà, da vịt

Tiểu Cầm : Tềnh êu à ~ đằng nào thì mi cũng sến sắn rồi ~ nổi gì nữa =)))

Đem cặp nhẫn long phượng trên ngón tay cái bên tay trái tách ra thành 2 chiếc, trở thành nhẫn đôi, đem phượng nhẫn đeo vào ngón tay cái tay phải của Vương Ngự Phong, tại trên mặt nhẫn y hôn một cái, đem Vương Ngự Phong ôm vào trong lòng tìm gặp chu công.

____END 13____

14. Chương 14

“Hảo! Quyết định như vậy đi! Bãi triều.”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế ~ “

Vừa hết lâm triều, Tôn Dật Thiên liền không thể chờ đợi rời đi, chỉ để lại đám chúng thần tò mò xì xầm to nhỏ.

“Hôm nay Hoàng thượng hình như tâm tình rất tốt?”

“Đúng vậy! Chẳng lẽ sau một thời gian không gặp Hoàng thượng long tâm đại duyệt rồi!”

“Có thể nào là chuyện Ly Thân Vương được giải quyết rồi hay không?”

“Hay là các quý phi có hỉ tấn rồi?”

Mọi người, tất cả đối với vẻ mặt xuân phong đặc ý của Tôn Dật Thiên khi vào triều hôm nay đều cảm thấy sâu sắc khó hiểu, cho dù Hoàng thượng luôn lo ưu quốc sự, nhưng rất ít khi gặp qua sắc mặt xuân phong pháp pháp như vậy, hướng khí vui vẻ sắc mặt thật tốt.

Mọi người tò mò bàn tán, xem việc này như cát thụ chi tượng (*).

(*): Sự việc may mắn.

Cước bộ vội vàng hướng tẩm phòng đi đến, chỉ vì muốn nhanh một chút nhìn thấy gương mặt Vương Ngự Phong.

Mà thân là thiếp thân hộ vệ của Tôn Dật Thiên, Vương Duẫn Sâm tất nhiên là phải đi theo.

“Phong nhi. . .”

Đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Vương Ngự Phong vẫn nằm trên long sàn ngủ say như trước, xoay người sai bảo Vương Duẫn Sâm vài câu, liền đi đến cạnh giường.

“Còn đang ngủ sao! Chắc là rất mệt!”

Ngồi bên long sàn, chứng kiến dung nhan khi ngủ an ổn của Vương Ngự Phong, cảm giác hạnh phúc dâng tràn trong ***g ngực.

“Mệt đến vậy cũng chẳng phải do Hoàng thượng hại sao. . .”

“Thì ra người đã sớm tỉnh?”

Nhìn thấy Vương Ngự Phong mở to đôi mắt xinh đẹp, đôi môi tươi cười, phượng nhãn nheo lại đối với y tràn ngập sủng ái.

“ . . . Đúng vậy!”

Bị Tôn Dật Thiên nhìn chăm chú mặt lại ửng đỏ, nghĩ đến y cùng Hoàng thượng đêm qua tình cảm mãnh liệt, liền không cách nào không chế gương mặt lại đỏ bừng lên.

Thật không nghĩ tới y đường đường là một thân nam nhi, lại cùng Hoàng thượng hoan ái, trọng điểm là, y ngày hôm qua còn có cảm giác thích thú.

Sao y đến bây giờ mới biết được chính mình có đoạn tay áo chi phích?

“Trẫm còn lo rằng người vừa tỉnh sẽ rời đi. . .”

Cũng khó trách Tôn Dật Thiên lo lắng Ngự Phong vừa tỉnh sẽ chạy trốn, dù sao đêm qua xem như hẳn cũng đã cường bạo giữ lấy y, nếu như Vương Ngự Phong thật sự chán ghét hẳn, khẳng định y sẽ không ở lại trong hoàng cung.

“Cho dù nô tài muốn chạy. . . Thắt lưng đau như vậy cũng chạy trốn không được. . .”

Tay nắm chặt chần bông, không chút nghĩ ngợi liền phát lời oán giận ra khỏi miệng.

“Ha ha ~ Trẫm chính là thích người thật thà như thế. . .”

Nhìn thấy Vương Ngự Phong không thay đổi vẫn thẳng thắn như thế, tâm tình Tôn Dật Thiên quả nhiên là càng ngày càng tốt, bàn tay vô thức xoa xoa đầu y.

“...”

Đối với chuyện được Tôn Dật Thiên che chở như thế, Vương Ngự Phong thật sự cảm thấy có điểm thụ sủng nhược kinh.

Song tâm lý cũng không tự giác vì mỗi hành động của Tôn Dật Thiên sủng ái y, nổi lên một tia rung động ngọt ngào, như mối tình đầu của nữ nhi vậy.

“Được rồi, người còn không tắm rửa! Trẫm đưa người đi tắm rửa một chút!”

Cũng không hỏi ý kiến Vương Ngự Phong, Tôn Dật Thiên chủ động cúi xuống nhắc bổng y lên, liền bị ngăn cản.

“Chờ. . . Chờ một chút Hoàng thượng!”

“?”

“Nô tài. . . Nô tài lúc này ở trên người không mặc quần áo, Hoàng thượng sẽ không thật sự định cứ như vậy ôm nô tài ra ngoài chứ. . .”

Khuôn mặt lại càng ửng hồng, từ tối hôm qua y ngủ tại tắm cung Hoàng thượng, ngay lúc đó ở trên người đương nhiên không có một mảnh vải che thân, nếu như thật sự để cho Tôn Dật Thiên cứ như vậy ôm ra ngoài, y sau này sẽ không còn mặt mũi gặp người khác.

“À! Trẫm quên mất. . .”

Cười khê nghĩ rằng mình thật hồ đồ, ôm Vương Ngự Phong quay về giường, liền xoay người gọi Vương Duẫn Sâm vào cửa, sai hẳn đi lấy vài món quần áo đến cho y thay.

Mà Vương Ngự Phong lại thẹn thùng xoay người sang chỗ khác, đem chần bông quấn chặt quanh thân thể, nói gì cũng không muốn lộ cảnh xuân ra ngoài.

Tôn Dật Thiên trong lúc chờ đợi Vương Duẫn Sâm trở về, thay long bào ra, mặc vào sam y tiện nhẹ.

“Người đói bụng chưa? Có muốn Trẫm sai người mang điểm tâm lại đây không?”

“Không. . . Không cần đâu! Để nô tài thay xong y phục, sẽ tự trở về phòng. . .”

Đừng đùa như thế chứ, gọi nhà bếp đưa cơm đến?

Như thế không phải là nói cho cả hoàng cung biết y ngày hôm qua bị Hoàng thượng. . . Rồi sao?

Nhất quyết không được

Mặc dù y bây giờ vốn là thái giám, nhưng cho dù như vậy nếu các phi tần biết được thì y sẽ vô cùng vô cùng xui xẻo!

“ . . . Không được trở về, Trẫm không cho phép người trở về.”

Vừa nghe thấy Vương Ngự Phong muốn tự mình về phòng, cảm giác giống như là muốn vạch ranh giới rõ ràng với hắn, điều này làm cho Tôn Dật Thiên nhất thời không cách nào tiếp nhận được, khẩu khí tràn ngập ra lệnh, bất an, còn có. . . Đau lòng.

“ . . . ”

Nhìn Tôn Dật Thiên đột nhiên kích động, lần này Vương Ngự Phong nghe được ngữ khí của hắn tràn ngập lo lắng, hơi giật mình ngậy ngốc nhìn hắn trong chốc lát.

“Xin lỗi. . . Trẫm. . . Trẫm không phải cố ý. . . ”

Kinh hoàng thất thổ đem Vương Ngự Phong ôm vào trong ngực, hai tay phát run, sợ y giờ phút này vĩnh viễn chán ghét hắn.

“ . . . ”

Đang muốn mở miệng nói, Vương Duẫn Sâm vừa lúc đưa quần áo đến.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, y phục ngài muốn đưa tới rồi.”

Nghe được thanh âm Vương Duẫn Sâm, Tôn Dật Thiên đầu tiên là điều chỉnh tốt tâm tình, xoay người mở cửa, cầm quần áo vào phòng, không biết là bởi vì sợ y chán ghét hắn hay là gì.

Chỉ thấy Tôn Dật Thiên đem một bộ xiêm y đưa tới trước mặt Vương Ngự Phong, cẩn thận hỏi:

“Người muốn tự mình thay, hay là. . . để Trẫm giúp người?”

Nhẹ ngẩng đầu nhìn Tôn Dật Thiên, nhìn thấy ánh mắt bất an cùng quan tâm, lại nhói lên một chút đau lòng.

“Nô tài. . . Nô tài có thể tự mình thay. . . ”

Cúi đầu, thân thủ tiếp nhận quần áo trên tay Tôn Dật Thiên, cũng không quan tâm như vậy đối với hắn là kính hay bất kính.

“Như vậy. . . Trẫm ra bên ngoài chờ người. . . ”

Thấy Vương Ngự Phong ngay cả liếc hắn một cái cũng không chịu, tưởng rằng y đã hận chết hắn rồi, mang theo vẻ mặt thất vọng xoay người rời đi.

“Chờ một chút. . . Nô tài. . . Chỉ cần Hoàng thượng xoay người lại là được. . . không đúng. . . Nô tài có thể sẽ cần Hoàng thượng giúp. . . ”

Nhìn thấy ánh mắt Tôn Dật Thiên không ẩn giấu vẻ thất vọng cô đơn, lời nói chưa kịp suy nghĩ liền thoát ra khỏi miệng.

“ . . . Hảo, vậy Trẫm đưa lưng về phía người như vậy, người thoải mái thay đi!”

Nghe được Vương Ngự Phong nói như thế thiếu chút nữa không cầm lòng được xoay người ôm lấy y, Tôn Dật Thiên khó nén tâm tình hưng phấn, ngữ khí nói chuyện so với mới vừa rồi đã thay đổi một trời một vực.

“ . . . ”

Không biết mình vì sao lại xúc động nói thế, nhưng quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, dù sao chỉ là mặc quần áo, cũng không phải cởi quần áo, hơn nữa. . . Đêm qua Hoàng thượng cũng sớm đã nhìn thấy sạch sẽ rồi, thật sự không cần để ý Hoàng thượng vốn là có ở đây hay không.

“Tốt lắm.”

Mặc quần áo, miễn cưỡng cử động thân thể phát đau, hướng Hoàng thượng vẫn đang đưa lưng về phía y nói.

“ . . . Thật là đẹp mắt! Mặc kệ là quần áo như thế nào. . . Người mặc đều nhìn thấy rất đẹp. . . ”

(A Hạo: chân chó =))) () ()

“ . . Không đâu. . . Nô tài không đẹp được như Hoàng thượng nói. . .”

Khuôn mặt lại bởi vì Tôn Dật Thiên khen ngợi phỉếm đỏ lên, nguyên bản còn muốn nói thêm, nhưng chân lại mềm nhũn, liền ngã xuống, may là Tôn Dật Thiên thân thủ nhanh nhẹn, đem y ôm vào lòng.

“ . . Xin lỗi. . . Trẫm đêm qua. . .”

Biết Vương Ngự Phong là bởi vì đêm qua tình cảm mãnh liệt mà thân thể suy yếu, thần sắc áy náy, làm cho y lại lần nữa thấy không đành lòng.

“ . . Hoàng thượng không phải nói. . . Muốn dẫn nô tài đi tắm sao? Nghe nói. . . thân thể đau nhức, bọt nước nóng có thể làm giảm đau. . .”

Như đang mê man thốt ra câu nói, khuôn mặt đỏ như tôm luộc, Vương Ngự Phong không biết mình vừa thốt ra những gì.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt đau xót của Tôn Dật Thiên, lại không kiểm soát được, nói ra những lời này.

“Phong nhi có thật nguyện ý cùng Trẫm tắm rửa không?”

Phượng nhãn trừng lớn nhìn y vẫn đang cúi thấp đầu, Tôn Dật Thiên không biết nguyên nhân gì làm cho Vương Ngự Phong đột nhiên thay đổi chủ ý.

“Uh. . .”

Gật nhẹ đầu, chứng thật lời nói của Tôn Dật Thiên.

“Thật tốt quá! Trẫm đưa ngươi đến Kim Long Trì tắm nước nóng, làm giảm đau nhức trên người.”

Vẻ mặt ôn nhu tươi cười, bởi vì Vương Ngự Phong không bài xích hành động của hắn, làm cho hắn lần đầu tiên cảm nhận được hạnh phúc rất cuộc là cảm giác gì.

“Hảo.”

Nhỏ giọng trả lời, tay vẫn nắm chặt vạt áo Tôn Dật Thiên, y bây giờ trừ ra tay còn có chút lực đạo, toàn bộ thân thể đều mềm nhũn cả rồi.

Tùy ý để Tôn Dật Thiên ôm mình ra khỏi tắm cung, vì sợ trên đường sẽ gặp phải hạ nhân nhận ra y, Vương Ngự Phong mãi cho đến lúc ở trong Kim Long Trì, cả khuôn mặt đều chôn ở trong ngực hắn.

“ . . .”

Khuôn mặt ngày càng đỏ lên, bởi vì bây giờ y chẳng những có người giúp chà lưng tẩy thân, người kia còn là một Hoàng đế!!!!

“Sao thế? Sao lại không nói lời nào?”

Cuối cùng phát hiện Vương Ngự Phong không hề mở miệng nói chuyện, động tác lại cứng ngắc, làm cho hắn không khỏi quan tâm hỏi.

“Không phải. . . Nô. . . Nô tài chỉ là. . . Không có thói quen tắm rửa như vậy. . .”

“Như vậy sao! Vậy. . . Sau này Trẫm mỗi ngày đều giúp ngươi tắm rửa thay quần áo, như vậy sẽ thành thói quen!”

Tâm tình vô cùng vui vẻ trả lời y.

“Không. . . không được đâu! Ngài vốn là Hoàng thượng. . .”

“Trước mặt người thì không phải. . . Trước mặt người, ta chỉ là một người yêu người. . . Không phải Hoàng đế trên vạn người. . .”

Tôn Dật Thiên từ phía sau Vương Ngự Phong ôm chặt lấy, nói rằng y không nên xem hắn là Hoàng đế, hắn muốn Ngự Phong đối đãi với hắn như một người bình thường.

“ . . . ”

Bị Tôn Dật Thiên ôm chặt khiến cho trống ngực rối loạn, từ phía sau truyền đến độ ấm, làm cho Vương Ngự Phong cảm giác được hai gò má nóng hổi, hô hấp cũng trở nên dồn dập, trống ngực lại càng loạn không rõ nguyên do.

“Ngự Phong. . . ở bên ta có được hay không. . . Không được rời khỏi ta. . . ”

“Ta. . . ”

Đột nhiên nghe Tôn Dật Thiên nói như thế, Vương Ngự Phong có chút bối rối không biết phải làm sao.

“Xin lỗi. . . Ta không nên miễn cưỡng người. . . ”

Nhìn Vương Ngự Phong vẫn không nói nên lời, Tôn Dật Thiên đơn giản không hề quần lấy, buông ra trói buộc đối với y, chỉ là nhẹ nhàng ôm lấy, bước xuống bồn nước nóng.

“Oa ~ Hoàng thượng, ngài không nên đột nhiên ôm lấy nô tài như vậy. . . ”

Bị cử động của Tôn Dật Thiên làm cho luống cuống tay chân, đợi đến khi Vương Ngự Phong phản ứng được, chính mình đã ở trong lòng hắn, an ổn ngâm nước nóng rồi.

“Nhanh ngâm đi Đợi lát nữa Phong nhi còn phải dùng thiện nữa!”

Mở miệng thử dò xét tình huống, muốn xem y có phản đối cùng hắn dùng thiện hay không.

“Uh. . . Dùng xongthiện. . . Nô tài trở về phòng nghỉ ngơi. . . ”

Hai tay vẫn duy trì tư thế ôm lấy cổ Tôn Dật Thiên, đột nhiên chú ý tới trên ngón cái tay phải của mình, không biết từ khi nào lại đeo một kim giới tử (*), phía trên lại khắc hình phượng.

(*) : Chiếc nhẫn bằng vàng.

“ . . . Đây là Trầm đêm qua đeo cho người. . . ”

Chú ý tới Vương Ngự Phong đang nhìn tay chính mình, khóe môi hiện lên nét cười gượng gạo, bởi vì cảm giác được y sẽ sau một khắc trả lại nhẫn ngay cho hắn.

Nhìn Tôn Dật Thiên như thế, lại nhìn kim giới tử trên tay mình, Ngự Phong lặng yên một hồi lâu, mở miệng nói:

“ . . . Nô tài. . . sẽ hảo hảo quý trọng. . . ”

“ . . . Người là nói. . . Người sẽ không trả lại cho ta. . . ”

Lại một lần nữa bất ngờ vì mình suy tính sai, nhưng vẻ mặt lại vô cùng vui sướng.

“Nếu là Hoàng thượng đưa cho nô tài, nô tài đương nhiên sẽ hảo hảo giữ. . . ”

Ánh mắt vẫn không dám nhìn thẳng hắn, đầu chỉ dám cúi xuống nhìn nước nóng trong suốt có thể soi thấy đáy, bởi vì sợ hắn phát hiện khuôn mặt mình đã nóng lên từ lúc nào.

“Hảo, hảo, thật là tốt quá!”

Do quá vui mừng mà khiến hai tay run rẩy, gắt gao đem Vương Ngự Phong ôm chặt trong lòng.

Không nghĩ rằng y lại nhu thuận chấp nhận ý tứ của mình, Tôn Dật Thiên không biết vì lý do gì, nhưng hắn vẫn đang thâm cảm tạ trời cao ban ơn, khiến cho Vương Ngự Phong không hề đem hắn đẩy xa ngàn dặm.

“ ... ”

Cảm giác được hai tay Tôn Dật Thiên ôm y run lên nhẹ nhẹ, Vương Ngự Phong tựa hồ có thể cảm nhận được hắn ở sâu trong nội tâm rất tịch mịch, không muốn cảm giác ấy lại một lần nữa nảy lên trong lòng người đối diện.

Vì cái gì mà y đối với Tôn Dật Thiên, lại có cái loại cảm giác đau lòng này, y cảm giác được Tôn Dật Thiên mặc dù đang kim bích huy hoàng (1) trong hoàng cung, cuộc sống cẩm y ngọc thực (2), nhưng ở sâu trong nội tâm lại luôn tịch mịch cô đơn, dường như hoàn toàn không ai có thể tâm sự cùng hắn.

(1) : Quyền lực tuyệt đối, trên vạn người

(2) : Ăn ngon mặc ấm – Giàu sang sung sướng.

Rõ ràng mình bắt quá chỉ gặp qua Tôn Dật Thiên vài lần, chỉ ở trong cung vài ngày, nhưng lại cảm giác được mình như đã quen biết hắn từ lâu lắm rồi.

Luôn muốn Tôn Dật Thiên vui vẻ, nhất là những lúc nhìn thấy hắn cau mày, trong lòng như là bị người khác cầm kim châm vào vô cùng đau đớn.

Ta rốt cuộc. . . Xảy ra chuyện gì. . . Vì sao đối với Hoàng thượng lại. . .

Mang theo tâm tình có chút bối rối đối với Tôn Dật Thiên, nhưng hai tay vẫn siết chặt lấy hắn, cũng không tránh né xúc cảm của hắn, ngay lúc đó nhiệt độ cơ thể hai người truyền thụ ấm áp lẫn nhau.

____END 14____

15. Chương 15

“Ăn thông thả một chút ah, đừng nóng vội. . . Cẩn thận kéo nghẹn. . .”

Thấy Vương Ngự Phong ăn vừa vội lại vừa nhanh, Tôn Dật Thiên thật rất lo lắng y lỡ nghẹn thì làm sao.

“Đừng cầu nhàu. . . Sẽ không sao đâu! Nô tài vẫn luôn ăn cơm như thế này!”

Sau một ngày dài cho tới bây giờ mới phát hiện mình quả là rất đói, cũng may giờ phút này là đang ở tẩm cung của Tôn Dật Thiên dùng thiện, chỉ có y và hắn, càng làm cho Vương Ngự Phong cứ mặc sức mà ăn không cần biết hình tượng là cái gì.

Mặc dù khi đang ăn y luôn luôn cũng không để lại hình tượng gì đáng nói.

“Hay là cẩn thận một chút, nào. . . Ăn từ từ, mới có thể ăn nhiều, ăn quá nhanh tiêu hóa không tốt. . . Đến lúc đó bụng đau là phiền toái ah. . .”

Một bên động thủ gấp thức ăn vào chén Vương Ngự Phong, một bên động dài nhắc nhở như mẫu thân, nhưng trên mặt vẫn luôn giữ vẻ ôn nhu như thế.

“Hảo. . .”

Mặc dù ngoài miệng đã đáp ứng, nhưng động tác vẫn như lúc trước, nhồi đầy miệng nhai trong khi tay vẫn liên tục gấp thức ăn, có thể thấy được y rất đói bụng.

Mà Tôn Dật Thiên ở một bên, vẫn nhìn chăm chú Vương Ngự Phong, đối với hắn mà nói, từng động tác của y, mặc kệ cho dù có thô lỗ bất nhã, đều là nhìn thấy đẹp mắt tâm vui.

“Bẩm Hoàng thượng, Thái hậu nương nương cho mời Hoàng thượng cùng Ngự công công nhanh tới Thái Bình cung một chuyến.”

“Phốc. . . Khụ khụ. . .”

Vừa nghe thấy tiếng Vương Duẩn Sâm ngoài cửa truyền đến Thái hậu nói muốn gặp mình, Vương Ngự Phong lo sợ không cẩn thận nghẹn cơm, ho khù khụ không ngừng.

“Ngự Phong. . . nhanh. . . Mau uống trà để thuận khí. . .”

Thấy thế, Tôn Dật Thiên khẩn trương vội vàng đưa chén trà đến bên miệng y, tay cũng không vỗ vỗ lưng Ngự Phong.

“Khụ khụ. . . khụ khụ. . . Thái hậu. . . Thái hậu nương nương tại sao ngay cả nô tài cũng phải triệu kiến?”

Làm như kẻ trộm bị bắt tại trận, Vương Ngự Phong sắc mặt hết xanh lại trắng.

“Người đừng khẩn trương, Thái hậu chỉ là muốn hỏi về chuyện tuyển tân tú nữ. . . Người lúc trước phải dưỡng thương, Trầm đã đến gặp mẫu hậu nói muốn hoãn chuyện này rồi. . .”

Biết Vương Ngự Phong sợ hãi chuyện gì, Tôn Dật Thiên không nghĩ rằng Thái hậu truyền hai người bọn họ đến là bởi vì biết bọn họ đã có quan hệ xác thịt, chỉ là mời đến thế thôi.

“Hy vọng như thế. . .”

Chỉ có thể cầu khẩn trong lòng rằng mình có thể toàn mạng trở về, y cũng không nghĩ Tôn Dật Thiên lại lạc quan như vậy.

Quỳ gối trước mặt Thái hậu nương nương, Vương Ngự Phong vô cùng sợ hãi về điều Thái hậu muốn nói.

“Không biết mẫu hậu cho gọi hài nhi có chuyện gì?”

Mặt đối mặt chấp tay hỏi, Tôn Dật Thiên vẫn không thay đổi bộ dáng tự nhiên, rất tự tin rằng Thái hậu truyền gọi là vì muốn bàn bạc chuyện tuyển tân tú nữ.

“Thiên nhi. . . Ai gia đã giúp người mời Ngự công công tới, điều kiện tuyển tân tú nữ của người là gì, trực tiếp nói với Ngự công công đi!”

Giống như phỏng đoán của Tôn Dật Thiên, Thái hậu chỉ là vì chuyện tuyển tân tú nữ, mới cho gọi hắn cùng Vương Ngự Phong tới thôi, dù sao việc người lo lắng, cũng chỉ có chuyện hắn vẫn chưa sinh cho người một hài tử

“Hài nhi đã nói rõ ràng với mẫu hậu rồi, hài nhi không muốn tuyển tân tú nữ. . .”

Bực mình trả lời, vì sao gần đây hắn cùng mẫu thân đàm thoại nói đi nói lại cũng chỉ có một chuyện tuyển tân tú nữ?

Chẳng lẽ mẫu hậu chỉ để ý tương lai không có người kế thừa vương vị thôi sao?

“Thiên nhi, tuổi của người cũng không còn nhỏ. . . Người không chọn, ai gia cũng không miễn cưỡng người, nhưng ít ra cũng phải sinh một hài tử, hảo bảo giữ vững tương lai giang sơn ah!”

Nhẹ cau mày, Thái hậu nương nương thật sự không hiểu vì sao Tôn Dật Thiên lại bài xích chuyện lập phi như vậy, từ trước đến nay, Hoàng đế sau khi trưởng thành đều sẽ lập phi tần, còn Tôn Dật Thiên, đã lên ngôi Hoàng đế được hai năm, nhưng lại vẫn không muốn tuyển phi lập hậu, còn chưa tính, hơn mười năm qua, lại không chú ý đến nữ nhân nào, chuyện này bảo Thái hậu có thể nào không lo lắng cho được?

“Mẫu hậu, cả đời này hài nhi chỉ muốn tìm được một người có thể thật lòng yêu nhau, chung sống cả đời người. . .”

Lúc nói lời này, nếu không phải Thái hậu nương nương trước mặt còn có một bình phong ngăn cản, người nhất định sẽ nhìn thấy ánh mắt Tôn Dật Thiên dừng lại trên người Vương Ngự Phong trong chốc lát.

“Cảm tình có thể bồi dưỡng, hướng hồ các tần phi hậu cung đều là thiên kim nhà những tướng quân trọng thần, tùy tiện tuyển một người cũng là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, người không tuyển từ đây, vậy muốn tuyển từ nơi nào hả? Ai gia bất quá chính là muốn cho người có nhiều lựa chọn, ai gia cũng dụng tâm lương khổ (*) ah!”

(*): Muốn tốt cho người khác mà người khác không biết.

Thanh âm tràn ngập ủy khuất, hình như việc giúp Tôn Dật Thiên tìm được một Hoàng hậu thích hợp đã khiến người suy nghĩ rất nhiều.

“Mẫu hậu, cảm tình là chuyện không thể cưỡng cầu. . .”

“Vậy ít nhất cũng sinh một hài tử đi!”

“Không có cảm tình sẽ không có trụ cột, hài nhi không muốn. . .”

“Người. . . Này cũng không được kia cũng không muốn, người muốn ai gia tức chết phải không?”

Bị bức đến nóng nảy, Thái hậu nương nương thật đúng là sợ nếu chuyện như vậy còn tiếp tục kéo dài, nam nhân khi qua thời điểm hoàng kim để sinh hài tử, đến lúc đó nếu muốn thì không phải là chuyện dễ dàng!

“Hài nhi việc gì cũng có thể theo ý mẫu hậu, duy chỉ có việc lập hậu sinh con việc này không thể được. . .”

Thái độ phi thường cường ngạnh, nguyên bản Tôn Dật Thiên không muốn miễn cưỡng chính mình lập hậu sinh hài tử, hơn nữa hắc đêm qua sau khi có được Vương Ngự Phong, càng lại làm cho hắc không cách nào tiếp nhận việc lấy nữ nhân khác làm vợ, coi như là muốn nối dõi tông đường cũng không được.

Mà Vương Ngự Phong ở một bên vẫn không có cơ hội mở miệng, ngược nhìn bóng dáng phía sau bức bình phong đang tức giận đến phát run, lại nhìn về mặt quật cường của Tôn Dật Thiên, đột nhiên cảm nhận được vì sao hắc khổ cực như thế? Vì sao tịch mịch như vậy?

Không nghĩ rằng Tôn Dật Thiên sẽ bất chấp bất cứ gì cũng không đụng đến nữ nhân, cho dù chỉ là vì sống vì chết mà lấy vợ hắc cũng không muốn.

Có thể thấy được Tôn Dật Thiên rất coi trọng tình cảm. . .

“Người. . . Ai gia bị người bức cho tức chết ah. . . Mặc kệ, Ngự công công. . .”

“ . . . Nô tài lĩnh chỉ. . .”

“Ai gia hạn người trong mười ngày triệu mười tú nữ có gia thế, dung mạo xứng với Hoàng thượng tiến cung. . .”

“Không cho phép triệu. . .”

Không đợi Vương Ngự Phong đáp lời, Tôn Dật Thiên liền ngắt lời Thái hậu, hoàn toàn bất chấp chính mình là Hoàng đế, bất chấp đối tượng là ai nhưng mà hắc là con ruột của mẫu thân.

“Thiên nhi, người dám lớn tiếng với ai gia sao?”

“Muôn tâu mẫu hậu, nhưng mẫu hậu ngay cả nói cũng không để cho hài nhi nói. . . Cũng đừng trách hài nhi bất hiếu. . .”

Việc này Tôn Dật Thiên đã nói đi nói lại nhiều lần rồi, nói rõ ràng rồi nhưng Thái hậu vẫn cố ý muốn triệu nữ tú vào cung, hắc chắc chắn sẽ đến một ngày đại nghĩa diệt thân.

“Người. . .”

“Xin thứ lỗi cho hài nhi còn có quốc sự chưa xử lý, xin cáo lui trước. . .”

Hoàn toàn không để ý Thái hậu giờ phút này tức giận thế nào, Tôn Dật Thiên chấp tay làm lễ xoay người rời đi, để lại Vương Ngự Phong vẫn quỳ gối ở đó.

“Ngự công công, người trước tiên lui ra đi! Ai gia đã liên lụy tới người. . .”

Bị thái độ cường ngạnh của Tôn Dật Thiên làm cho tức giận mà đau lòng, nhìn bóng dáng xa lạ phía sau bình phong đi khuất, Thái hậu thật hy vọng Thân công công có thể trở về sớm, ít nhất Thân công công sẽ cùng người suy nghĩ đối sách.

“Vâng.”

Vội vàng hướng Thái hậu cúi đầu sau đó rời khỏi Thái Bình cung, hoàn toàn là vô thức cử động, cước bộ Vương Ngự Phong tùy theo phía Tôn Dật Thiên rời đi hướng đến.

Tâm lý quả niệm (*), vốn là khi rời đi, trên mặt Tôn Dật Thiên bất đắc dĩ có vẻ thống khổ.

(*): Nhớ mong?

“Ôi ~ thật hy vọng Thân công công có thể nhanh chóng mang tin tức trở về. . .”

Lắc đầu, nghĩ đến Tôn Dật Thiên duy độc chuyện hôn nhân đại sự là không nghe lời, từ đó suy nghĩ một mội.

Dọc đường đi theo Tôn Dật Thiên đến ngự thư phòng, nhìn Tôn Dật Thiên vẫn yên lặng không nói tiếng nào, sắc mặt âm trầm đến dọa người, ngay cả Vương hộ vệ cũng không dám tới gần, chỉ dám đợi ngoài cửa.

Khi y theo Tôn Dật Thiên tiến vào ngự thư phòng, Tôn Dật Thiên cũng không phản đối, chỉ ngồi trên long ỷ, hàn khí tỏa ra xung quanh.

Khuôn mặt tuấn tú vẫn vô thần nhìn lên bàn, hình như lại hồi tưởng cái gì đó.

“Hoàng thượng. . . Ngài. . . Có khỏe không?”

Thấy Tôn Dật Thiên đã ngồi ngơ ngẩn một lúc lâu, Vương Ngự Phong không khỏi quan tâm hỏi.

“Vì sao lại như vậy. . .”

Tựa hồ là không nghe y nói gì, Tôn Dật Thiên chỉ thì thào tự nói với chính mình.

“ . . .”

Biết Tôn Dật Thiên không nghe thấy mình nói, Vương Ngự Phong chỉ lẳng lặng nhìn phản ứng kế tiếp của hắn.

“Vì sao lại bức Trẫm đến như vậy. . . Chẳng lẽ Trẫm không thể có tình cảm thật sao, không thể tự mình quyết định chuyện của bản thân sao?”

Tâm tình như ẩn giấu đã lâu đột nhiên bộc phát, Tôn Dật Thiên tức giận đem án thượng toàn bộ vứt xuống đất, như dã thú chiến bại, liều mình đem tâm tình bất mãn trút lên tất cả đồ vật trong phòng.

Xoảng!

Thật nhiều thật nhiều đồ đạc, tất cả đều bị Tôn Dật Thiên vứt xuống đất.

“Hoàng thượng. . . Ngài đừng như vậy. . .”

Đau lòng nhìn Tôn Dật Thiên, Vương Ngự Phong vô thức chạy tới bên người hắn, gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng hắn, cố hết sức ngăn lại.

“Tại sao. . . Trẫm cũng là người. . . Tức giận quá cũng phải tổn thương, cũng biết đau lòng chứ . . . Vì sao không có ai nguyện ý hiểu rõ, nguyện ý cảm thông với ta. . .”

Cứ để Vương Ngự Phong ôm lấy, nhưng tâm tình vẫn không hồi phục chút nào, trong lòng ngổn ngang bao cảm xúc khó chịu, nói ra bản thân nhiều năm qua đã thống khổ như thế nào.

“Không phải như thế. . . Nô tài nguyện ý hiểu rõ, nô tài nguyện ý cảm thông. . . Chỉ cần là Hoàng thượng, nô tài nguyện ý cùng nhau chia sẻ. . .”

Nghe được nỗi thống khổ bao năm của hắn, hình như cũng khiến trái tim y đau như cắt, đau lòng thốt lên tình cảm trong nội tâm.

“ . . .”

Tâm tình kích động, nghe Vương Ngự Phong nói như thế liền lắng xuống, ánh mắt Tôn Dật Thiên mang theo nghi hoặc cùng khó tin nhìn y lúc này đang ôm mình thật chặt, giọng nói khẽ run:

“Thật sự sao. . . Người nguyện ý. . . Chia sẻ với Trẫm hết thấy. . .”

Nhìn ánh mắt Tôn Dật Thiên tràn ngập nghi hoặc cùng bất lực, Vương Ngự Phong lại không tự giác hốc mắt đỏ hoe nói:

“Thật sự nguyện ý, hết thấy chỉ cần có liên quan đến Hoàng thượng, nô tài tất cả đều nguyện ý chia sẻ, trước mặt nô tài Hoàng thượng không cần phải giả vờ, hãy biểu hiện tâm tình thật sự của Ngài. . .”

Tâm tình vốn khó chịu, nghe Vương Ngự Phong nói thế trong nháy mắt biến mất, gắt gao ôm lấy y khóc thành tiếng.

“Điều Trẫm muốn không nhiều, thật sự không nhiều, Trẫm chỉ là muốn có một người yêu Trẫm thật lòng, ở bên Trẫm. . . Yêu cầu như vậy cũng xem như quá mức sao?”

Dùng hết mọi khí lực vừa khóc vừa nói, đây là lần đầu tiên Tôn Dật Thiên khóc trước mặt người khác.

Hắn cho tới bây giờ chưa từng bởi vì tư tâm mà bạc đãi kẻ nào, có công hắn không thưởng, có tội cũng không phạt tận tâm hết sức vì nước, là người nỗ lực hết thảy.

Muốn hắn làm một minh quân hắn nguyện ý, muốn hắn toàn tâm toàn ý thống trị quốc gia hắn cũng nguyện ý, hắn biết là khi hắn vừa sinh ra sẽ phải gánh vác trách nhiệm này, nhưng chẳng lẽ hắn ngay cả một chút tự do lựa chọn cũng không có sao?

Hắn chỉ có nguyện vọng của một người bình thường, chỉ là hắn muốn ở bên người hắn yêu thương, yêu cầu này quá khó khăn sao? Quá đáng lắm sao?

“ . . . Không. . . Một điểm cũng không quá mức. . . Hoàng thượng cũng là một người bình thường. . . Yêu cầu như vậy một điểm cũng không quá mức. . . ”

Hai tay gắt gao ôm lấy Tôn Dật Thiên, bên tai khàn khàn tiếng khóc của hắn, hai vai run rẩy không thôi, làm cho Vương Ngự Phong sâu sắc cảm nhận được trên lưng Tôn Dật Thiên đeo gánh nặng cùng trách nhiệm rất quan trọng.

Khó trách Tôn Dật Thiên kích động như thế, cường ngạnh như thế, đối với Tôn Dật Thiên mà nói, bảo vật duy nhất mà hắn có thể thật lòng giữ lấy chính là “người yêu .

“ . . . Ngự Phong. . . Cám ơn. . . ”

“Không cần cám ơn. . . Đã nói sẽ chia sẻ với Hoàng thượng hết thảy. . . ”

Ánh mắt ôn nhu nhìn Tôn Dật Thiên, biết hắn lúc này rất mệt mỏi, dìu hắn ngồi trở lại long ỷ, đưa tay lau lau khuôn mặt nhợt nhạt mỉm cười, ánh mắt hắn lúc này vẫn chập chờn lo lắng.

“Không chỉ là người chia sẻ với ta hết thảy, ta cũng muốn chia sẻ với người hết thảy. . . Từ giờ trở đi, khi chỉ có hai người chúng ta, không nên gọi Trẫm là Hoàng thượng. . . Cũng đừng xưng mình là nô tài. . . Được chứ?”

Tay trái nắm chặt bàn tay phải, hai ngón tay cái đeo long giới cùng phượng giới, kề sát nhau.

“ . . . Vậy Hoàng thượng. . . Muốn gọi như thế nào?”

“Dật Thiên. . . Trực tiếp gọi tên Trẫm là được rồi. . . ”

“Hoàng. . . Dật. . . Dật thiên. . . ”

Như là cô gái gọi tên tình lang, hai gò má Vương Ngự Phong ửng hồng, giờ phút này trong mắt Tôn Dật Thiên vẫn ôn nhu như thế.

“Có thể. . . Làm cho người thích ta sao? Ta có thể. . . Ích kỷ đem người vĩnh viễn ở lại bên ta sao?”

Nhẹ ngửa đầu nhìn gương mặt hồng nhuận của Vương Ngự Phong, tay khẽ vuốt vạt áo y, bất an hỏi.

“ . . . Có thể. . . Đừng – “

Gương mặt đỏ bừng trả lời, phượng nhãn Tôn Dật Thiên đầy vẻ ôn nhu cùng yêu thương, làm cho y như bị lạc trong đó, hắn đột nhiên hôn lên bờ môi mỏng, y vô thức tiếp nhận, không khước từ.

Nguyên bốn chỉ nghĩ muốn nhẹ chạm vào đó, nhưng sau khi hôn lên lại không thể vãn hồi. . .

__END 15__

16. Chương 16

Nguyên bản chỉ nghĩ muốn nhẹ chạm vào đó, nhưng sau khi hôn lên lại không thể vãn hồi. . .

Đầu lưỡi bị lửa nóng làm càn chui vào câu quần, bàn tay đã sớm từng bước cởi đai lưng Ngự Phong, y mặc trên người hoa phục màu tím, thoáng cái đã bị Tôn Dật Thiên thuận tay xé mất, làm cho thân hình trắng nõn vốn được giấu trong chăn giờ đã lộ ra, khuôn ngực trắng tích của y, thuận thể hôn lên đã bị kích thích, không kèm được khe cắn liếm duyên theo.

“A ha. . . Dật. . . Không nên. . . Nơi này. . . Đừng uh. . .”

Không chịu nổi đầu lưỡi ả nóng khiêu khích, hai chân y đã mềm nhũn, khiến Tôn Dật Thiên được đà tiếp tục, tay giữ chặt thắt lưng Vương Ngự Phong, làm cho y khóa ngồi ở trên đùi hắn .

“Ngự Phong. . . Hảo muốn người. . .”

Khó có thể khắc chế *** đang cháy bỏng, hạ phúc không ngừng khô nóng, đã làm cho Tôn Dật Thiên không cách nào kiềm chế dục vọng đang tràn đầy, nhẹ nhàng áp môi đến gần tai y thổi nhiệt khí ấm nóng.

“Dật Thiên. . . Nóng quá. . . Ta. . .”

Không chú ý đến sức nặng, y ngồi trên người Tôn Dật Thiên, hai tay ôm chặt hắn, cảm giác hưng phấn chưa từng có đang dần dâng trào trong y, rõ ràng bây giờ kinh nghiệm sau đêm qua không kém là bao nhiêu, nhưng lại kém hiện tại vạn lần.

Đêm qua tâm tình khẩn trương sợ hãi, giờ phút này đã không còn nữa, chỉ còn khoái cảm mãnh liệt chờ mong cùng hưng phấn, chẳng lẽ việc có hay không cho người khác thấy tâm ý lại khiến mọi thứ thay đổi như vậy sao?

Là bởi vì lúc này cùng Tôn Dật Thiên thăng thần khẩn trương, xem hắn là bạn đồng hành cả đời, cho nên bây giờ mới có cảm giác hưng phấn cùng chờ mong?

Hay là bởi vì đêm qua đã có qua một lần kinh nghiệm cho nên không thấy sợ nữa?

Mặc kệ nguyên nhân là gì, giờ phút này đối với Vương Ngự Phong mà nói cũng không trọng yếu, quan trọng là, y thích cái cảm giác Tôn Dật Thiên ở bên mình.

“Ta cũng vậy.. . . Ngự Phong. . .”

Lại một lần nữa hôn lên môi y, lúc này đây, Vương Ngự Phong đã học được, chủ động đáp lại hắn, mặc dù kỹ xảo không thuần thục như hắn, nhưng cũng đủ để làm sâu thêm ý nghĩ cùng dục vọng của hắn muốn có được y.

“Đừng uh. . . Hô uh. . .”

Nụ hôn triển miên nồng nhiệt kéo dài hồi lâu, đến khi tách ra thì gò má của cả hai đã đỏ ửng lên rồi, bạc môi dán lên chiếc cổ trắng ngần của Vương Ngự Phong, ngón trở tay trái nhân lúc hỏa lưỡi đang cùng Vương Ngự Phong giao quần, tiến thẳng đến nơi ẩm ướt đầy khoái cảm.

“Dật. . . Uh ah. . . Đau. . .”

Đối với việc Tôn Dật Thiên đột nhiên xâm nhập phát ra âm thanh rên rỉ, vô thức siết chặt vai hắn.

“Nhấn nài một chút. . . Rất nhanh sẽ ổn thôi. . .”

Chậm rãi thủ chỉ, muốn Vương Ngự Phong thích ứng với dị vật đang tiến vào.

“Uh ah. . . Đừng. . . Nóng quá. . . Đừng uh. . . Ha. . .”

Cảm giác được hạ phúc bị hắn khiêu khích càng ngày càng nóng, toàn thân vốn trắng tích nay đã phủ một tầng đỏ ửng, đôi mắt to ngập nước càng sáng ngời đến mỹ người, nhẹ mở đôi môi đỏ mọng phát ra âm thanh câu dẫn, vô thức lay động thân ảnh, tất cả đều vô tình thúc dục tình mê hương, hai thân thể nóng như khối lửa quần lấy nhau thật chặt.

“Ngự Phong, người đẹp quá. . .”

Nhìn mái tóc dài đen nhánh của y có chút bù xù, nhẹ nhàng lay động trên thân thể phần hồng mềm mại, làm cho hắn hoàn toàn bị lạc trong cảnh sắc xinh đẹp.

“Đừng. . . Dật Thiên. . . Nhiệt thật là khó chịu ah. . .”

“Nói người muốn ta. . . Nhanh. . .”

Cố ý vừa nhanh vừa chậm thủ chỉ, khiêu khích sắc dục của y.

“Không nên. . . Ah. . . Dật Thiên. . . Uh. . .”

“Nói người muốn ta. . . Không nói. . . Ta không dừng. . .”

Tận lực thông thả di chuyển, ác ý nhỏ đủ để khơi dậy dục vọng của y, chỉ nghe được Vương Ngự Phong hân ra từng chữ.

“Sao lại như vậy. . . Ha uh. . . Muốn người. . . Ta muốn người. . . Ta van người. . .”

Dù sao đây chỉ là lần thứ hai của Vương Ngự Phong, căn bản là nhẫn nại không thể nào đè nén được dục hỏa đang cuồng thiêu, rất nhanh hướng Tôn Dật Thiên thảo tha.

“Tốt . . . Sẽ thỏa mãn người. . .”

Hài lòng rút tay ra, để Vương Ngự Phong nằm sấp trên long án, nhẹ nâng bắp đùi của y lên, giải khai tự thân quá mức che tế vật, lấy lại lý trí đang bị dục hỏa thiêu đốt, ôn nhu tiến vào y.

“Uh. . . Đau. . .”

Vô thức cắn môi, móng tay cắm vào da thịt đến đau đớn, mồ hôi lạnh trên trán thi nhau rơi xuống, nhũn mảy, thân thể vô giác gò chặt.

“Buông lỏng một chút. . . Nếu không sẽ bị thương. . .”

Cúi xuống hôn lên thùy tai mẫn cảm của y.

“Đừng uh ah. . . Ah ah -. . . Đau. . .”

Tôn Dật Thiên đột nhiên liếm duyệt nơi mẫn cảm làm cho Vương Ngự Phong buông lỏng thân thể, nhưng chỉ vừa thả lỏng trong nháy mắt, cảm giác đau đớn lại ập đến.

“Không sao . . . Không sao. . .”

Lợi dụng lúc Vương Ngự Phong vừa buông lỏng thân thể rất nhanh tiến vào, nhưng lại bởi vì nghe được tiếng kêu đau đớn của y mà không đành lòng, không ngừng hôn lên lưng y an ủi, cố gắng dời sự đau đớn đi.

“Uh. . . Ha. . . Ha. . . Hô. . . Đừng uh. . .”

Biết Tôn Dật Thiên có tâm ý, cố gắng điều chỉnh hô hấp, thích ứng với nhiệt độ càng lúc càng cao.

“Ngự Phong. . . Nhẫn nại một chút. . .”

Cảm giác được thân thể Vương Ngự Phong đã thích ứng, trấn an vài câu, liền thông thả tiến vào.

“Uh ah. . . Ha. . . Đừng ah. . . Dật Thiên. . . Hảo trách. . . Nhưng mà. . . Ha. . . Cũng thật thoải mái. . .”

Thân thể đã dần dần tiếp nhận động tác của Tôn Dật Thiên, không cách nào khống chế liền lắc lư theo, một chút xâm nhập một chút rút ra mang đến cảm giác thật quái dị, nhưng lại có thể khiến y tê dại, tiếp nhận từng cơn cọ xát cùng đau đớn.

“Người cứ từ từ làm quen. . .”

Bắt đầu gia tăng tốc độ cùng lực đạo, bởi vì tiếng rên rỉ đầy câu dẫn của, đã làm hắn vứt bỏ tất cả lý trí còn sót lại.

“Ah ah. . . Đừng uh. . . Ah. . . Dật Thiên. . . Ah uh. . . Đừng uh. . . Nóng quá. . . Hình như. . . Ha. . . Muốn cháy rồi. . .”

Động tác rất nhanh đem lại sung sướng cùng khoái cảm, nhưng nhiệt độ thân thể ngày càng cao, cao đến nỗi muốn đốt những khớp xương cho tan ra, cả thân thể mềm nhũn, tùy ý để cường lực phía sau chi phối.

“Uh. . . Ngự Phong. . . Hảo chặt. . . Thật thoải mái. . .”

Không cảm lòng được tại bên tai Vương Ngự Phong nỉ non, lửa nóng bị y giữ chặt làm tăng thêm khoái cảm, lại không ngừng cọ xát kích thích, khiến Tôn Dật Thiên cũng không có cách nào khống chế máu nóng ngang bướng trong cơ thể, từng chút một dùng sức ra vào mật động của y, càng lúc nhiều càng nhiều sung sướng khoái cảm.

“Đừng hả. . . Ah ah. . . Không được. . . Chịu không nổi rồi. . . Dật. . .”

Hạ thân sắp cho ra chất lỏng, cao trào kích thích, làm cho Vương Ngự Phong vô thức liên tục gọi tên Tôn Dật Thiên, hai tay nắm chặt đến nỗi móng tay cũng đã trắng dã, trong mắt hơi nước càng ngày càng nhiều, đôi môi đỏ mọng cũng trở nên yêu diễm đến đáng sợ, tóc dài tán loạn xòa lên tấm lưng phần hông vì nhiễm ***, màu đen cùng hồng kết hợp hảo mê người.

“Ngự Phong. . . Ta Ngự Phong. . . Nhanh. . . Uh. . . Ah – “

“Uh ah – “

Cùng Tôn Dật Thiên bắn ra nhiệt dịch, cảm giác được sức nặng đặt ở trên lưng cũng đã nhẹ đi vài phần, nơi cổ truyền đến nụ hôn của hắn, sau khi điều hòa hô hấp ý thức càng ngày càng mơ hồ.

“Trăm sẽ vĩnh viễn ở bên ngươi, ngươi tốt nhất nên biết điều đó.”

Khóe môi tươi cười nói, mặc dù mang hơi thở dốc, nhưng nghe có vẻ rất sung sướng.

“Ta. . . Muốn cầu cũng không được. . .”

Cùng mỉm cười, không bao lâu liền thiếp đi.

Vĩnh viễn là bao lâu?

Không người nào biết, nhưng mà y biết, chỉ cần có người yêu thương ở bên cạnh, sẽ là vĩnh viễn.

Mà hắn, đương nhiên cũng biết...

__END 16__

17. Chương 17

“Vẫn luôn để người giúp ta phê soạn tấu chương, người có ngại nhàm chán hay không a?”

Hơi nhíu mày nhìn Vương Ngự Phong ngồi ở một bên, Tôn Dật Thiên sợ tính hoạt bát của y sẽ bị việc buồn bực phá hư.

“Không đâu! Người cũng sắp phê xong hết rồi không phải sao!”

Hé miệng tươi cười, chỉ cần có thể ở bên cạnh giúp đỡ Tôn Dật Thiên, khiến hắn có thể không phải lo lắng phiền não về quốc sự, y liền cảm thấy thỏa mãn.

Tuy rằng tấu chương được xếp như một chồng núi nhỏ vừa nhìn đã mệt chết, nhưng hai người chung quy vẫn câu được câu không trò chuyện, Tôn Dật Thiên vẫn lén trao đổi với y về sự tình trong tấu chương của đại tướng quân, Vương Ngự Phong kể cho Tôn Dật Thiên y hỏi còn ở nhà đến lúc tiến cung giúp thúc thúc.

Khi Tôn Dật Thiên rồi rầm khi phê tấu chương, hai người còn có thể cùng nhau thảo luận, Vương Ngự Phong đặc biệt có nhiều ý kiến rất tốt, thường làm cho hắn đổi mới phương pháp giải quyết càng hảo.

Hơn nữa, lúc hai người hợp tác, thời gian Tôn Dật Thiên phê tấu chương cũng giảm đi một nửa, nên hắn có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, cùng Vương Ngự Phong thám hiểm trong hoàng cung.

Như là sau giờ Ngọ ngày hôm trước, y cùng Tôn Dật Thiên tại Đông Sương ngồi trên ghế đá cạnh Thạch đình, trong lúc vô tình phát hiện Tần công công trộm giấu tình sắc tiểu thuyết, lại còn có phụ đề (*) nữa.

(*) tranh minh họa (!!)

Kết quả hại Vương Ngự Phong đêm đó bị Tôn Dật Thiên ôm đến làm thí nghiệm, làm cho y lửa giận ngút trời đem tiểu thuyết của Tần công công đi đốt, thay thành tứ thư ngũ kinh, khiến Tần công công tưởng rằng mình gặp phải quỷ rồi.

Mà lần trước khi phát hiện Tề tướng quân thị hảo dĩ nhiên là tổ đâm tú (câu này thật sự là hok hiểu ji ==), làm cho Tôn Dật Thiên vừa lên triều chứng kiến Tề tướng quân về mặt nghiêm túc như vậy, đã không nhìn được cười.

Còn có rất nhiều sự tình hảo ngoạn, tất cả đều do lòng hiếu kỳ của Vương Ngự Phong sau lại bị hai người móc ra, căn bản là dường như đem khoảng thời gian tuổi thơ thiếu khuyết của Tôn Dật Thiên trở về.

“Gần đây Tiểu An tử không còn đến khóc nháo với người hấn công việc bề bộn sao?”

Như là đột nhiên nghĩ đến, Tôn Dật Thiên quay đầu hỏi y đang xem một bản tấu chương khác.

Bởi vì hấn cố ý đưa y đến bên người làm thiếp thân thái giám, mà phá lệ cho Tiểu An tử mới vào cung không lâu tiếp nhận chức vụ công công tạm thiếu, có lẽ là vì Tiểu an tử cũng đơn giản, ngày đầu tiên vừa mới thay mặt nhậm chức, liền bỏ chạy đến ngự thư phòng tị nạn.

Bởi vì các tần phi tú nữ trong hậu cung, tất cả đều tranh nhau chạy tới nịnh hót hấn, hù dọa hấn đến hoa dung thất sắc.

Nhưng lại thường được tặng lễ vật quý trọng nào đó, làm cho Tiểu An tử mỗi ngày đều phải hao tâm tổn trí xem nên đưa lễ vật đến nơi nào.

Hơn nữa thân phận Tiểu An tử nguyên bản chỉ cần báo cáo sự tình trong cung liền xong, bây giờ cho dù là chuyện của một thái giám nhỏ trong hậu cung, hấn đều phải cẩn thận xem xét xử lý, khiến Tiểu An tử không ba thì năm ngày chạy đến tìm Vương Ngự Phong hỗ trợ.

“Không có ah! Bất quá hấn bây giờ không dám giống như trước tùy ý đi đi lại lại tại hậu cung hoa viên. . .”

“Ha ha ha ~ điểm ấy Trẫm thật sự không giúp được gì rồi. . .”

Cười lắc đầu, Tôn Dật Thiên không biết rằng các phi tần sở dĩ lao vào nịnh hót Tiểu An tử như vậy, bắt quả chính là vì có thể có cơ hội được hấn khâm điểm.

Chỉ có thể nói các phi tần đáng thương, hoàn toàn không biết trông mong như vậy cũng không được gì, bởi vì trừ Vương Ngự Phong, Tôn Dật Thiên đối với những người khác, một điểm “tình” thú cũng không có.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thần thiếp đau lòng vì Hoàng thượng nhật lý vạn ky, đặc biệt tự làm món điểm tâm sở trường, đến dâng cho Hoàng thượng.”

Ngoài cửa, truyền đến tiếng nói thanh nhã vui vẻ của Di quý nhân, Vương Ngự Phong thấy thế liền vội vàng đứng dậy mở cửa.

Cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy Di quý nhân trên người mặc y phục thủy lam bằng lụa mỏng, bên trong là nội y mỏng tang thấy rõ ràng 2 đồi núi hùng vĩ (oát đồ??? =)), trên tay bưng 1 đĩa cao phát ra mùi thơm ngát, son phấn trên mặt vừa nhìn liền biết trước đó không lâu được vẽ lên.

“Nô tài ra mắt Di quý nhân.”

Lễ nghi làm đầu, Vương Ngự Phong thân là (ngụy =)) thái giám, mặc dù vốn là thiếp thân thái giám bên cạnh Tôn Dật Thiên, vẫn là nên đến thỉnh an Di quý nhân.

“Mời khách.”

“Vâng!”

Chỉ thấy Di quý nhân dáng vẻ phong tình vạn chủng dần đi vào, ưu nhã tiêu sái đến bên người còn đang phê tấu chương, Tôn Dật Thiên cũng không buồn liếc mắt qua Di quý nhân bên người một cái, tận lực tiến

đến trước tầm mắt hần liền buông đĩa điểm tâm trong tay, hai tay còn không quên khoe ra đầu ngực được cho là đáng tự hào, nhếch miệng lên, như sợ không ai biết thân thể của nàng có bao nhiêu hảo.

“Hoàng thượng, ngài mệt rồi! Có muốn nghỉ ngơi một lát không, chờ một chút lại xem tấu ah!”

Khẩu khí ôn nhu hướng Tôn Dật Thiên nói.

Chỉ thấy hần nhìn cũng không nhìn Di quý nhân trước mắt, vẫn là tự mình phê một phần lại một phần tấu chương.

Nếu nàng không phải bởi vì có Thái hậu nương nương ở sau lưng làm chỗ dựa, sao có thể như bây giờ ngênh ngang tiêu sái đến ngự thư phòng?

Nếu bình thường đều đã bị Vương Duẫn Sâm cản ở ngoài cửa, nhưng hôm nay Vương Suấn Sâm bị hần phái đi làm chút việc, nếu không sao nàng có thể dễ dàng vào cửa như vậy.

“ . . . ”

Thấy Tôn Dật Thiên mắt cũng không nâng lên nhìn nàng một cái, Di quý nhân có điểm bức mình cần môi dưới, nhìn đến Vương Ngự Phong vẫn đứng ở cạnh cửa, nghĩ thầm nếu y vẫn đứng ở đây, kế hoạch của nàng liền không hảo thực hiện!

Liền cố ý hướng y ra lệnh:

“Tại sao trong chén của Hoàng thượng lại không có nước trà? Ngự công công, còn không mau đi pha trà quế hoa thượng đẳng cho Hoàng thượng giải khát. . . ”

“Lớn mật, người bên cạnh Trẫm từ khi nào để người sai bảo như vậy! . . . ”

Nghe được Di quý nhân trước mặt có ý đuổi y ly khai, Tôn Dật Thiên đập bàn quát to.

“ . . . Hoàng thượng bớt giận, thần thiếp bất quá chỉ là. . . ”

“Câm miệng, nhìn thấy Trẫm bề bộn như vậy lại tới nơi này làm phiền cái gì, nhanh mang điểm tâm của người rời đi, Trẫm bây giờ không đói. . . ”

Không hờn giận mời Di quý nhân tự mình rời đi, nếu không phải nể mặt Thái hậu nương nương, Tôn Dật Thiên đã sớm cho người lôi nàng ta ra ngoài.

Từ ngày cùng Thái hậu nương nương nháo một trận âm ỉ, Thái hậu nương nương liền ban cho mấy vị quý nhân cùng phi tử trong hậu cung một mặt kim bài, dùng để tự do xuất nhập tầm cung của hần và cả ngự thư phòng, mục đích chính là muốn làm cho các nàng đi theo Tôn Dật Thiên, lấy các thủ đoạn một khóc hai nháo ba thất cổ của nữ nhân, bởi vì hần sẽ không đánh phụ nữ, cùng lắm là gọi người lôi các nàng về hậu cung.

Nguyên tưởng rằng như vậy lâu dài, Tôn Dật Thiên sẽ quen, ai biết rằng Vương Duẫn Sâm mới không kiêng nể bộ kim bài kia, cho nên nhóm quý nhân cùng phi tử cũng chỉ có thể lợi dụng thời điểm Duẫn Sâm không có ở đây nghĩ mọi biện pháp cùng Tôn Dật Thiên tâm sự, tìm xem có biện pháp gì để được hần sủng ái.

Còn len lén rút lột ngân lượng cho Vương Ngự Phong, muốn y trước mặt Tôn Dật Thiên nói ngọt cho các nàng vài câu, hoàn toàn không biết các nàng kính nhờ y, kỳ thật chính là tình địch của các nàng ah!

“Di quý nhân, thỉnh người về cung trước đi! Nếu không đợi lát nữa Hoàng thượng nổi giận, đối với Di quý nhân cũng không tốt lắm!”

Nhìn ra được Tôn Dật Thiên bị Di quý nhân làm phiền đến phát hỏa, Vương Ngự Phong vội vàng hảo tâm khuyên nàng mau đi ra ngoài.

Này cũng khó trách, sau khi Thái hậu nương nương trộm lấy kim bài cho mấy quý nhân phi tử mà bà thấy vừa mắt, có vài lần Tôn Dật Thiên muốn cùng y thân thiết, các nàng đều phá rồi, làm lửa giận của Tôn Dật Thiên bùng nổ.

Cho nên khi vừa nhìn thấy quý nhân phi tử trên tay có kim bài tại phụ cận tầm cung hoặc ngự thư phòng đi tới đi lui, Tôn Dật Thiên đều tức giận gọi Vương Duẫn Sâm đuổi các nàng đi.

Bất quá cũng chỉ có Vương Duẫn Sâm là thiếp thân hộ vệ mới có lá gan như vậy, các tiểu binh khác cũng không can đảm như thế.

“Vâng, thần thiếp xin lui. . .”

Làm ra vẻ mặt ủy khuất rời đi, trong lòng còn đang kỳ vọng Tôn Dật Thiên chứng kiến nàng nước mắt trong suốt sáng long lanh sẽ đau lòng đuổi theo

Không nghĩ tới Tôn Dật Thiên thật sự theo cước bộ của Di quý nhân đi đến... Đóng cửa.

“Thật là. . . Thật không biết mẫu hậu đang suy nghĩ cái gì. . .”

Một bên đóng cửa lại còn không quên oán niệm.

“Đừng như vậy ah! Ít nhất Di quý nhân còn làm cho người điểm tâm ah!”

Đi đến phía trước, nhìn trên mâm cao (*) trắng mềm hương thơm ngát đặt trong đĩa vàng trang trí từng khối từng khối ngon mắt. . . , mùi hương ngọt ngào, làm cho bản tính trời sinh tham ăn của Vương Ngự Phong nổi lên, bụng lại bắt đầu sôi ùng ục ùng ục.

(*) cao: bánh ngọt, gatô

“Quên đi! Không cần nghĩ cũng biết các nàng có âm mưu bất lương. . .”

Trần ngập chán ghét món cao ngon miệng trên khay, Tôn Dật Thiên thật đúng là hoài nghi bên trong có thể bị hạ độc hay không....

“Bất quá thoát nhìn ăn ngon lắm nga!”

Đưa tay cầm một khối lên, không chút nghĩ ngợi liền há miệng cắn một miếng cho vào miệng.

“Uh ~ hảo ngọt ăn thật ngon ah!”

Cao thơm mát có vị ngọt mà không quá ngấy, làm cho y thấy ngon miệng lại thêm thường, liền lại cầm lấy một khối cao cho vào miệng nhắm nháp

“Vẫn là đừng nên ăn! Nếu nàng ta ở hạ độc bên trong thì làm sao lo liệu!”

Nhíu mày, thân thủ đem đĩa cao còn lại bưng lên, dự tính đem để trên bàn.

“Người ăn mấy cái rồi hả?”

Nhìn đĩa cao trong khay vơi đi không ít, vừa quay đầu, liền thấy trên tay Vương Ngự Phong còn có hai khối cao thơm mát.

“Đừng cầu nhàu~ không nhiều lắm a! Mới vừa ăn khối thứ ba mà thôi!”

Nói xong, liền đem khối cao thứ tư thẳng tiến cho vào miệng.

“Ăn nhiều như vậy cẩn thận kéo đau bụng!”

Thuận tay đem thủy bồn và khăn mặt đi đến, tới trước mặt Vương Ngự Phong, ôn nhu thay y lau đi vụn đường dính trên tay.

“Sẽ không đâu! Vả lại còn ăn rất ngon nha! Dật Thiên, người thật sự không ăn sao?”

Đưa tay nhón một miếng cao nhỏ đưa đến miệng Tôn Dật Thiên.

“Không được, người muốn ăn thì ăn một mình đi! Ta chỉ đang muốn xem hết toàn bộ thứ này, xem xong rồi chúng ta ra cung săn thú có được không?”

Đưa tay ném khăn về lại trong thủy bồn, thân thủ đem Vương Ngự Phong ôm vào trong lòng, ngồi trở lại trên long ỷ, cũng ôm y đặt ngồi ở trên đùi chính mình, trên mặt tỏ vẻ ôn nhu, so với vẻ mặt chán ghét nhìn Di quý nhân lúc nãy, đúng là khác biệt một trời một vực.

“Hảo ah!”

Tươi cười sáng lạn nhìn Tôn Dật Thiên, đem khối cao còn lại bỏ vào trong miệng, vỗ vỗ vụn bánh và đường trên tay rơi xuống, hai tay ôm cổ hần, cùng nhau xem phần tấu chương còn lại.

Thời gian yên bình mới trôi qua không được bao lâu, Vương Ngự Phong liền phát hiện được thân thể mình bắt đầu có điểm là lạ.

Đầu tiên là cảm giác được trên mặt một trận nóng hầm hập, lại đến toàn thân cũng bắt đầu nóng lên, không đổ mồ hôi, nhưng lại cảm giác được thân thể nóng đến vô cùng khó chịu, thần trí cũng dần mơ màng, không tự giác lắc lắc đầu, nghĩ muốn giữ ý thức tỉnh táo.

“Xảy ra chuyện gì thế Ngự Phong. . .”

Phát hiện dị trạng của y, Tôn Dật Thiên vội vàng quan tâm hỏi han.

“Đừng. . . Ta cảm thấy nóng quá. . .”

__END 17__

18. Chương 18

“Đừng. . . Ta thấy nóng quá. . .”

Vô thức xé mở vạt áo của chính mình, Vương Ngự Phong bây giờ cảm thấy toàn thân nóng đến mức như bị thiêu cháy, cảm giác trong cơ thể có một cỗ dục vọng khó chịu muốn được thoát ra ngoài.

“Nóng? Người đang hảo sao đột nhiên lại nóng như vậy. . .”

“Uh. . . Dật thiên. . . Nóng quá. . . Ta nghĩ muốn. . .”

Hoàn toàn không biết mình bị cái gì, Vương Ngự Phong chỉ biết là chính mình mặc dù nóng đến khó chịu, nhưng thân thể lại chủ động tựa vào người Tôn Dật Thiên cọ xát, giống như làm vậy sẽ thoải mái được một chút.

“Ngự. . . Ngự Phong. . . Người bị cái gì. . .”

Bị việc y đột nhiên dán lên người mình mà cọ xát hù dọa, nhìn Vương Ngự Phong trước mắt, gương mặt đỏ hồng quen thuộc, cảm giác hạ thân đang bị y vội vàng ma sát, hạ phúc lập tức bành trướng dục vọng mãnh liệt.

“Dật Thiên. . . Uh đừng. . . Ta nghĩ muốn. . . Muốn người. . .”

Lý trí đã bị thiêu đốt hoàn toàn, bây giờ Vương Ngự Phong chỉ là thuận theo bản năng trong cơ thể mà chuyển động, dục hỏa làm cho đôi môi chủ động dán lên liếm mút cổ Tôn Dật Thiên, y trước đó chưa từng chủ động, việc này làm cho dục vọng Tôn Dật Thiên dậy lên càng không thể vãn hồi.

“Chờ một chút. . . Ngự. . . Dừng tay. . . Ngự Phong. . . Chẳng lẽ. . .”

Biết động tác của Ngự Phong giờ phút này tuyệt đối không phải do tự nguyện, hần vội vàng cưỡng chế dục vọng bị y khơi mào, đem Vương Ngự Phong giờ phút này đang ngồi trên người mình đẩy ra, đi đến đĩa cao để trên bàn còn đang tỏa hương thơm ngát, cầm lấy một khối, tách ra liền ngửi thấy mùi hương bên trong.

“Đáng chết. . . Cao bị tẩm xuân dược. . .”

Từ nhỏ hần đã được tiên phụ tận lực huấn luyện, nên khứu giác hần có thể dễ dàng nhận ra hàng trăm loại độc dược cùng mê dược, huống chi đây vốn chỉ là loại dược tẩm thường, sao có thể làm khó được hần.

Mà giờ phút này, Tôn Dật Thiên ngửi thấy được mùi mê dược từ trong đĩa cao, vốn là xuân dược thường thấy trong hoàng cung, dược tính chẳng những khoái lại mãnh liệt, Tôn Dật Thiên biết vì cái gì mà Di quý nhân muốn đem theo điểm tâm này đến gặp hần, dự tính là muốn lừa hần ăn điểm tâm đã tẩm xuân dược, sau đó sủng ái nàng ta, cho dù sau này có bị hần khinh thường đi nữa thì cũng bằng long.

Không nghĩ tới lại bị Vương Ngự Phong ăn mất, hắn phải nhanh đi tìm Thái thái y mới được.

“Thái. . . Đừng. . . Ngự. . .”

Đang lúc Tôn Dật Thiên xoay người muốn gọi người, lại bị y chủ động phong trụ môi, đột nhiên bị hôn, làm cho hắn lặng đi một chút.

“Dật Thiên. . . Ta nóng quá. . . Giúp ta. . .”

Rời môi, hai mắt mê ly nhìn hắn, trong mắt hiện lên hơi nước lỏng lạnh, môi nhẹ mở, cảm giác nhiệt khí y phả lên mặt đều mang theo mùi thơm quyến rũ.

“Không được. . . Ngự Phong. . . Người ăn phải xuân dược rồi. . .”

Nghĩ định ngăn cản, nhưng quên phòng ngự liền bị Vương Ngự Phong đè ngã xuống đất.

“Ta mặc kệ. . . Nóng quá. . . thật là khó chịu. . . Nhân gia muốn người. . .”

Như tiểu hài tử nghịch ngợm, đem cả người hắn đè ngã xuống đất, dầm khóa ngồi trên người hắn, đôi môi đỏ mọng làm càn tại càn cổ Tôn Dật Thiên khẽ cắn.

“Ngự. . . Đừng. . .”

Mạnh mẽ hôn lên môi Tôn Dật Thiên, phần lưỡi sinh nộn tại trong miệng hắn đảo loạn, vô thức đem đưa cọ xát trên người hắn, sau khi cảm giác được Tôn Dật Thiên đã có phản ứng mãnh liệt, càng thêm lớn mật học theo phương thức của hắn, thân thủ phúc thượng xoa bóp.

“Ngự Phong. . . Không. . . Uh. . .”

Khó khăn dùng mọi cách không chế ham muốn đối với y, nhưng y một lần lại một lần chủ động đã làm tan rã ý định của hắn, không hề để cho Vương Ngự Phong chủ động, Tôn Dật Thiên bị câu dẫn toàn thân như lửa đốt, hai tay rất nhanh xé hạ quần áo trên người cả hai, môi không quên dán lên môi y, nóng bỏng câu quần đầu lưỡi y.

“Đừng uh. . . Uh. . .”

Hai tay ôm chặt Tôn Dật Thiên, cảm giác tay hắn mang dục hỏa đang ở trên người mình dao động an ủi, một trận lại một trận khoái cảm mãnh liệt, dục vọng trong cơ thể Vương Ngự Phong càng thêm cấp bách.

Tôn Dật Thiên bị dục vọng xóa đi lí trí, tay sớm đã tùy theo đường cong thân thể y dần đi tới cảm địa mê luyến, không chút nghĩ ngợi liền xâm nhập hai ngón tay, rất nhanh mà trừu sáp.

“Uh ah. . . Dật Thiên. . . Mau nữa. . . Ha ha. . . Muốn. . . Nhân gia muốn. . .”

Xuân dược mang đến cảm giác khô nóng, làm cho Vương Ngự Phong hoàn toàn không cảm thấy đau đớn khi dị vật xâm nhập, ngược lại còn đem đến khoái cảm mãnh liệt, thân thể lại càng không tự giác phối hợp đem đưa phần eo theo Tôn Dật Thiên.

Chập chờn thân ảnh, tiếng rên rỉ câu người, lửa nóng trong thân thể cả hai cọ xát mang theo khoái cảm, đã làm cho Tôn Dật Thiên không cần suy nghĩ, mang hạ thân đi vào bí huyết y, động tác của hắn như vừa lấp đầy khoảng trống trong Vương Ngự Phong.

“Ha. . . đừng uh. . . Vào được. . . Dật Thiên. . . Muốn. . . di chuyển ma. . .”

Miệng thốt ra từng chữ, bị sức nóng làm cho sung sướng, không cảm thấy đau đớn, tự động không ngừng xoay thắt lưng theo, nghĩ đến sẽ có càng nhiều sung sướng khoái cảm.

“Uh. . . Đừng nóng vội. . . Sẽ thỏa mãn người. . .”

Nheo nheo mắt, hai tay ôm chặt thân thể mềm mại của y, bắt đầu trong cơ thể Vương Ngự Phong di chuyển.

“Uh ah. . . Đừng uh. . . Nhanh lên một chút. . . Mau nữa. . . Dật Thiên. . . Đừng uh. . . Tiến vào một chút. . . A ha. . .”

Phần eo phối hợp tùy theo luật di chuyển của hắn, môi không quên thổ lộ càng nhiều càng nhiều yêu cầu, bởi vì xuân dược tựa hồ đã làm cho Vương Ngự Phong càng thêm tham lam càng khó thỏa mãn

“Ngự Phong. . . Uh. . .”

Hoàn toàn hiểu rõ ý muốn của y, đem Vương Ngự Phong ép chặt trong người, phần eo dong đưa động tác càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng càng ngày càng thô lỗ.

“Đừng uh. . . Ha hả. . . Dật thiên. . . Uh ha. . . Hảo tướng. . . Đừng ah. . .”

Một lần lại một lần nữa đi vào mang đến khoái cảm, thân thể không cách nào khống chế tùy theo động tác thô bạo của hắn mà di chuyển, hai tay ôm chặt cổ Tôn Dật Thiên, liên tục rên rỉ sung sướng tại bên tai hắn, cùng hắn chinh phục khoái cảm.

Cánh tay rắn chắc ôm chặt thắt lưng y, dùng sức xuất khí lực, đem Vương ngự phong ôm trọn vào lòng, lưng đứng lúc dựa vào tường, dong đưa thắt lưng liên hồi.

“Ah. . . Đừng uh. . . Dật Thiên. . . Ha hả. . . Đỉnh. . . Đỉnh đến. . . Xuyên vào thật là tốt. . . Đừng uh. . . Ha hả. . .”

Hai tay giữ chặt đầu vai hắn, cảm giác dục vọng trong cơ thể chính không ngừng được thỏa mãn, cảm giác đến nhanh như vậy khiến Vương Ngự Phong quên mất mình đang ở nơi nào, chỉ biết ôm trụ lấy cơ thể nóng ẩm của hắn.

“Ngự Phong. . . Người đẹp quá. . .”

“Đừng uh. . . Không được. . . Ta. . . Ha hả. . . Ta sắp. . . Ha. . . Không được. . .”

Hạ thân xuống đến phát đau tiết ra không ít dịch trắng, ngay lúc cuối cùng mang theo cảm giác thỏa mãn.

“Chờ một chút. . . Ta nhanh. . .”

Khoái cảm đã lên đến đỉnh, thắt lưng dong đưa không cách nào khống chế tốc độ.

Nhẹ thổi lên khuôn mặt tuấn tú của hắn, chủ động dán môi lên môi hắn, phần lưỡi sinh nộn chui vào càn quấy.

“Đừng uh. . . Uh – “

“Uh – “

Hỏa lưỡi giao quần không bao lâu, hai người liền đồng thời phát tiết dục vọng, hai tay vẫn là ôm chặt lẫn nhau, chỉ là nụ hôn vẫn chưa kết thúc.

“Uh đừng. . . Hô. . . Ha. . . Dật Thiên. . . Ta. . .”

Vì thiếu dưỡng khí cánh môi liền tách ra, cằm dựa lên vai Tôn Dật Thiên, toàn thân đỏ hồng, thấy trong mắt Tôn Dật Thiên ánh lên vài tia thỏa mãn như vừa mới ăn được bữa cơm ngon.

“Hô. . . Hô. . . Sao vậy?”

“Ta. . . Ta. . . Hảo trách. . . Cảm giác được. . . Thân thể hết nóng rồi. . .”

Đỏ mặt nói, Vương Ngự Phong cũng không biết chính mình cũng có lúc ham muốn như vậy ...

“Ai bảo người tham ăn như vậy! Người đem xuân dược Di quý nhân mang đến ăn hơn phân nửa rồi. . .”

“Cái gì. . . Xuân dược! Ta không. . . Ha. . . Không. . .”

“Người ăn khối cao trong đó tắm xuân dược. . .”

Cười khẽ, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Vương Ngự Phong, Tôn Dật Thiên cảm giác được nếu y đến cả dược cũng ăn ngon lành. . . Vậy hắn rõ ràng tiện thể. . .

“Vậy. . . Ha. . . Vậy làm sao. . . Đừng uh. . .”

Nhiệt độ trong cơ thể lại lên cao, vô thức cắn môi dưới, tựa hồ là tận lực áp chế dục vọng đang không ngừng dâng lên.

“Người lại muốn sao đây?”

“Ta. . . Đừng. . .”

Đôi môi đỏ mọng lại một lần nữa bị hấn chiếm hữu, thân thể lại bắt đầu tùy theo Tôn Dật Thiên dao động.

Từng tiếng rên rỉ phát ra, lại một lần nữa tràn ngập ngự thư phòng, cũng may tất cả hạ nhân trong ngự thư phòng đã bị hấn đuổi hết ra, nếu không, những âm thanh câu người vừa này, thật không biết đã hại bao nhiêu hữu tình nam nữ đỏ bừng mặt.

____END 18____

19. Chương 19

Chậm rãi mở mắt, đập vào mắt chính là khuôn mặt ngủ say của Vương Ngự Phong, khóe môi có chút tươi cười hạnh phúc.

“Mệt rồi! Ngủ ngon. . .” Nhẹ nhàng lưu lại một nụ hôn trên trán y.

Nghĩ đến hôm qua, định sau buổi trưa đi săn thú, kết quả nhờ vào phúc của đĩa cao Di quý nhân mang đến, hai người đành ngay tại ngự thư phòng hỗn loạn một hồi, hấn vẫn ổn, đáng thương chính là Vương Ngự Phong, bởi vì cuối cùng Vương Ngự Phong một chút thể lực cũng không còn, bất quá Tôn Dật Thiên vẫn muốn Thái thái y pha một phần thuốc giải độc, để y uống xong rồi tính.

Nếu không, nhờ được hiệu chưa hết hấn, Tôn Dật Thiên sợ thân thể y sẽ chịu không nổi.

Thân thủ sủng nịch nhẹ vuốt ve những sợi tóc đen nhánh của y, giúp y chèn chắn cẩn thận, sau xuống giường mặc quần áo.

Vừa thất xong đại lưng, định xuất cung hướng chỗ Thái hậu thỉnh an, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến:

“Thái hậu giá lâm ~~ “

“Mẫu hậu. . . Sao lại. . .”

Vừa nghe bọn thái giám ngoài cửa truyền tin, Tôn Dật Thiên liền trở nên nóng vội, bởi vì Vương Ngự Phong vẫn đang nằm ở trên giường!

Hơn nữa, Thái hậu bình thường cũng sẽ không tự mình đến, cho dù có đến thì cũng không chọn một lúc sáng sớm như vậy!

Hết lần này tới lần khác Vương Duẫn Sâm canh cửa giờ phút này lại không có ở đây, nếu không còn có thể kéo dài thời gian.

Cạch

~Ngay lúc Tôn Dật Thiên còn đang lo lắng nên làm thế nào cho phải, tiểu thái giám đã mở cửa ra, chỉ thấy một người đầu đội phượng quan phi thúy, thân mặc y phục hoa lệ rực rỡ của phụ nữ trung niên, ưu nhã bước vào tắm phòng.

“Hài nhi thỉnh an mẫu hậu.”

Vội vàng liêu khởi y bi, quỳ một chân xuống, hướng thái hậu xin mời an.

“Bình thân! Các người trước tiên lui ra đi!”

Ôn hòa cho phép Tôn Dật Thiên bình thân, đồng thời lệnh cho cung nữ, thái giám toàn bộ rời khỏi tắm phòng.

“Vâng.”

“Tuân mệnh.”

Cung nữ cùng thái giám tất cả đều thối lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Mẫu hậu sáng sớm tự mình đến tắm cung hài nhi, không biết có chuyện gì?”

Vừa thấy bọn thái giám, cung nữ toàn bộ đã lui hết, Tôn Dật Thiên vội vàng đứng lên, ý muốn ngăn tầm mắt Thái hậu chú ý đến chiếc giường phía sau, vội vàng dời sự chú ý của người đi.

Nói sao thì Tôn Dật Thiên cũng một tay Thái hậu nuôi lớn, sao lại không nhìn ra ý đồ của hắn được?

Thái hậu hoàn toàn không để ý tới Tôn Dật Thiên, đôi mắt hoa đào xinh đẹp lướt qua thân ảnh hắn, nhìn thấy trên long sàng một bóng hình mảnh khảnh xinh đẹp đang nằm, như thấy một bảo vật liền trực tiếp đẩy chướng ngại vật đang che ở trước mắt mà đi đến, trong miệng không quên thì thầm:

“... Xem ra lời đồn đãi là thật ah!”

“Mẫu hậu, cái... Cái gì đồn đãi chứ!”

Chưa từ bỏ ý định, từng bước ngăn cản Thái hậu bước đến trước giường, không cho người tới gần Vương Ngự Phong còn đang ngủ say.

“Người còn giả bộ cái gì ah, ngày gần đây ai gia nghe mấy nha hoàn cùng tiểu thái giám bàn tán, nói người gần đây không triệu quý nhân, là bởi vì trong tấm cung đang giấu một cô nương... ”

Muốn đẩy Tôn Dật Thiên ra, nhưng hết lần này tới lần khác, hắn như đã mọc rễ ngay tại chỗ, đẩy sao cũng vẫn bất động.

“Cô nương? Hài nhi không... ” Cô nương? Hắn còn tưởng rằng hạ nhân sẽ nói hắn giấu một nam nhân, không phải bởi vì khuôn mặt xinh đẹp của y đã làm cho người ta hiểu lầm rồi đấy chứ?

“Còn nói không có, Thiên nhi ah! Người cũng đã ngủ trên giường của người rồi, người còn nói không! Người cho là hai mắt ai gia bị người ta làm cho hồ đồ rồi phải không?”

Khéo léo cười, nhìn vẻ mặt kinh hoảng của Tôn Dật Thiên, đã nuôi dưỡng hắn lâu như vậy, Thái hậu chưa từng thấy qua vẻ mặt khấn trương như thế này của hắn, rất giống kẻ trộm bị người bắt được.

“Không phải... Mẫu hậu, người lầm... ”

Thừa dịp Tôn Dật Thiên còn đang giải thích, liền đẩy hắn ra, nhìn thấy sườn mặt của Vương Ngự Phong, liền bắt đầu bình luận.

“Người không cần giải thích nữa. Uh ~ cô nương này nhìn cũng không tồi, chỉ tiếc có điểm hơi thô, môi đủ hồng, da dẻ cũng trắng trẻo... ”

Cũng may gương mặt Vương Ngự Phong đủ thanh tú, hơn nữa mới vừa rồi hắn đã giúp y chặn chắn cẩn thận, chăn mền đã che mất phần thân thể y, làm cho Thái hậu nhất thời không phân biệt ra nam nữ, tưởng rằng Vương Ngự Phong chính là cô nương gần đây bọn hạ nhân đồn đãi.

“Này... ”

Việc này làm Tôn Dật Thiên thật không biết là phải cảm tạ khuôn mặt của y khi lớn lên đã giống nữ nhân (?!), hay là phải mặc niệm tôn nghiêm nam nhi của y.

“Thật không biết cô nương này đáng vẻ như thế nào... ”

Mặc dù khuôn mặt Vương Ngự Phong xem như đã vừa mắt Thái hậu, nhưng lại làm cho người tò mò đáng vẻ y có mị lực như thế nào lại khiến cho Tôn Dật Thiên trầm mê được.

Bởi vì từ xưa đến nay, hậu cung giai lệ cho dù được Hoàng đế sủng hạnh, nhưng khi Hoàng đế sủng hạnh xong, hoàn toàn đều bị đuổi về tấm cung của mình, ít người có thể cùng Hoàng đế ngủ trên long sàng, ngay cả hoàng hậu cũng chưa từng được ngủ ở đây.

Phi tử có thể làm cho Hoàng đế yêu cầu đồng sàng, nhất định là người Hoàng đế cực kỳ sủng ái.

Mà Thái hậu ngày gần đây nghe người khác đồn, Tôn Dật Thiên chẳng những hàng đêm cùng cô nương này giao hoan, lại hàng đêm muốn nàng cộng chẩm, tối hôm qua Thái hậu nghe có cung nữ khi đứng ngoài ngự

thư phòng của Hoàng thượng, nghe được bên trong có tiếng nam nữ hoan ái, có thể thấy được Tôn Dật Thiên rất sủng ái nàng ta!

“Mẫu hậu, người như vậy sẽ hù dọa đến Phong nhi ah. . .”

Thấy Thái hậu vươn ngọc thủ muốn đến bên Vương Ngự Phong lật chăn mền lên, hần vội vàng đẩy nhẹ tay Thái hậu ra, ánh mắt trở nên kinh hoảng không thôi.

“Nhìn người khản trương kia, chỉ là kéo chăn mền lên thôi, thế nào lại hù dọa đến nàng ấy được?”

“Không phải, hài nhi chỉ là sợ nhờ như Phong nhi đột nhiên tỉnh lại. . .”

“Phong nhi? Cô nương này gọi là Phong nhi ah! Là thiên kim nhà trọng thần đại tướng sao?”

Nghe Tôn Dật Thiên nói đến tên cô nương này, khiến cho Thái hậu càng thêm hứng thú đối với thân thể của nàng ta.

“Này. . .”

Như thế tốt rồi, Tôn Dật Thiên căn bản không nghĩ tới Thái hậu sẽ xem Vương Ngự Phong là nữ, vốn nghĩ muốn đem ngựa chết chữa thành ngựa sống (*), khiến Thái hậu quên đi việc này, nhưng không ngờ tới Thái hậu lập tức hỏi đến gia thế của y.

(*) chỉ việc cố hết sức chữa trị, ở đây nói cố hết sức để giấu Thái hậu =))

“Sao vậy? Hay cô nương này là bản hộ nhân gia? Thiên nhi, người thân là Hoàng đế một nước, cho dù muốn tự tuyển một người, cũng phải tuyển một cô nương có thân phận mới được chứ!”

Vừa thấy Tôn Dật Thiên áp ứng, Thái hậu vội vàng nghĩ có lẽ cô nương này là một nữ nhi nhà bình dân, bằng không Tôn Dật Thiên sẽ ngay cả nói cũng không nói, sẽ tư tàng (*) cô nương này, việc này làm cho Thái hậu có điểm bực mình.

(*): giấu diếm

Bởi vì yêu cầu của Thái hậu đối với hoàng hậu tương lai rất nghiêm khắc, chẳng những muốn xinh đẹp mà còn phải có khí chất, lại phải đoan trang hiền thực, càng muốn là thiên kim nhà trọng thần đại tướng, nếu không, ít nhất cũng nên là một thiên kim tiểu thư nhà quan viên ah!

“Không phải! Mẫu hậu, Phong nhi là tương gia. . .”

“Thiên kim nhà Vương tương gia? Sao ai gia không biết Vương tương gia còn có một nữ nhi?”

“Ách. . . Bởi vì. . . Bởi vì nhà tương gia nam nhân nhiều lắm, cho nên thuở nhỏ đã bị đưa đến nhà họ hàng thân thích rồi. . .”

Tùy tiện nói bừa một lý do vớ vẩn nào đó, Tôn Dật Thiên giờ phút này vì để giữ bí mật, thật đúng là hy sinh lớn, trong lúc hoảng đã lừa gạt Thái hậu.

“Thì ra là như vậy ah! Như thế chắc là Ngự công công đã giới thiệu Phong nhi với Thiên nhi ah! Không nghĩ rằng Ngự công công thật là có chút tài năng đây! Thân công công cũng thật là, Vương tương gia không phải huynh trưởng của hần sao? Tiến cử Phong nhi sớm một chút, hại ai gia phải hần đi tìm Tiên Thủy cư sĩ. . . Thật sự là. . .”

“Mẫu hậu người nói cái gì? Thân công công không phải xin phép về quê thăm người thân sao?”

Nghe Thái hậu nói, ngay lúc đó Tôn Dật Thiên phát hiện có điểm là lạ.

“Ách. . . Ai gia vốn là nói, hôm nào phải đích thân hảo hảo cảm ơn Ngự công công ah. . .”

Phát hiện chính mình không cẩn thận đã lỡ miệng, vội vàng đổi giọng che dấu.

“Thật sao? Nhưng hài nhi rõ ràng. . .”

“Ách nhưng mà, người không phải muốn vào triều sớm sao? Chờ người thượng triều xong, lập tức đưa Phong nhi đến hảo hảo ra mắt ai gia. . .”

Vừa nói hết, cũng không chờ Tôn Dật Thiên phản ứng liền xoay người rời đi, mặc dù Thái hậu tư thái ưu nhã rời đi, nhưng hấn vẫn cảm giác người như là có tật giật mình.

“Mẫu hậu có phải hay không có sự tình gì giấu ta ah?”

Cúi đầu trầm tư, Tôn Dật Thiên hình như cảm giác được mình đã bỏ sót tin tức trọng yếu gì đó.

“Muôn tâu Hoàng thượng, đến giờ vào triều rồi!”

Ngoài cửa, nghe Vương Duẫn Sâm nhắc nhở, làm cho hấn nghĩ mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi, nhưng cũng nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng .

Hấn làm sao mới vừa được Vương Ngự Phong mặc nữ trang đi gặp Thái hậu đây?

____END 19____

20. Chương 20

Cố gắng nhịn cười, Vương Duẫn Sâm trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình, tuyệt đối không được cười.

“Người muốn cười thì cứ cười đi! Trẫm sẽ không trách người. . .”

Tức giận nhìn Vương Duẫn Sâm đang nhịn cười đến nội thương, Tôn Dật Thiên rất muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.

“Đừng như vậy ah! Dật Thiên, người mặc như vậy cũng đẹp lắm mà!”

Một đôi mắt to thủy quang phát sáng giống như trăng rằm, vừa ngây thơ lại thông minh giờ phút này nhìn thẳng vào Tôn Dật Thiên ranh mãnh cười.

“Ha ha ~ vậy là tốt rồi!” Chuyện này xem như là báo ứng sao?

Quay nhìn Vương Ngự Phong cười bồi, nếu không phải y bảo hấn cũng phải mặc nữ trang thì y mới mặc nói, hấn bây giờ sẽ không rơi vào tình huống như vậy.

“Bất quá Hoàng thượng, người mặc như vậy thật sự cũng đẹp lắm! Bởi vì Hoàng thượng vốn cũng không xấu mà!”

Đứng đắn nói, Vương Duẫn Sâm cảm thấy, mặc dù Tôn Dật Thiên mặc nữ trang không như Vương Ngự Phong hoạt bát xinh xắn, khuôn mặt không thanh tú như y, thân hình cũng chẳng nhỏ nhắn xinh xắn, da dẻ cũng không trắng nõn, nhưng vẫn không giấu được thư quyền khí, làm cho Tôn Dật Thiên có khí chất khác với y, hơn nữa phượng nhãn của hấn tràn ngập khí tức tôn quý, bạc môi lạnh lùng, có vẻ tà mị hơn nhiều, cảm giác như là băng sơn mỹ nhân, xinh đẹp lạ kì.

Mà khuôn mặt Vương Ngự Phong lại tương tự như nữ nhân, cho nên mặc nữ trang vào, không cần tốn nhiều công sức cũng liền trông như nữ hài tử, hơn nữa hai mắt y lại to tròn rất có sinh khí hoạt bát, khi cười lộ ra má lúm đồng tiền cùng răng nanh nhỏ nhỏ tăng thêm không ít cảm giác vui vẻ, hơn nữa đặc biệt giúp Vương Ngự Phong có thêm lợi thế khi trong bộ dạng nữ nhân, thoát nhìn như một tiểu công chúa hoạt bát, làm người khác không thể phân biệt được, khí chất trên người y vĩnh viễn cũng sẽ không bị nhiễm bẩn.

“Trẫm chỉ có thể nói, nhờ có Duẫn Sâm biết trước đã đem hạ nhân ly khai hết, nếu không để cho người ta nhìn thấy Trẫm trong bộ dáng này, tốt hơn là bảo Trẫm đập đầu vào đậu hủ chết đi!”

“Ôi...hì hì ~ ai bảo người là một người rất đặc biệt mà lại đi mặc nữ trang!”

Cố ý giả bộ ngang ngạnh, biết rõ Tôn Dật Thiên cũng là bất đắc dĩ, nhưng Vương Ngự Phong không nghĩ sẽ buông tha cơ hội hiếm có này.

“Được rồi được rồi, đều là lỗi của Trẫm!”

Chạm nhẹ vào tay Vương Ngự Phong, nắm chặt, long phượng nhấn trên ngón tay hai người vừa vặn gặp lại nhau, phát ra âm leng keng thanh thúy.

“Yên tâm đi! Ta. . . Sẽ hảo hảo sắm vai một nữ nhân duyên dáng, lễ nghĩa...”

Nhỏ giọng thì thầm bên tai Tôn Dật Thiên, mặc dù ngữ khí của y không quá phập phồng, bởi vì y biết, hắn sẽ từ sai lại càng sai thêm, vì chính là sẽ không để y rời đi.

“ . . . ”

Nghe Vương Ngự Phong nói như vậy, Tôn Dật Thiên vô thức nắm chặt tay y, một cổ cảm giác tội lỗi chiếm đầy tâm trí.

Vì cái gì, hắn lại khiến cho ái nhân của hắn không thể bước ra ánh sáng?

Rõ ràng đã nói muốn bên nhau cả đời, vì cái gì hắn lại không dám quang minh chính đại nói cho Thái hậu biết người hắn yêu vốn là một nam nhân?

Vì cái gì bất chấp thế nào cũng muốn cho Vương Ngự Phong mặc nữ trang để lừa gạt Thái hậu?

Chẳng những không biết có thể giấu diếm được bao lâu, nếu như ngày nào đó bị Thái hậu phát hiện chân tướng, hắn thân là Hoàng đế tất nhiên sẽ không sao, nhưng Vương Ngự Phong phải làm sao đây?

Bàn tay lại càng dùng sức nắm chặt thêm, đột nhiên có điểm hối hận chính mình lúc ấy vì sao đã sai lại càng sai.

Nhưng bây giờ nói cái gì tựa hồ cũng vô ích, bởi vì Thái Bình cung đã ở trước mắt, nghĩ muốn tìm một phương pháp khác, tựa hồ cũng không còn kịp nữa rồi.

“Ha. . . Khụ. . . A. . . Khụ khụ. . . Ha. . . ”

Nhìn bộ dáng trước mắt, Thái hậu muốn cười nhưng lại sống chết đè nén xuống, Tôn Dật Thiên chỉ có thể im lặng đảo mắt tự hỏi ông trời, tức giận nói:

“Mẫu hậu, người muốn cười thì cứ cười đi! Dù sao nơi này cũng không có người ngoài!”

“A khụ. . . Khụ khụ. . . Không có không có. . . Ai gia chỉ là không nghĩ tới hoàng nhi mặc như vậy nhìn cũng rất đẹp ah.”

Mặc dù ra vẻ đứng đắn nói, nhưng khóe mắt đã sớm nheo lại, nhìn sơ cũng biết là đang cố gắng nhịn.

“Là như thế này ah?”

Nhẹ chớp mi, nếu như nhớ không lầm, hồi hắn còn nhỏ, Thái hậu hình như đã từng mang xiêm y nữ nhi cho hắn mặc.

“Khụ. . . Thực ra. . . Đúng vậy! Người chính là Phong nhi ah! Thật đúng là rất đẹp ah ~ thì ra Thiên nhi nhà chúng ta thích loại người hoạt bát đáng yêu!”

“Phong nhi tham kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương quá khen, Phong nhi không dám nhận. . . ”

Về mặt then thùng, khi nói chuyện thanh âm cũng cố ý nhỏ nhẹ, nghe tràn ngập khí chất nữ nhi ôn hòa mềm mại.

“Xem ra Hoàng nhi rất sủng hạnh Phong nhi người đây! Nếu không sẽ không vì người mà mặc nữ trang. . . ”

Nhẹ nhàng che miệng cười, ngay từ đầu khi Thái hậu nhìn thấy Tôn Dật Thiên mặc nữ trang tiến vào thật đúng là bị dọa đến phát hoảng, đến khi Vương Duẩn Sâm thay hắn giải thích, mới biết được là bởi vì đó là yêu cầu của Phong nhi, Phong nhi vì để bụng Tôn Dật Thiên lúc ấy không gọi nàng rời giường bá kiến người, cho nên mới cố ý phạt hắn mặc nữ trang.

Chuyện này đương nhiên vốn là do Vương Duẩn Sâm, Tôn Dật Thiên cùng Vương Ngự Phong chuẩn bị sẵn, nếu không đương đương một nữ nhân bình thường, sao có thể bắt Hoàng đế mặc nữ trang?

Cho dù là phi tử nhất sủng của Hoàng đế cũng không được!

“Mẫu hậu, người cũng đừng cười hài nhi nữa.”

Ra vẻ ảo não gãi gãi đầu, tỏ vẻ hối ý.

“Là đáng đời Hoàng thượng, ai bảo Hoàng thượng lúc ấy không lập tức gọi Phong nhi rời giường, Thái hậu nương nương đại giá, Phong nhi chỉ là một nữ lưu, lại dám lớn mật nằm trên giường, Thái hậu nương nương là mẫu thân của Hoàng thượng, Phong nhi có lý do gì không dậy nổi hướng Thái hậu nương nương thỉnh an, như vậy chẳng những không biết lễ nghĩa, truyền ra ngoài, người ta sẽ tưởng rằng Hoàng thượng bất hiếu, chẳng những tổn hại đến thanh danh của Hoàng thượng, đối với Thái hậu nương nương lại càng vô lễ. . .”

“Không thể như vậy đâu! Kể ra Phong nhi lại hiếu lễ như vậy, Hoàng nhi ah! Phong nhi cô nương so với người càng thêm hiếu thuận ai gia ah!”

Nghe xong lời nói vừa thành khẩn vừa hỗn loạn của Vương Ngự Phong, Thái hậu nương nương lòng tràn đầy vui mừng, ấn tượng đối với y càng thêm tốt.

“Mẫu hậu giáo huấn rất đúng, hài nhi lần sau “nhất định” sẽ gọi Phong nhi rời giường. . .”

Cố ý nhấn mạnh hai chữ “nhất định”, không quên trộm hướng Vương Ngự Phong liếc mắt một cái, nhìn bộ dáng y bị hấn hù dọa đến đỏ mồ hôi, mới hài lòng tươi cười.

Nghĩ đến Vương Ngự Phong giờ đây bị hấn trêu chọc sẽ không cách nào phản bác, sao lại không tìm cơ hội phản công chứ!

“Bất quá Hoàng nhi ah! Người vẫn để cho Phong nhi ở tại tẩm cung của người cũng không phải cách tốt, sẽ bị người ta đàm tiếu, hơn nữa người cũng không thể vẫn gọi Phong nhi là Phong nhi ah! Còn không mau ban thưởng phi danh. . .”

Xem bộ dáng Thái hậu so với Tôn Dật Thiên lại càng hưng phấn, việc này cũng khó trách, thật vất vả mới nhìn thấy hy vọng lập hậu sinh hài tử của hần, hơn nữa Phong nhi và Tôn Dật Thiên, hơn nữa Tôn Dật Thiên hàng đêm đều thị tẩm ở chỗ Phong nhi, nói không chừng ngày mai có thể nghe tin hỉ tấn, đương nhiên là muốn Tôn Dật Thiên lập tức ban cho y một danh phận.

“Này. . .”

Nhìn thấy vẻ mặt Thái hậu trở nên hào hứng, có điểm bất an cùng Vương Ngự Phong trao đổi ánh mắt, xem ra y phải sắm hai vai rồi.

“Được rồi được rồi, hay là để Phong nhi dọn đến Thụy Minh cung đi!”

Hưng phấn nói, ngay cả Tôn Dật Thiên định ban cho Vương Ngự Phong phi danh gì cũng còn chưa nghĩ ra được, Thái hậu đã muốn giải quyết xong vấn đề này rồi.

“Thụy Minh cung?”

“Thụy Minh. . . Mẫu hậu, nói thế có thật không?”

Thụy Minh cung, vốn là được xây dựng cho Hoàng hậu tương lai, đó là lễ vật của tiên đế trước khi qua đời để lại cho Tôn Dật Thiên sau này lấy sử dụng.

Bên trong có kỳ hứa của tiên đế đối với tương lai hạnh phúc của Tôn Dật Thiên, bởi vì tiên đế biết hần rất thích phi thủy, liền giấu hần kiến tạo Thụy Minh cung, vì người tin tưởng, Tôn Dật Thiên nhất định sẽ tuyển người hần thật sự yêu thương, cũng chỉ có người hần thích, mới có thể có được những thứ mà hần có, cho nên trong Thụy Minh cung, trang sức thượng đẳng có rất nhiều, bên trong còn có một ao sen, loại hoa mà hần thích nhất, khung cảnh đẹp như tiên giới, hoa chẳng những xinh đẹp lại tràn ngập hương thơm thanh nhã, kiến trúc cả cung điện, chẳng những có Tôn Dật Thiên phác nhã, cũng có quý khí (*) bên trong.

(*): khí chất cao quý

“Dật Thiên, Thúy Minh cung là cái gì?”

Nhất thời đã quên phải gọi Tôn Dật Thiên là Hoàng thượng, Vương Ngự Phong tràn ngập tò mò bộ dáng đáng yêu, làm cho hắn cũng chỉ lo ngây ngốc nhìn đôi mắt khả ái thiên chân vô tà của y, quên đáp lời y.

“Không nghĩ rằng Phong nhi cùng Hoàng nhi đã tiến triển đến mức xưng hô thân mật như thế này rồi

“Ách. . . Không phải. . . Phong nhi chỉ là. . .”

“Đừng lo lắng, Phong nhi, ai gia không có ý trách người, Thúy Minh cung, vốn là do phụ thân Thiên nhi, cũng chính là tiên đế tự mình xếp đặt kiến tạo, tặng cho thê tử tương lai của Thiên nhi.”

“...”

Không biết vì cái gì, nghe đến Thái hậu nói Thúy Minh cung là nơi Hoàng hậu tương lai ở, Vương Ngự Phong chỉ cảm thấy hai gò má nóng bừng, như vô thức cúi đầu xuống, lộ ra bộ dáng thẹn thùng không thôi, khuôn mặt phỉếm hồng mềm mại, làm cho Tôn Dật Thiên càng thêm không cách nào rời tầm mắt.

Bởi vì y cho tới bây giờ không nghĩ sẽ cùng Tôn Dật Thiên kết hôn, y chỉ là, rất đơn thuần chỉ muốn ở bên hắn, nhưng hôm nay nghe Thái hậu nói như vậy, trong đầu y lại hiện lên hình ảnh cùng Tôn Dật Thiên thành hôn, sẽ là một cảm giác hạnh phúc đến thế nào ah.

Mặc dù y biết không thể, mặc dù y biết Thái hậu là bởi vì hiểu lầm y nên mới thân thiện như vậy.

Nhưng y không cách nào khống chế, không cách nào khống chế chính mình ngừng tưởng tượng, tưởng tượng cùng Tôn Dật Thiên quang minh chính đại yêu nhau, dù biết đó chỉ là hy vọng xa vời.

“Mẫu hậu thật sự nguyện ý cho Phong nhi dọn vào Thúy Minh cung, không hối hận?”

“Hối hận? Ai gia vì cái gì mà hối hận, ai gia vốn là thấy người thích Phong nhi như vậy, chỉ chuẩn bị lập Phong nhi làm hậu, giúp người chuẩn bị trước!”

Không nghe ra trọng tâm câu nói của Tôn Dật Thiên, ngữ khí Thái hậu vẫn tràn ngập vui mừng.

“Mẫu hậu cũng biết, quân vương không nói đùa, nếu hài nhi hạ chỉ, sau này mẫu hậu muốn đổi ý, là chuyện không thể được.”

“Sao lại đổi ý? Hay là Thiên nhi không muốn lập Phong nhi làm hậu?”

“Muốn, hài nhi đương nhiên muốn. . .”

__END 20__

21. Chương 21

Vẫn lo lắng tình hình Vương Ngự Phong đang ở cùng Thái hậu, Tôn Dật Thiên chẳng có chút tâm tình mà xem tấu chương.

Ngồi trước kim án, trên bàn là hàng đống tấu chương, nhưng ngay cả một chữ cũng chẳng buồn xem.

“Muôn tâu Hoàng thượng, Ngự công công đã trở về.”

Ngoài cửa truyền đến thông báo của Vương Duẫn Sâm, Tôn Dật Thiên vẫn rất lo lắng cho Vương Ngự Phong, liền đứng dậy đi ra mở cửa, không nghĩ tới y đã sớm đẩy cửa vào.

cách

“Dật Thiên!”

“Ngự Phong... Người không có chuyện gì chứ?”

Chỉ thấy Vương Ngự Phong trên người đã thay một bộ sam y, y vốn là về tắm cung thay quần áo trước rồi mới đến ngự thư phòng.

“A~ Sao người khẩn trương thế, ta không sao! Thái hậu nương nương không phải yêu quái, sẽ không ăn thịt người!”

Tươi cười khi thấy vẻ mặt lo lắng của hắn, Vương Ngự Phong cảm giác thực hạnh phúc.

Hắn một thân nam nhân, sao lại được Tôn Dật Thiên có thân phận cao quý sủng hạnh như vậy?

“... Vậy...”

“Chúng ta trò chuyện rất vui vẻ, Thái hậu nương nương đã kể rất nhiều chuyện thời niên thiếu của người cho ta nghe ah!”

“...”

Nhìn Vương Ngự Phong tươi cười, Tôn Dật Thiên chỉ cảm thấy rất đau lòng, bởi vì hắn đã thấy tia kiên định loé từ đôi mắt y.

“Xin lỗi...”

Đột nhiên ôm chặt Vương Ngự Phong vào lòng, trong lòng tràn ngập áy náy. Nhỏ nhẹ bên tai y nói lời xin lỗi.

“... Vì sao người lại nói vậy...”

“Nếu như ta... Có thể nói cho mẫu hậu rõ mọi việc...”

“Thật sự là người không sai...”

Đầu tựa lên vai Tôn Dật Thiên, thanh âm khàn khàn, lộ ra tâm tình Vương Ngự Phong giờ phút này vừa đau khổ vừa cam chịu.

“Đây vốn là lỗi của Trẫm... Trẫm hứa sẽ ở bên người... Nhưng lại không có dũng khí nói rõ sự thật cho mẫu hậu...”

“Đừng lo, người đừng lo... Là ta không đúng, ta không nên chỉ có khuôn mặt như nữ nhân, phải chi ta nên là một nữ nhân...”

Đẩy nhẹ cái ôm của Tôn Dật Thiên, lần đầu tiên Vương Ngự Phong vì bản thân mình là nam nhân mà cảm thấy vô lực, cũng là lần đầu tiên y hy vọng mình nên là nữ nhân.

“Không phải như thế... Mặc cho người là nam hay nữ, Trẫm đều yêu người... Nếu như ta không phải Hoàng đế, mọi việc đã được giải quyết rồi...”

Lại một lần nữa dùng sức đem Vương Ngự Phong ôm vào trong lòng, Tôn Dật Thiên sợ y sẽ biến mất trước mắt hắn.

“Ngu ngốc, nếu như người không phải là Hoàng đế, ta cũng sẽ chẳng có cơ hội gặp người, phải không?”

“Hãy tin ta, trong lòng ta vị trí của người vĩnh viễn không ai thay thế được, trên đời này, Trẫm chỉ cần người...”

“Người không thể ích kỷ như vậy, chớ quên người cần có một người kế vị...”

Quay lại ôm chặt lấy Tôn Dật Thiên, câu nói đầy của hắn, “Trẫm chỉ cần người”. Như thế cũng đủ để Vương Ngự Phong không hối hận khi ở bên hắn rồi, huống chi y vốn cũng không cần danh lợi.

“Không được, ta sẽ thoái vị, để cho người khác lên kế thừa, hơn nữa ta cũng không muốn hài tử của ta, chỉ vì vương vị mới được sinh hạ, như vậy đối với hắn rất không công bằng ...”

“Nhưng mà... Người có thể phụ đi kỳ vọng của Thái hậu nương nương sao?”

“... Ta thừa nhận, tại thời điểm này ta không phải là một hiếu tử, nhưng muốn ta làm trái với lương tâm mình, thành hôn với một nữ nhân mà mình không thương yêu, sinh hạ hài tử, loại việc này ta làm không

được... Bởi vì ta như vậy chẳng những đã phụ một nữ nhân, mà ta càng gây đau khổ cho một người vô tội... Làm như vậy, so với việc phụ mẫu hậu cái nào hơn?”

Khẽ nâng cằm Vương Ngự Phong, nhìn khoé mắt hồng nhuận của y, Tôn Dật Thiên không thèm để ý việc có con nối dõi kế thừa giang sơn.

“... Người chẳng lẽ không sợ... Thế gian nhìn người như thế nào sao? Nhìn người vì một người nam nhân...”

“Cái gì mà nam nhân, chỉ cần là ái nhân của Trẫm, cho dù vì y từ bỏ tất cả, cũng thật đáng giá”

Cắt ngang lời nói của Vương Ngự Phong, Tôn Dật Thiên đã đợi rất lâu mới tìm được một người hấn thật lòng yêu thương, sao hấn có thể vì một quan niệm thế tục mà buông tha y? Thật vất vả hấn mới đợi được cơ hội này.

“Tiểu tử ngốc... Người đúng là một tiểu tử ngốc...”

Cuối cùng không nhịn được cảm động mà nhào vào lòng Tôn Dật Thiên khóc, nếu không phải hấn vẫn cố gắng tăng thêm sự tin tưởng của y, nhất định bây giờ y ngay cả yêu hấn cũng chẳng có dũng khí. Bởi vì y mà danh tiếng của hấn sắp bị vấy bẩn.

“Ngốc thì sao... Trẫm là một tên ngốc đã sớm không có thuốc chữa bởi vì yêu người rồi... Cần chi ngốc hay không chứ...”

Ôn nhu ôm chặt thân hình run rẩy của Vương Ngự Phong, Tôn Dật Thiên chắc chắn, cuộc đời này hấn chỉ yêu một mình y, ai cũng đừng nghĩ sẽ lay dời tình cảm của hấn với y.

“Ta cũng vậy... Ta...ta cũng thực không cách nào tự kiềm chế bản thân mình yêu người... Căn bản là không thể ly khai...”

“Không được ly khai, Trẫm tuyệt đối không cho phép người ly khai... Người không được đi đâu cả. Trên thế giới này người chỉ có thể ở bên Trẫm...”

Vương Ngự Phong kích động ngược mặt lên nhìn, khẩu khí có chút thất thường của Tôn Dật Thiên làm y biết, cho dù trời có sập đi chẳng nữa, đều đã có hấn giúp y chống đỡ.

“Sẽ không đi, ta sẽ không ly khai, ly khai người, tựa như đại thụ bị người ta nhổ tận gốc, ta sẽ sống không nổi.”

“Biết là tốt rồi... Không có người... Thật sự Trẫm cũng không sống được...”

Gắt gao ôm lấy đối phương, cảm nhận trong tâm trí của mình, đối phương đã chiếm một vị trí quá quan trọng.

“Ngày mai, Trẫm phải đi tìm mẫu hậu nói rõ ràng...”

“Trước tiên đừng nên nói, người nói bây giờ, đối với Thái hậu nương nương là một đả kích rất lớn... Đợi thêm chút đi...”

Lo lắng vì tâm tình cao hứng của Thái hậu nương nương không cách nào tiếp nhận chính con mình thích một nam nhân, Vương Ngự Phong cảm giác được chuyện hai người nam tử yêu mến nhau, cần bàn bạc kỹ thì sẽ tốt hơn.

“Cũng có lý... Đôi lúc Phong nhi đây cũng tinh táo hơn Trẫm.”

“Này... Người nói như thế là có ý gì?”

Có điểm bực mình nhúu mày nhìn Tôn Dật Thiên trước mắt, cảm thấy hấn vốn xem y như người vô học.

Nói sao thì y cũng từng đọc qua Tứ Thư Ngũ Kinh, tương lai còn có ý định tự mình viết giáo thư.

“Không có gì, không có gì hết... Nhanh lại đây cùng ta xem tấu chương! Hôm nay nhiều lắm, một mình ta xem không hết.”

“Được rồi! Quân tử không chấp nhặt tiểu nhân, ta quá nhân từ rồi, nào ~ ta cùng người xem!”

Nhìn vẻ mặt đắc ý với bộ dáng nghịch ngợm của y làm Tôn Dật Thiên không nhịn được cười. Khẽ vuốt vuốt mái tóc mềm mại của y, tươi cười nói:

“Được rồi được rồi! Đa tạ đại hiệp giúp đỡ!”

“Không khách khí!”

“Ha!~”

“A!~”

khách khách khách

Mới vừa rồi không khí còn ảm đạm, giờ thì cùng Vương Ngự Phong hướng đến long ý ngòi xuống, đem y đặt trên đùi mình, cùng y xem hết một chông tấu chương nhằm chán vô vị.

Cũng vì cả hai vừa bộc lộ hết tâm tình sâu kín trong lòng, nên tình cảm đôi bên cũng trở nên ấm áp hơn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, một tháng đã trôi qua.

Vương Ngự Phong ngày càng có thói quen của một người sống hai vai, mặc dù Tôn Dật Thiên chung quy cảm giác như vậy thực có lỗi với y, nhưng hai người cũng không nghĩ tới việc làm cho Thái hậu bị đả kích, không thể làm gì khác hơn là để y tiếp tục giả trang.

Hiện giờ cả hai rất lo lắng Thái hậu khi nhìn thấy Vương Ngự Phong nam nhi giả trang nữ nhi mà sinh hoài nghi, cũng may Thái hậu chỉ thấy qua mặt Ngự công công hai lần, lúc ấy lại có bình phong ngăn cản, cho nên cũng không có chú ý tới Ngự quý phi cùng Ngự công công có tướng mạo thần thái giống nhau, hơn nữa Tôn Dật Thiên tận lực đem Ngự công công theo nên không có cơ hội chạm mặt Thái hậu, cho nên người bây giờ cũng không biết Ngự công công chính là Ngự quý phi.

Điều duy nhất làm hai người lo lắng chính là Thái hậu tựa hồ càng ngày càng thích Ngự quý phi, tầm ba hay năm ngày nữa sẽ đưa nàng đi khắp nơi thăm thú một chút, làm cho Tôn Dật Thiên luôn lo việc Vương Ngự Phong có thể bị lộ, ai bảo y luôn không suy nghĩ mà làm việc tùy hứng chứ?

Bất quá Vương Ngự Phong lại càng thích đi theo Thái hậu nói chuyện phiếm, bởi vì như thế sẽ nghe được nhiều chuyện của Tôn Dật Thiên khi còn bé, nếu như nghe được cái gì hay lại đến trêu chọc hắn, khi bị hấn trêu, y có thể lấy ra phản bác.

“Không phải chứ! Mẫu hậu ngay cả việc này cũng nói ra sao?”

“Ôi... hì hì ~ Đương nhiên ah! Thái hậu nương nương còn nói, khi người nghe được bà mụ nói là nam tử, thiếu chút nữa đã thốt lên: “Tại sao không phải nữ tử...””

Vừa cười vừa giúp Tôn Dật Thiên phân loại tấu chương vừa phê.

“Vì sao? Nhưng mà... Không phải đều là con của mình sao?”

“Ách... Ta cũng không rõ lắm, ta chỉ nhớ rõ bà vú nói, Phụ hoàng vẫn muốn sinh nữ nhi, bất quá mẫu hậu có thể mang thai đã làm cho phụ thân vui mừng lắm rồi, hơn nữa, đôi mắt của ta và Phụ hoàng có điểm giống nhau, cho nên người cũng không bài xích...”

“Ô, vì sao mà người lại nói Thái hậu nương nương có thai được đã rất tốt?”

Khó hiểu nhìn Tôn Dật Thiên hỏi, hình như Thái hậu lúc ấy không cách nào mang thai được.

“Bởi vì mẫu hậu vào hậu cung không bao lâu, không biết đã xảy ra chuyện gì, sau một hồi bạo bệnh, sau đó được thái y chẩn đoán rằng không thể sinh con được. Nghe bà vú kể, lúc ấy mẫu hậu khổ sở đến mức chút nữa đã cắn lưỡi tự vẫn!”

Chợt ngừng phê tấu chương, hồi tưởng những lời bà vú từng kể với hắn.

“Thật sao? Kết quả như thế nào?”

Trùng lớn mắt, vẻ mặt khó có thể tin nổi.

“Bởi vì mẫu hậu vốn là người mà Phụ hoàng yêu. Đương nhiên là bị Phụ hoàng cường lực ngăn cản, sau đó người liền đuổi toàn bộ phi tần về nhà, biểu lộ người chỉ cần mẫu hậu, mặc kệ mẫu hậu có sinh hạ người kế thừa tương lai hay không...”

Nghĩ tới đây, Tôn Dật Thiên không khỏi chăm chú suy nghĩ, xem ra phương diện tình yêu của hắn cùng với Phụ hoàng thật đúng là giống nhau!

Đều cố chấp về ái nhân duy nhất của mình, chỉ vì yêu mến người, mọi việc đều không quan trọng.

“Bẩm Hoàng thượng, Hạ thái y có chuyện quan trọng cần bẩm báo!”

“Cho truyền.”

Nghe ngoài cửa truyền đến tiếng Vương Duẫn Sâm hồi báo, đợi Vương Ngự Phong từ trên long ỷ đứng lên ra về vô sự bên cạnh, hắn nghiêm mặt gọi Duẫn Sâm dẫn người vào phòng.

Cạch

Chỉ thấy một lão nhân tóc hoa râm, cẩn thận đẩy cửa bước vào ngự thư phòng, vội vàng quỳ xuống hướng Tôn Dật Thiên thỉnh an.

“Vi thần khấu kiến Hoàng thượng.”

“Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

“Hạ thái y có chuyện gì quan trọng cần bẩm báo?”

“Tâu Hoàng thượng, hỉ sự, có hỉ sự!”

Chỉ thấy Hạ thái y ngẩng đầu, mặt mày hớn hở nhìn Tôn Dật Thiên, khẩu khí hưng phấn làm hắn và Vương Ngự Phong tò mò không thôi.

Bởi vì hai người không biết thái y trong thái y viện, có việc vui gì để bẩm báo?

“Có việc gì vui?”

“Muôn tâu Hoàng thượng, hoàng thất cuối cùng cũng có hậu nhân rồi! Mới vừa rồi Như quý nhân thân thể không khỏe, nên đến gặp thần xem mạch. Mạch trên người quý nhân truyền chính là hỉ mạch! Như quý nhân có hỉ rồi!”

Việc này khiến tất cả thái y đều vui mừng. Bởi vì bình thường bị Thái hậu cùng Thân công công (đi công tác đã được một tháng) mắng là vô dụng. Bây giờ cuối cùng đã có hỉ tấn truyền ra, sao bọn họ có thể không vui mừng?

“Người nói cái gì?”

Nghe Hạ thái y nói, gương mặt Tôn Dật Thiên hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Tâu Hoàng thượng, Như quý nhân thật sự có hỉ rồi, tiện thần có thể dùng cái mạng già này ra đảm bảo, Như quý nhân chắc chắn là có mang rồi... Đã được hai tháng rồi...”

Tướng Tôn Dật Thiên cho rằng bản thân mình tuổi tác đã cao nên xem mạch không chính xác, vội vàng giơ tay lên thề chính mình không hề chẩn sai mạch tượng.

“Này...”

Tôn Dật Thiên căn bản không thể tin được chuyện này là sự thật, hắn chắc trăm phần trăm, hậu cung không có một quý nhân phi tử nào có con nối dòng với hắn...

Nhìn mái tóc đã bạc nửa trắng, tuổi tác đã cao của Hạ thái y, mặc dù y thuật của hắn không bằng các thái y trẻ khác, nhưng hắn là người đã hành nghề lâu năm trong Hoàng cung.

Mặc dù y thuật không tiến bộ hơn nhiều, nhưng kinh nghiệm tích lũy hơn mười năm nên cũng rất khả quan...

“... ..”

Vương Ngự Phong ở một bên, sau khi nghe xong lời nói của Hạ thái y, khuôn mặt hồng nhuận, thoát một cái trở nên trắng bệch...

__END 21__

22. Chương 22

Vương Ngự Phong ở một bên, sau khi nghe Hạ thái y nói xong, khuôn mặt hồng nhuận, thoát một cái trở nên trắng bệch. . .

Hai tháng trước.....Không phải chính là khi y cùng Tôn Dật Thiên lần đầu tiên gặp mặt, hắn vì không muốn khiến cho y khó xử, cho nên đã triệu Như quý nhân sao?

Thì ra là như vậy. . .

Không nghĩ tới là hắn lại để bụng câu nói đó, như vậy là đúng rồi. . .

Nhưng vì sao. . .

Vì sao sau khi nghe Như quý nhân có long thai của Tôn Dật Thiên, y chẳng những không thấy vui mừng, mà lại cảm giác được trái tim đau đớn như là bị người ta đâm một nhát dao?

Y đã tưởng rằng y có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện hắn có con nối dõi chứ!

Không ngờ khi y nghe được tin có quý nhân báo hỉ, chẳng những không cách nào vui mừng, lại như một nữ nhi cảm thấy thật thống khổ. . .

Không nghĩ rằng y chẳng những có khuôn mặt tựa như nữ nhân, mà ngay cả lòng dạ cũng hẹp hòi như vậy, nếu khuôn mặt và cá tính đã như vậy, nhưng vì cái gì thân thể của y lại không thể trở thành một nữ nhân chân chính chứ?

Cảm thấy ông trời thật là có mắt, biết y và Tôn Dật Thiên nếu tiếp tục như vậy sẽ phá hủy giang sơn mà hắn đã bỏ bao tâm huyết ra gây dựng, cho nên đã ban thưởng cho hắn một hài tử để nối dõi tông đường!

Y hắn là nên vui mừng, thật sự nên vì hắn vui mừng từ đáy lòng mới phải?

Nhưng mà. . . Nhiệt khí trong hốc mắt tràn ngập là vì sao?

Thân thể có chút run rẩy là như thế nào?

Chú ý tới Vương Ngự Phong đang ở bên cạnh sắc mặt đại biến, Tôn Dật Thiên vội vàng nghiêm mặt hỏi Hạ thái y:

“... .. Hạ thái y, chuyện này trừ ngươi ra, ở ngoài còn có ai biết được?.. .”

“Ách. . . Có. . . Ngoài tiện thân còn có một số thái y của Thái y viện: Thái thái y, Vương thái y, Như quý nhân, Tiểu Xuân tử, Vân nhi. . . Chỉ có những người này thôi.”

Chứng kiến sắc mặt Tôn Dật Thiên thoát nhìn tựa hồ rất không vui, làm cho Hạ thái y không biết vì sao lại không thấy Hoàng thượng vui mừng, vẫn là cẩn cẩn dục dục hồi báo.

“Thái hậu có biết không?”

“Khởi bẩm. . . Khởi bẩm Hoàng thượng. . . Thái hậu. . . Có biết. . .”

Không biết vì sao, thấy ánh mắt Tôn Dật Thiên tràn ngập lửa giận nhìn chăm chăm vào mình, Hạ thái y cảm thấy thật đáng sợ, lời nói liền trở nên lắp bắp.

“Đáng chết. . . Hạ thái y, Trẫm ra lệnh cho người lập tức truyền chỉ xuống, tất cả những người biết Như quý nhân có thai, tất cả đều cấm khẩu, không có lệnh của Trẫm, chuyện này tất cả đều coi như chưa từng xảy ra, không được truyền ra ngoài, nếu có người trái lệnh, hậu quả các người nên tự biết .”

Cây bút trên tay bị Tôn Dật Thiên gắt gao siết chặt đến gãy đôi, không vì việc gì khác, chỉ vì hắn đã nhìn thấy hình như Vương Ngự Phong bên cạnh trong hốc mắt đã đỏ hoe đang cố nén để nước mắt không chảy xuống.

“ . . Vi. . . Vi thần tuân chỉ, vi thần lập tức đem chiếu chỉ của Hoàng thượng truyền xuống.”

Vội vàng hành lễ sau liền rời khỏi ngự thư phòng, thần sắc kinh hoàng sợ hãi như là vừa thấy quỷ hiện hình.

Cạch....Xoạt....Cạch

“Ngự Phong. . .”

Vừa thấy Hạ thái y rời đi, Tôn Dật Thiên vội vàng đứng dậy đi đến ôm lấy y, lại bị Vương Ngự Phong mau chóng né ra.

“Chúc mừng Hoàng thượng, cuối cùng cũng có quý nhân truyền hỉ rồi.”

Thân thủ nhẹ đẩy tay hắn ra, Vương Ngự Phong nhanh chóng lùi về sau một bước, ý định vạch ra giới tuyến rõ ràng, lệ trong hốc mắt khi y từng bước lùi về sau rốt cuộc nén không được đã chảy rơi xuống.

“Hài tử đó không phải của ta. . .”

Đây là lần đầu tiên, Tôn Dật Thiên cảm nhận được cái gì gọi là cảm điếc ăn hoàng liên, có khổ nói không nên lời (*).

(*): Hoàng liên là một vị thuốc bắc rất đắng, người cảm điếc ăn vào thấy đắng mà không có cách nào diễn tả thể hiện được.

“Hoàng thượng cần gì phải chối bỏ? Ngài cuối cùng đã có con nối dõi rồi, ngài hẳn là rất vui mừng phải không?”

Khóe môi miễn cưỡng tươi cười, nhưng, nụ cười ấy lại như mũi tên hung hăng đâm vào tâm can của hắn.

“Vậy còn người?” Nhìn Vương Ngự Phong gượng cười, Tôn Dật Thiên có chút bức mình mở miệng hỏi.

“Nô tài. . . Nô tài thật tâm chúc mừng Hoàng thượng cuối cùng cũng có hỉ. . .”

Ánh mắt vẫn không dám nhìn thẳng vào hắn, cố ý đem thân phận cao thấp của hai người nói cho rõ ràng, Vương Ngự Phong bây giờ chỉ chuyên tâm gượng cười, không để cho nước mắt chảy thêm nữa.

“Vậy sao? Bộ đáng hiện tại của người là thật tâm chúc mừng Trẫm sao?”

Bị bộ dáng của y giờ phút này làm cho tổn thương, Tôn Dật Thiên không biết vì sao y lại không tin tưởng hắn, vì sao không tin tưởng cuộc đời này hắn chỉ cần y chứ không phải người nào khác?

Mặc dù việc này không thể trách Vương Ngự Phong, ngẫm lại, mỹ nhân trong hậu cung người duy nhất có thể xứng hạnh họ là ai?

Hoàng thượng, chỉ có Hoàng thượng mới có thể quản lý tần phi trong hậu cung, bây giờ có tần phi truyền hỉ, hài tử nếu không phải của Hoàng đế hắn thì là của ai?

Nhưng hắn trăm phần trăm chắc chắn, hài tử trong bụng Như quý nhân giờ phút này tuyệt đối không phải của hắn.

“Đúng vậy! Nô tài. . .”

“Vậy người vì sao lại khóc. . . Trẫm chưa từng thấy có người khi chúc mừng người khác lại khóc. . .”

Tức giận tiến đến ôm chặt lấy Vương Ngự Phong, muốn nhìn kỹ gương mặt y, nhưng lại nhìn thấy hốc mắt hồng hồng của y, nước mắt đã chảy, từng giọt từng giọt đánh tan lửa giận, phượng nhãn bốc hỏa giờ phút này ánh lên tia ôn nhu vô hạn.

“Nô tài không cách nào thật tình chúc mừng Hoàng thượng, bởi vì nô tài ích kỷ, bởi vì nô tài hẹp hòi. . . Nô tài không muốn chia sẻ Hoàng thượng với người khác. . .”

Cuối cùng nhìn đến ánh mắt Tôn Dật Thiên vẫn ôn nhu như trước, nước mắt cố gắng kìm nén toàn bộ chảy xuống.

“Không. . . Ta chỉ cần người. . .”

“Nhưng chuyện Như quý nhân đã có hài tử của người là sự thật ah. . . Ta đã cho rằng ta có thể bình tĩnh chúc phúc người, nhưng ta không làm được, ta làm không được. . . Đến bây giờ ta mới biết được ta là một người hẹp hòi như vậy. . . Ta. . . Ô ~ “

Tay nắm chặt hoa bào óng ánh vàng của Tôn Dật Thiên, khuôn mặt rúc sâu vào ***g ngực rắn chắc của hắn mà thủ thủ.

“Người, ngốc quá, không ai bắt người như vậy. . .”

“Ừ, ta là đứa ngốc, là ta choáng váng ngây dại đến ngốc rồi, cho nên mới không cách nào kiềm chế mà yêu người. . .”

“Đúng vậy! Người là tiểu tử ngốc, người cũng không biết Trẫm cũng yêu người đến choáng váng ngây dại rồi. . . Chỉ cần là vì người. . . Muốn Trẫm mất tất cả cũng không sao cả. . . Vì sao người không thể tin tưởng Trẫm chứ?”

Nhẹ nâng khuôn mặt Vương Ngự Phong vì kích động mà diễm hồng lên, nhìn đôi mắt đỏ hoe của y, đau lòng hôn nhẹ lên những giọt nước mắt.

“Ta. . . Đừng. . .”

Đang muốn nói gì nữa, môi đã bị Tôn Dật Thiên ôn nhu dán lên, hai tay bị buộc ôm trụ thắt lưng hắn, nụ hôn cũng bởi vì hai người dán chặt vào nhau cũng trở nên triền miên hơn.

“Uh. . . Tin ta. . . hài tử trong bụng Như quý nhân, tuyệt đối không phải của Trẫm. . .”

Không muốn rời đôi môi đỏ mọng của y, tay khẽ vuốt ve cánh môi bị y hôn thũng, ôn nhu nói.

“. . . Vì sao người khẳng định như vậy?. . .”

Hốc mắt vẫn phiếm hồng nhìn chăm chú Tôn Dật Thiên, y không biết vì sao hắn lại có thể khẳng định như vậy.

“Tiểu đứa ngốc, Trẫm nhớ kỹ buổi tối ngày hôm đó, Duẫn Sâm không phải ở bên ngoài tầm cung bắt được người cùng Tiểu An tử đang “tìm đồ sao?”

“. . . Đúng vậy. . .”

“Duẫn Sâm nói, hắn cảm giác được người và Tiểu An tử vốn là đang mai phục ở đây, muốn tìm nguyên nhân vì sao ta vẫn không có con nối dõi, đúng không?”

“. . . Uh. . .”

Nghĩ một chút rồi mới gật đầu, nhưng Vương Ngự Phong vẫn không biết chuyện này và chuyện Tôn Dật Thiên chắc chắn Như quý nhân hoài thai không phải của hắn có liên hệ gì?

“Vậy người và Tiểu An tử có phát hiện gì không?”

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Vương Ngự Phong, Tôn Dật Thiên ôm lấy y, ngồi vào lòng y, để cho y ngồi ở trên đùi hắn, kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

“. . . Không phát hiện cái gì cả! Chỉ biết là trong tầm cung của người yên tĩnh quá, bên trong không có một tiếng động. . . Chẳng lẽ người. . .”

“Đúng vậy! Đây là vì sao mỗi lần ta thị tẩm, liền phân phó tất cả thị vệ giữ cửa đi nơi khác, chỉ chừa một mình Duẫn Sâm, cũng chính là vì sao những phi tử mà ta cho phép lưu lại, hoàn toàn không có ai mang thai. Bởi vì ta vốn không cùng các nàng hành phòng. . . Không hành phòng, sẽ không có con nối dõi. . .”

Tươi cười nhìn vẻ mặt rốt cục đã hiểu ra của y.

“ . . . Thì ra là như vậy ah. . . Sở dĩ để các nàng lưu lại là bởi vì, nếu như người không làm vậy, Thân công công cũng sẽ biết. . . ”

Nghe Tôn Dật Thiên nói xong, y mới biết, Tôn Dật Thiên vì sao lại triệu nhiều quý nhân phi tử như vậy, nguyên nhân sung sướng xong đều lưu lại nhưng lại vẫn không có hi vọng, bởi vì nếu như không lưu lại, khi công công phụ trách đưa quý nhân đi tẩy thân nhất định sẽ phát hiện.

Cho nên mới để họ ở lại, vì để không bị người khác phát hiện, nên đã phái thị vệ rời đi hết chỉ chờ đợi mỗi Vương Duẫn Sâm, cũng bởi vì Vương Duẫn Sâm là thân tín của hắn, sẽ không lộ ra bí mật này.

“Uh uh! Thông minh!”

“Vậy. . . Người vì sao lại không cùng bọn họ hành phòng? Người thật sự từ trước kia đã có đoạn tay áo chỉ thích ah?”

“Không phải! Trước khi gặp người vẫn là nam nhân bình thường ah!”

“Vậy vì sao. . . ”

“Bởi vì ta không có tâm tình, chuyện tình cảm phức tạp như vậy, đợi được khi ta có tâm trạng, bên cạnh lại không có ai, lại không muốn phí thời gian tìm người, lúc người đến thì ta cũng không còn tâm trạng rồi!”

“Vậy người có thể chọn người nào thuận mắt giữ ở bên cạnh là được rồi. . . ”

“Quên đi quên đi. . . Các nàng cũng không tri kỷ được như người, hơn nữa. . . ”

Như nghĩ tới cái gì nhìn Vương Ngự Phong, cố ý chỉ nói một nửa, muốn nhìn vẻ mặt tò mò đáng yêu của y.

“Hơn nữa cái gì?”

Trùng lớn cặp mắt hoa đào xinh đẹp, vẻ mặt tò mò, bộ dáng thiên chân vô tà, làm cho Tôn Dật Thiên nhu tình nhìn không rời mắt.

“Về mặt cùng khí tức ngây thơ như người. . . Các nàng hoàn toàn không có. . . Hơn nữa, ta là bởi vì yêu người nên mới lưu người bên cạnh. . . Lại không yêu bất cứ ai trong các nàng, lưu các nàng lại để làm gì?”

Nhẹ nhàng nâng lọn tóc dài đen nhánh của y mà hôn lên, ánh mắt vạn lần sung sướng nhìn y vì nguyên nhân hắn nói mà đỏ bừng mặt.

“Ta. . . Ta. . . Đáng ghét. . . Việc này để làm chi sao lại không nói sớm! Hại người ta. . . Người ta. . . ”

Thế mới biết chính mình vừa rồi hiểu lầm Tôn Dật Thiên, nghĩ đến mình vừa mới lộ ra bộ dáng bi tình, Vương Ngự Phong thật muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.

“Ta làm sao biết sẽ phát sinh việc này?”

Vô tội buông tay, bộ dáng Vương Ngự Phong giờ phút này thật xấu hổ muốn chết, thật là làm cho hắn rất muốn hảo hảo ôm vào trong lòng sung sướng, chỉ bất quá bây giờ không có thời gian.

“Vậy. . . Hài tử trong bụng Như quý nhân. . . ”

“Đây là vấn đề trọng yếu lúc này. . . Trăm nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này. . . Duẫn Sâm. . . ”

Nghĩ đến chính mình thật đúng là không thể cùng Vương Ngự Phong tiếp tục làm chuyện “đại sự”, vội vàng hô to gọi Vương Duẫn Sâm vào.

Cạch

“Có thần.”

“Người lập tức phái Thái thái y, Hạ thái y và Vương thái y, đương nhiên còn có Như quý nhân đến đại điện, Trăm muốn thăm vấn hài tử trong bụng Như quý nhân là của ai. . . ”

“Tuân lệnh Hoàng thượng, còn Thái hậu. . . ”

Vội vàng hỏi, Vương Duẫn Sâm lo lắng Thái hậu nhất thời cao hứng quá không thể tiếp nhận việc Tôn Dật Thiên muốn thăm vấn Như quý nhân.

“Nếu như Thái hậu nương nương muốn đến cứ để người đến, bất quá Ngự Phong người có thể phải hy sinh một chút ah!”

Sớm biết rằng Vương Duẫn Sâm sẽ hỏi như vậy, Tôn Dật Thiên liền quay đầu nhìn Vương Ngự Phong vẫn ngồi trên đùi hắn .

“Ta? Muốn ta hy sinh cái gì?”

“Người phải mặc nữ trang giả trang thành Phong nhi mới được. . . Một tháng qua mẫu hậu không phải thường gọi người đến Thái Bình cung nói chuyện phiếm sao? Ta nghĩ mẫu hậu mặc dù vui mừng việc Như quý nhân có hỉ, nhưng người nhất định sẽ lo lắng đến tâm tình của người, bởi vì người biết người ta thương yêu nhất chính là người, hơn nữa người kỳ thật cũng rất thích người, nếu như người xuất hiện, người cũng có thể lý trí hơn một chút! Sẽ không mê muội tra hỏi ta vì sao lại muốn chất vấn sự trong sạch của Như quý nhân, hiểu không?”

“Oh! Uh! Ta đã hiểu, ta biết phải làm sao rồi!”

Gật đầu, đối với việc Tôn Dật Thiên suy nghĩ chu đáo liền tặng hắn vẻ mặt tươi cười cùng ánh mắt tán thưởng

“Thông minh! Thật không hổ là Ngự Phong của ta.”

Thấy y dành cho hắn ánh mắt tán dương, Tôn Dật Thiên đắc ý thân thủ khẽ vuốt ve khuôn mặt y, không khí hồng phấn tỏa ra bao quanh Vương Duẫn Sâm, khiến hắn sắp chịu không nổi liền nhanh nhẹn mở miệng.

“Tuân lệnh Hoàng thượng, vậy thuộc hạ lập tức đi ngay.”

Vì dạ dày hắn đang hồi thúc, tốt hơn hết là hắn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này!

“Uh, mau đi đi!”

“Tuân mệnh.”

Nhìn bóng lưng Vương Duẫn Sâm rời đi, Tôn Dật Thiên bắt đầu suy nghĩ, đến cuối cùng hài tử trong bụng Như quý nhân là của người nào đây?

Đây chính là việc liên quan đến mặt mũi hoàng thất, hơn nữa nếu xử lý không tốt, sợ rằng cả nhà Như quý nhân cũng khó thoát chết.

Hắn mặc dù là Hoàng đế đương triều, có quyền sinh sát trong tay, nhưng hắn vẫn không muốn mỗi khi có chuyện gì xảy ra cũng đều ban tử cho dân chúng.

“Người lo lắng cho Như quý nhân sao?”

Nhìn ra nguyên nhân khiến Tôn Dật Thiên giờ phút này trầm ngâm suy nghĩ, Vương Ngự Phong biết người nhân hậu như hắn, nhất định có thể thông cảm tội bất trung của Như quý nhân .

Bởi vì mi nhân giai lệ tiến cung làm tần phi, tất cả đều tài sắc vẹn toàn, nhưng toàn bộ mi nhân trong hậu cung, không có người nào được hắn chủ động tìm đến.

Mặc dù Tôn Dật Thiên không cùng tần phi các nàng có quan hệ xác thịt, nhưng chuyện tần phi có hỉ nếu bị truyền ra, thật đúng là không có người không tin tưởng, hơn nữa, tần phi đó cũng đã tiến cung rồi, không thể lại bị đuổi về, bởi vì như vậy chẳng những không thể cam đoan các nàng sau khi ra ngoài có thể sống tốt, cũng sẽ khiến người ta cho rằng tần phi đó do lòng dạ bất lương mới bị đuổi ra khỏi cung

“Người ghen sao?”

“Nếu như ta nói với người ta ghen thì sao?”

Biết Tôn Dật Thiên chỉ đùa thôi, Vương Ngự Phong đương nhiên cũng không đứng đắn trả lời.

“Nếu như người ghen, cùng lắm thì sau việc này Trẫm sẽ hảo hảo bồi thường cho người ah!”

Cười cười như kẻ trộm nhìn Vương Ngự Phong, làm cho y cảm thấy đầu óc tê dại, vội vàng đẩy khuôn mặt tuần tú của Tôn Dật Thiên ác ý kẻ đến gần ra:

“Ách. . . Có câu: Nam tử hán đại trượng phu, ta sẽ không so đo mấy việc này. . .”

“Thật vậy sao? Nhưng Trầm là người công tư phân minh, sẽ không bạc đãi bất luận kẻ nào ah!”

Cười tà tà, tay dùng lực ôm trụ lấy thắt lưng y, thân thể hai người liền dính sát vào nhau.

“Uh. . . Dật. . . Dật thiên. . . Ta. . . Ta phải thay quần áo rồi. . .”

Nhìn khuôn mặt hấn càng ngày càng gần, đôi môi đỏ mọng bị hấn phong trụ, để tránh nạn y làm bộ mặt tươi cười hơn hờ nói:

“Nhanh đi thay đi! Ta ở đây chờ ngươi. . .”

“Biết rồi!”

“Nhớ mặc yếm màu đỏ ah!”

“Ngươi đi chết đi!”

Cố ý nhắc nhở Vương Ngự Phong mặc nội y nữ nhân, rước lấy một câu mắng đầy xem thường, nhưng hấn không hề tức giận, bởi vì khuôn mặt y khi tức giận sẽ lại càng đỏ, bộ dáng sẽ lại càng đáng yêu động lòng người.

__END 22__

23. Chương 23

Ngồi trên long ỷ, cúi xuống nhìn một đám người phía dưới, cặp phượng nhãn của Tôn Dật Thiên như đang suy nghĩ gì đó, nhìn chăm chú vào Như quý nhân.

“Như Ý, ngươi cũng biết Trầm gọi ngươi vì chuyện gì chứ?”

“Muôn tâu Hoàng thượng, thần thiếp biết.”

“Nếu biết được...”

“Thần thiếp việc gì cũng sẽ không nói, thỉnh Hoàng thượng trực tiếp giáng tội!”

“Ngươi...”

Chỉ thấy Như quý nhân lộ ra bộ dáng thấy chết không sợ, làm cho Tôn Dật Thiên nhất thời không biết phải làm thế nào.

“Thiên nhi, ngươi sao có thể như vậy...”

Vừa thấy Thái hậu không đành lòng vì Như quý nhân vừa có hỉ lại bị Tôn Dật Thiên chất vấn mà có ý định muốn tự mình đi đến khuyên can, Vương Ngự Phong vội nhẹ nhàng ngăn cản.

“Thái hậu nương nương...”

“Phong nhi...”

“Thái hậu nương nương, thỉnh người bình tĩnh, Hoàng thượng sẽ không tùy tiện thẩm vấn người, Hoàng thượng như vậy, nhất định là có lý do của người... Trước hết chúng ta nên chờ một chút.”

“Ôi... Nói cũng đúng...”

Nhẹ gật đầu, như đang nghĩ gì đó nhìn Vương Ngự Phong, Thái hậu đột nhiên suy nghĩ phức tạp, vừa vui mừng vì nghe tin Hoàng thượng có nhi tử, về phương diện khác lại thất vọng vì người có hỉ không phải Phong nhi.

Thời điểm Thái hậu vừa nghe Thái y viện truyền hỉ tấn, người thứ nhất nghĩ đến, chính là Phong nhi, bởi vì người thấy Phong nhi cùng Dật Thiên hai người ân ái như thế, hẳn sẽ là y mới phải.

Có chút lo lắng cho tâm tình Vương Ngự Phong giờ phút này, vì Thái hậu nương nương thấy đôi mắt ánh lên nỗi buồn phiền của y, nghĩ rằng bởi vì người có hỉ không phải y mà khổ sở.

“Phong nhi, yên tâm đi! Cho dù người không có hài tử, ai gia cũng không bạc đãi người, Thiên nhi cũng sẽ không làm đau người.”

Nhẹ nhàng đặt tay lên lưng Vương Ngự Phong an ủi, Thái hậu hiểu được cảm giác người phụ nữ luôn lo lắng việc mình không thể sinh con, còn có thể bị trượng phu lạnh nhạt.

Nhưng Thái hậu đối với con của mình rất tin tưởng, bởi vì Dật Thiên hẳn là một đại trượng phu, tuyệt đối sẽ không bạc đãi người yêu của mình.

“Thái hậu nương nương...”

Mặc dù Vương Ngự Phong biết Thái hậu hiểu lầm tâm tình của mình, nhưng nghe người nói như vậy, trái tim y thực cảm động không thôi, cảm thấy không nên giấu việc của mình và Dật Thiên.

“Như Ý, chỉ cần người đồng ý nói...”

“Như Ý việc gì cũng sẽ không nói... Xin Hoàng thượng ban tội! Là do Như Ý đối với Hoàng thượng bất trung trước...”

Thân thể đơn bạc vẫn duy trì tư thế quỳ, vẫn không chịu ngẩng đầu, cũng không liếc mắt nhìn về phía Hoàng thượng, nhưng ngữ khí nghe thấy phần bất đắc dĩ.

“Như Ý, người thật sự...”

Nghe Như quý nhân có đoạn tuyệt cũng không chịu khai tội, điều này làm cho Thái hậu nương nương hoàn toàn bất ngờ.

“Như Ý, người nếu có gì khó xử, có thể nói cho Trẫm nghe. Người cũng biết nếu người im lặng, sẽ liên lụy đến người nhà người.”

“Như Ý không lo sẽ liên lụy người nhà, không lo sẽ làm cho tổ tiên hổ thẹn, nhưng Như Ý khẩn cầu Hoàng thượng, xem lại tình xưa, không nên trách tội đến người nhà Như Ý, mặc kệ là muốn trăm hay lắng trì, Như Ý cũng nguyện một mình gánh chịu...”

Ngẩng gương mặt mỹ lệ nhìn Tôn Dật Thiên, xem ra bộ dáng của nàng là nhất quyết không nói ra tên gian phu rồi.

“Như quý nhân...”

Vương Ngự Phong ở một bên, hoàn toàn không biết Như quý nhân rốt cuộc vì sao phải như thế, ngay lúc hào khí giăng co đang căng thẳng, đột nhiên có người xông vào.

“Xin Hoàng thượng khai ân, không nên trách tội Như Ý!”

Chỉ thấy một nam tử cường tráng, mặc y phục thủ vệ, vẻ mặt lo lắng xông vào đại điện.

“Người nào lớn mật, dám xông vào Kim Loan điện!”

Vương Duẫn Sâm thân là nhất phẩm hộ vệ, liền nhanh chóng chặn nam tử đó lại.

“Tiểu nhân họ Ôn, danh Bạc Vân... Giữ chức thủ vệ trong cung...”

Chỉ thấy người thân hình cường tráng nọ vội vàng quỳ xuống báo danh hào.

“Vân ca ca...”

Thấy người vừa tới chính là nam nhân mình nhất tâm bảo vệ, Như quý nhân vội vàng gọi.

“Như Ý...”

“Vân ca ca, chàng sao lại tới đây, chàng mau đi đi, đi đi!”

“Như Ý, ta không thể đi, nam tử hán đại trượng phu đã dám làm phải dám chịu...”

Chỉ thấy hai người hoàn toàn bỏ qua sự ngăn cản của Vương Duẩn Sâm, liền lao vào nhau, xem ra ở đây trừ Tôn Dật Thiên cùng Vương Duẩn Sâm ở ngoài cửa, mọi người đều tròn mắt.

Sao đường đường là một quý nhân, lại cùng một thủ vệ tư thông, chuyện này mà truyền ra ngoài thì còn thể thống gì nữa! Mặt mũi Hoàng thượng biết để đâu?

“To gan, trên Kim Loan điện, các người không xem Hoàng thượng ta ra gì sao?”

Nhìn hai người kia trong mắt hoàn toàn không xem ai ra gì, bảo vệ lẫn nhau, mặc dù Tôn Dật Thiên biết xác thực có ẩn tình, nhưng hấn vẫn phải nhanh chóng xử lý việc này.

“Thỉnh Hoàng thượng thứ tội... Hoàng thượng muốn trăm, xin trăm tiểu nhân! Không liên quan đến Như Ý...”

“Hoàng thượng, vốn là Như Ý đối với Hoàng thượng bất trung, hãy trăm Như Ý! Không phải lỗi của Vân ca ca...”

“Như Ý, người thật sự...”

Bị một nam một nữ trước mặt cứ bảo vệ cho nhau, làm cho choáng suốt nữa bất tỉnh, Thái hậu không ngờ hài tử trong bụng Như quý nhân thật sự không phải là con của Tôn Dật Thiên.

“Thái hậu nương nương, vốn là Như Ý có lỗi với sự ân sủng của Hoàng thượng, là Như Ý có lỗi với sự sủng ái của Thái hậu nương nương...”

“Như Ý, người làm như vậy đối với người, với Vân huynh người muốn bảo vệ đều không có lợi... Mau nói toàn bộ sự tình của các người ra đi!”

Ánh mắt của Tôn Dật Thiên hạ xuống nhìn, Vương Duẩn Sâm liền đưa vị thủ vệ kia đến trước long ỷ quỳ xuống.

“Hoàng thượng...”

“Như Ý, nàng cũng đừng như thế! Thừa Hoàng thượng, thảo dân Ôn Bạc Vân cùng Như Ý thuở nhỏ lớn lên cùng nhau, hai người đã tự đính ước với nhau trước khi nàng vào cung, nhà của hai người định tình không lâu, nhà của Như Ý liền nhận được ý chỉ, nói muốn triệu Lý gia thiên kim vào cung phục vụ Hoàng thượng, chuyện này đối với Lý gia mà nói vốn là thánh ân, mà Như Ý trong nhà là thiên kim tiểu thư duy nhất chưa xuất giá... Đương nhiên nàng phải vào cung...”

Hoàn toàn không để bụng lời mọi người trong lòng, Ôn Bạc Vân đau lòng ôm Như Ý vào lòng, kể lại chuyện xưa của cả hai.

“Như Ý cho rằng đây là thiên mệnh, mặc dù đối với Vân ca ca có ngàn vạn lần không muốn, nhưng vẫn thuận theo ý cha mẹ, không nghĩ rằng không lâu sau, Vân ca ca cũng vào cung...”

Hai người tiếp tục kể, hoàn toàn không kìm được thâm tình nhìn đối phương một lát, nói tiếp:

“Bạc Vân vốn chỉ nghĩ muốn tiến cung gặp mặt Như Ý, gặp được Giang đại nhân phụ trách trưng thủ vệ, Giang đại nhân thấy Bạc Vân thể chất không tồi, trùng hợp Bạc Vân cũng từng luyện qua mấy năm võ công, tay chân khỏe mạnh. Vừa lúc ấy đang cần người, nên Giang đại nhân liền bảo Bạc Vân tiến cung làm thủ vệ...”

“Nói cách khác, hai người các người cho rằng gặp lại nhau là do trời cao an bài, hơn nữa tình cảm của hai người khó có thể cắt đứt, nên qua lại với nhau dù biết có nguy hiểm...”

Thản nhiên hỏi, việc Tôn Dật Thiên không muốn chạm vào quý nhân phi tử đều có nguyên nhân bên trong, thử nghĩ có bao nhiêu người trong cung, trong lòng đều đã có ý trung nhân như Như quý nhân?

“Muôn tâu Hoàng thượng, thảo dân cùng Như Ý vốn thật tình yêu nhau, xin Hoàng thượng thành toàn...”

“To gan, đã phạm tội còn dám cầu xin Hoàng thượng ban ơn...”

Quan ghi chép ở một bên, bực mình khiển trách, lại bị Hoàng thượng cắt ngang.

“Tốt lắm, đừng nói nữa. Mặc dù Trẫm biết các người có nỗi khổ, nhưng các người ngay từ đầu không nói ra! Nếu như các người lúc ấy nói ra, sẽ không gây ra cục diện ngày hôm nay, hai người các người một cũng biết, làm bại hoại danh dự hoàng tộc, chỉ có tội chết!”

“.....”

“.....”

Đối mặt với Tôn Dật Thiên, Như Ý cùng Bạc Vân cũng không có gì để nói, mặc dù đúng như hần nói, bọn họ vì sao mà không thử thỉnh cầu với Hoàng thượng. Nhưng ai cũng biết, một người tầm thường, muốn diện kiến Hoàng thượng, vốn là một việc khó khăn.

“Duẩn Sâm, đưa cho Trẫm cây bảo kiếm...”

“Tuân chỉ.”

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng...”

“...”

Mọi người thấy Tôn Dật Thiên sắc mặt không chút thay đổi, muốn Vương Duẩn Sâm đem bảo kiếm đến, tất cả đều nhìn về phía Như Ý và Bạc Vân đang quỳ trên đất mặt niệm.

“...” Dật Thiên...

Mà Vương Ngự Phong cùng Thái hậu, mặc dù cũng không nỡ nhìn thấy Như quý nhân kết cục cuối cùng vẫn là khó thoát khỏi cái chết, nhưng y thật sự hy vọng Tôn Dật Thiên có thể có biện pháp tốt để giải quyết.

“Hoàng thượng, kiếm của ngài.”

Đem đến một thanh bảo kiếm được Tôn Dật Thiên yêu thích nhất, chỉ thấy hần nắm chặt, dùng sức rút kiếm ra khỏi vỏ, múa múa vài đường, chậm rãi rời long ý, đi đến Như quý nhân và Ôn Bạc Vân trước mặt.

Giơ bảo kiếm lên cao, thản nhiên mở miệng:

“Trẫm cũng là bất đắc dĩ, các người phạm tội, đương nhiên sẽ xử phạt.”

Mọi người ở đây nhìn bộ dáng Tôn Dật Thiên giơ cao kiếm lên, người của Thái y viện, còn có Thái hậu, cũng đã len lén xoay người để không phải xem cảnh tượng tàn nhẫn này.

Mà Vương Ngự Phong, vì Tôn Dật Thiên nhẫn tâm đưa kiếm xuống, theo vô thức đôi đồng tử liền co lại.

Xoẹt

Mọi người nghe thấy tiếng quần áo bị kiếm cắt, tất cả đều nghi hoặc mở mắt ra.

Chỉ thấy Tôn Dật Thiên cầm trên tay một góc áo lớn của Ôn Bạc Vân và Như quý nhân bị chém đứt, hần xoay người đối mặt long ý, nói:

“Lý Như Ý cùng Ôn Bạc Vân, hai người không biết liêm sỉ, đôi cầu nam nữ đã bị Trẫm đích thân xử tử, giờ phút này quỳ xuống, là Trẫm tự mình ban hôn cho dân nữ Lý Như Ý cùng Ôn Bạc Vân, từ nay về sau, hai người phụ trách trông coi hướng Đông của Kỳ Vân Sơn, không được tùy ý vào thành, Trẫm sẽ ban thưởng cho các người một ngàn hai hoàng kim, cho các người về Kỳ Vân Sơn dùng.”

Tiếp nhận vỏ kiếm từ Vương Duẩn Sâm, đem lưỡi kiếm sắc bén tra vào vỏ, sau đó trở lại long ý.

Trừ Vương Duẩn Sâm, thái y, sử quan, Thái hậu còn có Vương Ngự Phong, cũng không nghĩ Tôn Dật Thiên sẽ có quyết định này, đương nhiên cả Như Ý lẫn Ôn Bạc Vân, toàn bộ mọi người sững sờ tại chỗ, quên cả phản ứng.

“Còn ở đó sững sờ làm gì nữa, hai vị còn không mau tạ ơn Hoàng thượng ban hôn...”

Khẽ cười nhắc nhở Như Ý và Ôn Bạc Vân về mặt còn vô cùng ngạc nhiên, mọi người còn tưởng Tôn Dật Thiên muốn trăm cả hai chứ.

“...Cảm ơn Hoàng thượng ban hôn...”

“Đa tạ Hoàng thượng ban ơn...”

Hai người được Vương Duẩn Sâm nhắc nhở, đều cảm động cuống quýt dập đầu cảm tạ Tôn Dật Thiên.

“Hạ thái y, Vương thái y, Thái thái y, chuyện Trầm vừa nói các người hãy truyền xuống! Phải nói hai người bọn họ bị Trầm đích thân xử tử, xác đã được chôn, bất luận kẻ nào đi nữa cũng không được nói tới chuyện này...”

“Thần tuân chỉ.”

“Thần tuân chỉ.”

“Thần tuân chỉ.”

Ba vị thái y vội vàng quỳ xuống, đối với việc này, mọi người càng thêm phần kính nể Tôn Dật Thiên.

“Duẩn Sâm, người đưa hai người này ra khỏi cung đi!”

“Thần tuân chỉ.”

Hướng Tôn Dật Thiên chấp tay hành lễ, hai người được dẫn rời đi, cảm kích không thôi.

“Thiên nhi...”

Đối với việc này thấy hài tử của mình có thể xử lý như thế, lấy đức báo oán xử lý chuyện này, Thái hậu thật sự càng ngày càng thay Tôn Dật Thiên cảm thấy tự hào.

“Mẫu hậu, đã phiền người lo lắng rồi...”

Rời long ỷ, về mặt có lỗi nhìn Thái hậu, mặc dù chuyện đã kết thúc viên mãn, nhưng Tôn Dật Thiên biết Thái hậu nhất định có điểm thất vọng.

“Không, ai gia rất tự hào có thể sinh ra người, đối nhân xử thế như một hiền quân, ai gia cũng xem như không có lỗi với phụ thân người rồi...”

Nhẹ lắc đầu, mặc dù Thái hậu đối với vụ việc trong hoàng thất này chỉ là không vui một chút, cảm thấy đáng tiếc, nhưng chứng kiến Tôn Dật Thiên bao dung với người phạm sai lầm như thế, Thái hậu cũng thấy đáng giá lắm rồi.

“Mẫu hậu, làm người liên lụy rồi. Phong nhi, nàng mau đưa Thái hậu quay về Thái Bình cung đi...”

“Không được, để Phong nhi ở cạnh người đi. Ai gia có Thái thái y hộ tống hồi cung rồi.”

Vương Ngự Phong cùng Tôn Dật Thiên ở cùng nhau, ai gia biết mặc dù hấn đối với chuyện của Như quý nhân không có gì quá đáng để phẫn nộ, nhưng là một nam nhân, có thể thiếp sau lưng mình mà bên trong lại có quan hệ mờ ám, cho dù thế nào có thể để yên, đối với danh dự của phu quân là một hao tổn rất lớn.

Hướng chi Tôn Dật Thiên vốn là đương kim Thánh thượng, mặc dù trước mắt được nhiều người kính nể, nhưng trong Hoàng cung, bí mật sẽ khó giữ nếu nhiều người biết chuyện, đồn đại hư cấu nhiều, ai có thể cam đoan chuyện không thể truyền ra, cuối cùng lời đồn đại sẽ khó nghe như thế nào?

“Thái hậu nương nương...”

“Mẫu hậu...”

Hai người không nghĩ Thái hậu lại nghĩ như thế, cùng nhau nhìn về phía người.

“Phong nhi, hảo hảo bồi Thiên nhi ah. Lòng tự tôn của nam nhân rất mạnh mẽ... Thái thái y, Hạ thái y, Vương thái y, ba người các người đưa ai gia hồi cung!”

Cười cười với cả hai, liền hướng về phía ba vị thái y hạ chỉ.

“Vi thần tuân chỉ.”

Thái thái y đại diện tiếp chỉ nói, ba vị thái y liền hộ tống Thái hậu về.

“Dật Thiên, ta còn tưởng rằng ngươi...”

“Mặc dù ta là Đường kim Hoàng đế, nhưng ta cũng biết mỗi mạng sống đều có giá trị, sao ta có thể bảo chém là chém ngay, hơn nữa, vốn là ta bỗng dưng ương trước, chia rẽ bọn họ...”

Thuận thế đem Vương Ngự Phong ôm vào lòng, chuyện lần này xem như kết thúc thuận lợi, Tôn Dật Thiên giờ phút này hy vọng những chuyện như thế này không xảy ra nữa.

“Uh...”

“Chúng ta hồi cung đi.”

“Được.”

Nhẹ ngẩng đầu nhìn Tôn Dật Thiên mỉm cười, hai người hoàn toàn không bận tâm việc này nữa, nắm tay nhau cùng rời khỏi Kim Loan điện.

____END 23____

24. Chương 24

Hồ hoa sen, ở phía Tây Bắc Hoàng cung, đó là một cái hồ nhỏ nhưng được xây dựng rất công phu, giữa hồ có một ngôi đình nhỏ nhẵn dùng để nghỉ mát uống trà, mặt hồ trồng rất nhiều hoa sen, mặc dù không bằng những đóa hoa ở Thúy Minh cung, nhưng cũng rất đẹp, cánh hoa hoàn mỹ không tỳ vết. . .

Có người ngồi ở bên vườn hoa, đôi mắt so với Tôn Dật Thiên không khác biệt lắm, nhưng không có khí thế tôn nghiêm như hắn mà tỏa ra một cảm giác yêu mị lạ thường, mái tóc đen không dài như Tôn Dật Thiên mà lại cắt ngắn gọn gàng, trên người mặc chiến bào màu xanh chỉ cần nhìn sẽ biết người đó vốn là danh võ tướng, đến bậc môi cũng khác so với hắn, cánh môi dày cong cong, phượng nhãn đen láy ánh lên tia sáng như ngôi sao nhỏ giữa bầu trời đêm.

Người này, không phải ai khác, đúng là người khiến Tôn Dật Thiên đau đầu nhất – Ly Thân vương, Tôn Dật Lân.

Từ nhỏ lớn lên cùng Tôn Dật Thiên, hai người chênh lệch không tới hai tuổi, ngồi ngay người ven hồ, hồ hoa sen trước mắt hắn vẫn như xưa không thay đổi, làm Tôn Dật Lân cảm giác được cảnh còn đây nhưng người đâu rồi.

“Hoàng huynh, vì sao ngươi lại thay đổi. . .”

Nghĩ lúc còn nhỏ rõ ràng giữa hai người không có bí mật gì, vì sao sau khi Tôn Dật Thiên mười tuổi được sắc phong Thái tử lại thay đổi nhiều đến như vậy.

Vụt

“Ah! Không xong, bóng của ta. . .”

Tiếng kinh hô gần đó lọt vào trong tai hắn, nghi hoặc đứng lên, phía đối diện hồ nước có một cô nương mặc hoa phục tím lạnh đạm, nhìn thấy vẻ mặt cô nương ấy tràn đầy lo lắng, tò mò đi đến xem xét.

“Chết rồi. . . Trôi xa như vậy. . .”

Vương Ngự Phong nguyên bản muốn tự mình đi nhặt bóng, nhưng quả bóng bây giờ càng ngày trôi càng xa, lo lắng nhìn xung quanh xem có vật gì đó có thể dùng để câu bóng về

“Đáng ghét! Lo lắng như vậy làm gì chứ. . . Rõ ràng tự mình đi xuống nhặt là được. . .”

Dù sao bây giờ bốn bề vắng lặng không bóng người ah!

Thừa dịp bóng chưa trôi đi quá xa, Vương Ngự Phong quyết định tự mình đi xuống nhặt, đã biết trước quần áo sẽ ướt, nhưng quả bóng da này không thể không lấy trở về!

Lập tức đứng dậy vén váy lên, cởi hài ra hướng hồ sen đi đến, nhưng phía sau lại truyền đến một thanh âm xa lạ.

“Một cô nương xinh đẹp như vậy cứ thế này lội xuống hồ sao? Việc này truyền ra sẽ khiến người ta chê cười.”

“ . . . Người là ai?”

Nghe người khác nhìn lầm mình thành nữ nhân, quay đầu muốn mở miệng mắng, nhìn người trước mắt, trên người mặc chiến bào màu xanh, thân hình cao lớn, đôi mày cương nghị, trên người tỏa ra khí tức cường thế, chỉ nhìn cũng biết là một người tàn nhẫn, Vương Ngự Phong đã ở trong cung hơn ba tháng, nhưng người trước mắt chưa từng thấy qua, liền hỏi danh tánh.

“Ta. . .”

Chứng kiến dung mạo của nữ tử khi xoay người lại, bị khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ hấp dẫn, nhất thời đã quên trả lời.

“Này, người có biết rằng nhìn chăm chăm nhân gia như vậy rất vô phép ah!”

Vương Ngự Phong tính tình ngay thẳng, người trước mắt không thềm chớp mắt chỉ nhìn chăm chăm vào y, bị hấn nhìn đến nổi hết cả da gà, chịu không được lại mắng.

“Xin lỗi, bởi vì người rất đẹp, nên ta nhất thời. . .”

“A. . .”

Nghe người trước mắt nói như thế, Vương Ngự Phong lại trở nên thận trọng, bởi vì Tôn Dật Thiên cũng thường nói y rất đẹp, xinh đẹp đến nỗi làm cho hấn không thể rời mắt.

Thấy Vương Ngự Phong thận trọng cúi thấp đầu, bộ dáng đỏ mặt lại càng đáng yêu, vô thức nhìn đến ngây người.

Cứ như vậy lặng yên trong một khắc, Tôn Dật Lâm mới phát hiện chính mình đã thất thố, vội vàng chuyển đề tài:

“ . . . Được rồi, người muốn nhặt bóng phải không? Ta giúp người nhặt!”

“Ah! Ngươi rồi. . . Càng trôi ra xa rồi. . .”

Lúc này mới nghĩ đến lúc này bóng của y đã chạm đến hoa sen trong hồ, vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng phát hiện bóng đã trôi còn xa hơn lúc này.

“Có gì đâu, hồi xưa ta rất giỏi mấy việc này ah!”

Nói xong, Tôn Dật Lâm liền mặc nguyên bộ chiến bào nặng nề đi xuống hồ nhặt bóng.

“...” Hấn rốt cuộc là ai?

Không biết người trước mắt chính là người khiến Tôn Dật Thiên mỗi khi nghĩ đến đều cảm thấy đau đầu, Vương Ngự Phong chỉ cảm thấy người đó thoát nhìn mặc dù hung ác, kỳ thật lại rất thiện lương, nếu không sẽ không giúp y nhặt bóng.

Rầm rầm

“Này! Bóng của người. . .”

Thật vất vả mới nhặt được bóng về cho y, trên người cũng đã ướt sũng..

“Thật tốt quá! Cảm ơn người. . .”

Vui mừng đưa tay nhận bóng hắn đưa cho, không chút lo lắng hắn vì nhặt quả bóng da mà làm ướt hết bộ cẩm y vô cùng quý giá.

“Quả bóng này đối với người quan trọng như vậy sao? Nó cũng là một quả bóng bình thường thôi mà! Trong Hoàng cung có những thứ so với nó còn đẹp hơn. . .”

Không biết vì sao Vương Ngự Phong lại lại nâng niu quả bóng như báu vật, liền mở miệng hỏi, ngay từ đầu Tôn Dật Lân còn tưởng rằng thứ Vương Ngự Phong muốn nhặt ít nhất cũng là một quả bóng lụa quý giá hay bóng dát vàng (!) chứ, nhưng nhìn kỹ quả bóng này đã cũ lại còn quá tầm thường, xem ra đã sử dụng nhiều năm.

“Cái gì mà quả bóng da bình thường chứ! Quả bóng này đối với ta còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên thế gian!”

Tỏ vẻ khinh thường, một chút cũng không thèm liếc nhìn, Vương Ngự Phong đem quả bóng ôm vào trong lòng, bộ dáng rất quý trọng, làm cho Tôn Dật Lân nhớ tới một người. . .

“Thần kỳ vậy sao? Theo ta thấy thì nó chỉ là một vật cũ kỹ, tầm thường mà thôi. . .”

Mặc dù ngoài miệng nói chuyện vô lễ, nhưng kì thật nhìn quả bóng đó, lại thấy ánh mắt quý trọng của y, đã sớm khiến hắn nhớ lại điều gì đó ẩn sâu trong lòng, liền hỏi:

“Được rồi! Tiểu cô nương, không biết quý danh của nàng là gì đây?”

Nhìn Vương Ngự Phong trước mắt so với hắn nhỏ nhắn xinh xắn hơn rất nhiều, Tôn Dật Lân nhìn trang phục của y vừa không giống cung nữ lại không giống phi tử, phi tử trong cung vốn là không thể tùy tiện đi tới đi lui, huống chi là ngồi ở hồ sen này, nơi này vốn là nơi Tôn Dật Thiên thích nhất, là nơi Tiên đế xây dựng dành tặng hắn, người bình thường sẽ không có dũng khí tự mình xông vào nơi này, trừ phi là thân nhân hoàng thất hoặc hạ nhân cùng đi với phi tử...Tôn Dật Lân chỉ xem y là thiên kim tiểu thư nhà đại quan nào đó không cần thận lạc vào đây.

“Quý danh. . . Ta. . .”

Tôn Dật Lân đột nhiên hỏi như thế, Vương Ngự Phong không biết nên trả lời như thế nào.

Bởi vì thứ nhất đây là lần đầu tiên y nhìn thấy Tôn Dật Lân, hoàn toàn không biết thân phận của hắn, thứ hai y bây giờ mới nhớ tới y đang mặc nữ trang, cũng khó tránh sẽ bị nhận lầm là nữ nhân, nhưng y không biết phải giới thiệu tên mình như thế nào với người ngoài trừ Thái hậu nương nương, lại khó mà nói y là Ngự quý phi.

“Không thể tiết lộ sao?”

Thiên kim tiểu thư nhà nào mà cũng phải giữ bí mật sao?

Nhìn Vương Ngự Phong cau mày cắn cắn môi, lộ ra bộ dáng có chuyện khó nói, làm cho Tôn Dật Lân cảm giác được nếu như cô nương trước mắt không phải do gia giáo nghiêm ngặt, chính là có vấn đề về thân phận.

“Phong nhi. . . Tất cả mọi người đều gọi ta là Phong nhi. . .”

Dưới tình thế cấp bách, không thể làm gì khác hơn là đem biệt danh Tôn Dật Thiên hay gọi nói cho hắn biết, bởi vì “Phong nhi” là chỉ có Tôn Dật Thiên và Thái hậu nương nương gọi, mà Vương Ngự Phong cho rằng các võ tướng rất ít khi thấy y cùng Thái hậu ra ngoài, hơn nữa võ tướng không phải chỉ có lúc ở trên Kim Long điện mới có thể diện kiến Hoàng thượng sao?

Y mặc kệ là thân nam nhi hay nữ nhi, cũng sẽ không kể chuyện này cho Tôn Dật Thiên, vậy hắn sẽ không biết y đem cách gọi này nói cho người khác biết!

“Phong nhi. . . Tên hảo đặc biệt! Nhưng lại có cảm giác rất hợp với người. . .”

“Cảm ơn! Nguy rồi, ta phải nhanh chóng trở về, nếu không sẽ bị mắng. . . Sắp có chuyện rồi!”

Phát hiện mình ở bên ngoài đã quá lâu, Vương Ngự Phong vội vàng xoay người rời đi, chỉ chốc lát sau, biến mất trước mặt hắn.

“ . . . A . . . Thật là một tiểu nữ ngoan hiền . . . Phong nhi ah. . . ”

Bộ dáng ngây thơ ngay thẳng của Vương Ngự Phong, đã lặng lẽ lưu lại trong lòng Tôn Dật Lân, hắn đột nhiên hy vọng hai người có cơ hội gặp lại nhau một lần nữa.

END 24

25. Chương 25

“Là như thế này sao! Chuyện Ly Thân vương đã được chuẩn bị tốt hai phần ba rồi. . . ”

Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ ngự thư phòng, Tôn Dật Thiên cảm giác chính mình thật sự phải nhanh chóng hành động, nhưng chứng cứ trên tay hắn vẫn còn chưa đủ!

Chẳng lẽ thật sự phải đợi đến khi Ly Thân vương hành động thì hắn mới có thể bắt tội sao?

Mặc dù hắn bây giờ trên ngôi vị Hoàng đế, nhưng Tôn Dật Lân nói sao cũng là đệ đệ cùng cha khác mẹ của hắn, trong Hoàng cung, người duy nhất cùng hắn có quan hệ huyết thống chỉ còn có Tôn Dật Lân thôi, tình cảm ngày xưa hắn chưa từng quên, nhưng mà. . .

Là do ông trời ghen ghét cảm tình giữa bọn họ? Hay là trách Tôn Dật Lân không cẩn thận cùng tên hoạn quan bất hảo kết bằng hữu cho nên mới thay đổi. . .

Nhưng mặc kệ là sao, bây giờ điều quan trọng nhất chính là đề phòng bọn họ cùng hoàng đế Hồng Lỗ Quốc cấu kết, ác ý gây nên chiến tranh.

Đáng tiếc là còn thiếu một chút, chỉ cần hắn tìm được nhân vật đã lén đưa mật báo cho Tôn Dật Lân. . .

“Đúng vậy Hoàng thượng, bọn họ chỉ cần không tới nửa năm, có thể chuẩn bị binh mã, đến lúc đó Lỗ Phong sẽ tận lực thực hiện theo kế hoạch của bọn họ, dẫn đến xung đột, đến lúc đó, Ly thân vương sẽ cố ý lấy sự an toàn của nhân dân làm đầu, trực tiếp cùng bọn chúng khai chiến, làm cho hai nước bộc phát chiến tranh . . . ”

Giang Ngươi Đông đơn độc quỳ trên mặt đất thờ dài hướng Tôn Dật Thiên báo cáo, kỳ thật nếu không có lệnh của Tiên đế, lại không tìm được nhân chứng, vật chứng, không thể tra hỏi huynh đệ của mình, Tôn Dật Thiên luôn hiểu thuận đương nhiên sẽ tuân theo di huấn của người.

“Lỗ Phong hiếu chiến, là người tự cao tự đại lại tàn bạo, vì sao Dật Lân lại nguyện ý hợp tác cùng hạng người như thế . . . ”

Lỗ Phong chính là Hoàng đế Hồng Lỗ Quốc, Tôn Dật Thiên hiểu rõ hắn, hắn là một quân chủ cực kỳ tàn bạo, thủ đoạn tàn nhẫn, lại vô tình vô lý, cho dù Tôn Dật Lân trời sinh tính tình nóng nảy, nhưng hai người tính tình hòa bạo như nhau có khả năng hợp tác sao?

“Muôn tâu Hoàng thượng, căn cứ vào tin tức ta lấy được, Lỗ Phong mặc dù tàn bạo, nhưng không có mưu lược, tất cả đều là do quyết sách của Tể tướng Lôi Tương – người hắn tín nhiệm nhất, nghe nói Lôi Tương đã sớm bắt mối với Lỗ Phong từ lâu, hơn nữa Lôi Tương đã tâm cũng rất lớn, cho nên bọn họ ý định sau khi thành công sẽ giết chết Lỗ Phong, đem ngôi vị Hoàng đế Hồng Lỗ Quốc tặng cho Lôi Tương. . .

Mặt khác Phương Vĩ Kỳ bên cạnh, cũng lập tức đem tin tức mình thu thập được báo cáo.

“Như vậy ah! Nếu vậy thì từ nay về sau chúng ta có lời rồi, mà Tổ Đản Kỳ hợp tác vốn là có khả năng, bất luận bọn họ có thông đồng với nhau không, bây giờ trọng yếu nhất, là chúng ta phải tìm được chứng cứ cuối cùng . . . ”

“Bất quá sát thủ có thể là nội gián, chẳng những có thể đoán trước hành động của chúng ta, nhất định là một nhân vật đáng sợ . . .”

Vương Duẫn Sâm vẫn không nói gì, cuối cùng đã chịu mở miệng, không phải người trong Hoàng cung vô dụng, mà là đối phương thật sự quá cao tay, có thể ngay lúc bọn họ sắp bắt được chân diện thật liền trốn thoát, khiến bọn họ bị ăn một vỏ lừa.

“Cái này Trầm cũng biết, bất quá ngày nào Trầm chưa bắt được hắn, ngày đó Trầm không thể bắt tội Dật Lâm . . .”

“Muôn tâu Hoàng thượng, hạ thần cho rằng không thể kéo dài lâu như vậy. . .”

“Người Đông, ta đã nói rồi bao nhiêu lần, đây là Phụ hoàng trước khi chết chính miệng phó thác cho ta, người muốn ta mặc kệ tình huống gì, nếu như chưa tìm được chứng cứ xác thực không thể hoài nghi cho đệ đệ của mình . . .”

Xoay người lại, một đôi phương nhãn sắc bén như chim ưng nhìn chăm chú vào Giang Ngươi Đông, đây là hắn cùng Phụ hoàng trong lúc đó đã hứa hẹn, hắn không thể làm trái, nếu không chính là bất hiếu.

“Vâng, hạ thần biết sai.”

“Quên đi, việc này kỳ thật cũng không. . .”

Cách

“Vi thần khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng thánh an.”

Ngay lúc Tôn Dật Thiên còn muốn nói gì đó, cửa Ngự Thư phòng đột nhiên mở ra, chỉ thấy một nam tử ở tuổi trung niên vóc người mập mập trung hậu bước vào, vội vàng quỳ gối trước Hoàng thượng thỉnh an.

“Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

“Không biết đại thúc có phát hiện tin tức gì quan trọng hay không. . .”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, hạ thần vừa dò la được tin tức của nội gián. . .”

Vội vàng chấp hai tay thở dài hướng Tôn Dật Thiên hồi báo, người đến đây đúng là đại cứu cứu của Tôn Dật Lâm – Giản Ngự Đức, hắn là quan văn Tôn Dật Thiên sắp xếp làm nội ứng.

Mặc dù Giản Ngự Đức vốn là cứu cứu của Tôn Dật Lâm, nhưng luôn khiến cho người ta cảm thấy rất chính trực, khi mẫu thân Tôn Dật Lâm còn chưa vào cung làm quý nhân, hắn từng đại nghĩa diệt thân xét xử phụ thân tội danh tham ô, cho nên được mọi người kính ái, hơn nữa hắn xử sự quả quyết chu đáo, chính trực, rất được Tiên đế coi trọng, cũng bởi vì như thế, mẫu thân Tôn Dật Lâm mới có may mắn vào cung làm quý nhân.

“Thật vậy sao?”

“Đúng vậy Hoàng thượng, thám tử hạ thần phái đi điều tra đã hồi báo, Ly thân vương gần đây cùng hình bộ Cung đại nhân thường xuyên len lút gặp nhau tại Tử Lô Các. . .”

“Tử Lô Các, thật là một nơi thích hợp để bàn chuyện, hình bộ Cung đại nhân. . . Điều này hắn là có thể, Cung đại nhân bình thường làm việc tương đối cẩn thận thần bí. . .”

“Muôn tâu Hoàng thượng, hạ thần đã phái người mai phục bên người Cung đại nhân, chỉ cần lần sau bọn họ gặp mặt sẽ dò la tin tức, nhất định lập tức hồi báo Hoàng thượng.”

Giản đại nhân bộ dáng vô cùng cung kính, ngũ quan đoan chính, toàn thân cũng phát ra chính khí, nói chuyện chẳng những trung khí lại tràn ngập thành khẩn.

“Trầm biết rồi, thật sự là vất vả cho ngươi, cũng đã làm khó ngươi rồi, nói sao thì, Dật Lâm cũng là. . .”

“Muốn trách thì chỉ có thể trách thần vô phúc có một đứa cháu như thế, nếu cháu mình đã như thế, là trưởng bối, vi thần phải vì đại nghĩa diệt thân, diệt kẻ gian trừ hậu họa, xóa bỏ mối nhục cho Tôn gia. . .”

“Uh, Trẫm hiểu rõ đại thúc luôn vì nước vì dân mà suy nghĩ, thật sự là phúc khí của Trẫm, cũng là phúc khí của nhân dân.”

Hương Giản Ngự Đức gật đầu mỉm cười tín nhiệm, cũng may hắn là một người chín chắn, coi như tổ tiên Giản gia có đức.

“Hoàng thượng quá khen, hạ thần chỉ là làm tốt bổn phận trưởng bối cùng thần tử mà thôi!”

“Nói hay lắm.”

“Vậy hạ thần sẽ không quấy rầy Hoàng thượng, xin cáo lui trước.”

“Uh, đại thúc đi thông thả.”

Ý nhìn Vương Duẫn Sâm tiễn Giản Ngự Đức rời khỏi ngự thư phòng.

Cạch

“Tâu Hoàng thượng, hạ thần vừa nghe Duẫn Sâm nói, Hoàng thượng đã tìm được ý trung nhân rồi, thật sự chúc mừng Hoàng thượng.”

Đợi sau khi Giản Ngự Đức rời đi, Phương Vĩ Kỳ đột nhiên nghĩ đến hắn cùng Giang Ngươi Đông và Vương Duẫn Sâm, trên đường đến ngự thư phòng, nghe Vương Duẫn Sâm nói tình trạng Tôn Dật Thiên ngày gần đây, bây giờ đã không còn người ngoài, liền vội vàng chúc mừng hắn.

Nói sao thì, bốn người bọn họ còn có Thái thái y đều là thị vệ của Tôn Dật Thiên sau khi được sắc phong Thái tử, cảm tình tất nhiên thâm giao hơn.

“ . . . Các người nói đến Phong nhi ah!”

“Như vậy điều Duẫn Sâm nói chính là thật sự sao?”

Nhìn thấy Tôn Dật Thiên nguyên bản mặt mày cau có, sau khi nói đến Vương Ngự Phong liền trở nên cao hứng, khiến Giang Ngươi Đông có chút giật mình.

“Đúng vậy! Y là bảo bối Trẫm rất vất vả mới tìm được . . .”

“Vậy hạ thần cung chúc Hoàng thượng cùng Hoàng hậu tương lai, có thể nhanh chóng vì Phỉ Kỳ Quốc chúng ta mà sinh một người kế thừa . . . Nghe nói Hoàng thượng đã ban thưởng phi danh, gọi là Ngự quý phi đúng không?”

Làm vẻ mặt như ta-đây-mọi-chuyện-đều-nắm-rõ, đặc ý cùng Giang Ngươi Đông chúc mừng.

“Ách. . .”

“Đúng vậy đúng vậy! Không biết hôm nay chúng ta có thể nhìn thấy Ngự quý phi hay không đây?. . .”

“Ta cũng muốn thấy cô gái Hoàng thượng coi trọng rất cuộc bộ đáng như thế nào. . .”

“Cái đó. . .”

Nhìn thấy Giang Ngươi Đông cùng Phương Vĩ Kỳ hai người nói chuyện thật cao hứng, sắc mặt Tôn Dật Thiên có điểm tối sầm nhìn qua Vương Duẫn Sâm.

“Không phải lỗi của ta! Bởi vì ta chưa kịp nói Ngự công công vốn là một nam nhân, thì chúng ta đã tới ngự thư phòng rồi. . .”

Phẩy phẩy tay, vẻ mặt như không phải lỗi của hắn, làm cho Tôn Dật Thiên cảm giác được nếu như vậy, Vương Duẫn Sâm rõ ràng là không cần nói cho rồi!

“Cái gì!”

“Cái gì!”

Mặc dù đang bàn tán cao hứng, nhưng hai người cũng không nghe sót câu Vương Duẫn Sâm vừa nói, dù sao nếu muốn làm người nắm vững, nhĩ lực đương nhiên phải tốt.

“ ... ”

Hai người trước mắt một giây trước mặt mày hơn hở nói đến bất diệc nhạc hồ (*), giây tiếp theo về mặt kinh hách như vừa nhìn thấy quỷ, tương phản rất lớn.

(*): Làm việc gì đó rất vui, mãi mê đến nỗi quên cả trời đất.

“Hoàng thượng, Duẩn sâm nói là thật sao?”

“Nhưng, không phải đã ban thưởng phi danh. . . Có người nam nhân nào sẽ nguyện ý được ban thưởng phi danh ah. . . Duẩn Sâm lần này người nói đùa dường như quá vô lý rồi!”

Hai người không hiểu là không thể chấp nhận sự thật hay như thế nào, cho rằng Vương Duẩn Sâm là đang đùa, tất cả đều tiến đến trước mặt hắn ồ ạt hỏi.

“Có phải sự thật hay không các người sao không hỏi Hoàng thượng ah!”

“Này. . . ”

“Ách. . . ”

Chỉ thấy hai người có điểm hồ nghi quay đầu nhìn qua Tôn Dật Thiên, xem về mặt hai người bọn hắn là biết, bọn họ hy vọng Tôn Dật Thiên lắc đầu nói không phải.

“Duẩn Sâm nói chính là sự thật, Phong nhi là một chân chân chính chính nam nhi.”

“Cái gì

“

“Hoàng thượng, như vậy sao có thể được, mọi người dân cả nước rất chờ mong Hoàng thượng có thể sinh hạ một minh quân giống như ngài. . . ”

“Đúng vậy! Nếu không Hoàng thượng ít nhất cũng phải cùng phi tử hậu cung sinh một hài tử. . . ”

“Cho dù Hoàng thượng không cần có con nối dõi, cũng phải nghĩ xem nhân dân có thể tiếp nhận Hoàng hậu là nam nhân hay không? Trừ phi Hoàng thượng không nghĩ sẽ công khai. . . ”

Nhìn Giang Ngươi Đông cùng Phương Vĩ Kỳ trước mắt kẻ tung người hứng, kích động nói liên tục, sắc mặt Tôn Dật Thiên tối sầm lại.

“Trẫm không. . . Người nào. . . Người nào ở bên ngoài. . . ”

____END 25____

26. Chương 26

“Trẫm không... Người nào... Người nào ở bên ngoài...”

Đôi mắt nhạy bén phát hiện bên ngoài cửa có người, một người từ xa bước vào mở cửa, cánh cửa vừa mở ra, nhìn thấy người đã thay một bộ nam trang, trên tay mang theo một trái bóng da phồng phồng, nhưng lệ lại rơi đầy mặt, người đó chính là Vương Ngự Phong.

“Ngự Phong... Không được chạy...”

“ ... ”

Thấy sự xuất hiện của hắn, vội xoay người chạy trốn, Tôn Dật Thiên nhanh chóng ôm chặt thắt lưng y, dùng sức kéo vào ngự thư phòng.

“Người buông ta ra, người buông ra, buông ra...”

“Ta không buông, người hãy nghe ta nói...”

“Ta không muốn nghe, không muốn nghe, bọn họ nói cũng không sai, ta với người không thể ở cạnh nhau...”

Vương Ngự Phong không ngừng dùng sức vùng vẫy thoát khỏi cái ôm của Tôn Dật Thiên, hốc mắt chảy lệ.

“Ai nói, ta bảo chúng ta có thể là có thể, không cần quan tâm đến lời nói của người khác...”

Có chết cũng không buông y ra, nếu như hắn buông ra, hắn nhất định sẽ hối hận cả đời.

“Nhưng mà... Nhưng mà...”

Cuối cùng y cũng ngừng giãy dụa, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi, cứ như nước sông tràn lan, vẫn chảy không ngừng, mà y dùng sức đè nén tiếng khóc, càng làm hắn đau lòng không thôi.

“Tin ta đi, tình cảm của ta vĩnh viễn chỉ thuộc về một người...”

Mạnh mẽ xoay người y lại, không muốn rời xa, lấy tay quệt đi hàng nước mắt, con người đen gầy gao chăm chú nhìn vào đôi mắt ướt nước của y, ngữ khí vẫn ôn nhu, nhẹ nhàng.

“Nhưng mà... Thái hậu nương nương phải làm sao đây, chúng ta không thể giấu diếm người cả đời được... Còn có cả Phỉ Kỳ quốc của người... Đờng...”

Không thèm nghe Vương Ngự Phong mặt mày ủ rũ nói, hắn trực tiếp dán lên môi y một nụ hôn, dùng hành động chứng minh, hắn chỉ cần mỗi y.

“Uh...”

Tay nắm chặt cánh tay hắn, hắn bỗng nhiên cuồng nhiệt hôn làm Vương Ngự Phong nhất thời không thở được.

Gắt gao ôm Vương Ngự Phong vào trong lòng, một tay giữ chặt gáy y, hôn sâu, hắn muốn y quên đi tất cả những nỗi bất an, sợ hãi.

Hắn muốn y biết, dù xảy ra chuyện gì, sẽ luôn có hắn che chở, hắn nhất định hảo hảo bảo vệ y.

“...”

“...”

Trừ Vương Duẫn Sâm ra, Giang Ngươi Đông và Vương Vĩ Kỳ đều bị cảnh tượng trước mắt dọa cho kinh hồn lạc phách, miệng há hốc, mặt biến sắc, Vương Duẫn Sâm vốn đã quen nên vẫn rất bình tĩnh.

“Không cần lo lắng bất cứ chuyện gì nữa, ta sẽ bảo vệ người... Sẽ không để cho bất cứ kẻ nào thương tổn người...”

Rời môi khỏi y, ôn nhu vuốt nhẹ nơi bị hôn đến đỏ hồng, ôm chặt lấy y, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai.

“...”

Tai đã nghe không dưới mấy trăm lần hứa hẹn, Vương Ngự Phong không phải không hiểu tình cảm của Tôn Dật Thiên, mà là, hắn là một người tốt như vậy, y sao có thể bắt hắn vì mình mà từ bỏ vương vị, từ bỏ mọi thứ.

“Không suy nghĩ miên man nữa, chuyện của mẫu hậu, có ngày người nhất định sẽ rộng lượng bỏ qua, mà dân chúng tuyệt đối sẽ không vì chuyện Trầm ái nam nhân mà quên đi nghĩa cử của Trầm...”

Má nhẹ áp vào má Vương Ngự Phong, nhìn trước mắt vẫn là vẻ lo sợ sự dị nghị của thiên hạ, Tôn Dật Thiên hận chính mình không cách nào giúp được y, chỉ biết rằng hắn yêu y và y cũng thế, thật là hổ thẹn với một người nam nhân, hưởng chỉ là vua của một nước.

“Những lời Hoàng thượng nói đều là thật, mặc dù ngay từ đầu sẽ có nhiều lời đồn đãi, nhưng dân chúng kỳ thực cũng rất đơn giản, chỉ cần quân vương là một người chín chắn, người hắn yêu là ai thì cũng không quan trọng...”

Xem ra Tôn Dật Thiên thật lòng yêu Vương Ngự Phong, mà y nghe như thế liền kích động, cũng xem như đã coi trọng tâm ý của hắn, Giang Ngươi Đông vội vàng lên tiếng đỡ lời cho hắn.

“Đúng vậy đúng vậy! Quý phi nương nương, mặc dù mọi người vẫn hy vọng Hoàng thượng có thể sinh hạ thái tử, nhưng nếu như Hoàng thượng không thích Thái tử, cũng vô dụng!”

Phương Vĩ Kỳ cũng hòa theo, vội bổ sung vài câu, chỉ hy vọng Vương Ngự Phong đừng vì nhất thời nghĩ quẩn lên bỏ Tôn Dật Thiên đi, khiến tâm tình hắn sa sút, lúc đó sẽ ảnh hưởng đến tính mạng không ít người.

“Hơn nữa, chuyện ngôi vị Hoàng đế, kỳ thật cũng có thể truyền cho vương giả, không cần nhất thiết phải truyền cho Long tử. Từ xưa đến nay, việc đó xảy ra nhiều, Ngự công công thật sự không cần quá lo lắng!”

Cuối cùng Vương Duẫn Sâm bổ sung một câu, nghe hắn nói như thế cũng thấy có lý, gương Vương Ngự Phong chợt hiện lên vẻ cảm động cùng cảm giác biết ơn đến nỗi mắt long lanh ánh nước.

“Lời bọn họ nói đều là sự thật, người sẽ không còn lo lắng nữa chứ, người lo lắng, ta cũng sẽ lo lắng, người cười, ta mới có thể vui, người đối với ta rất quan trọng thế nào, người khác tuyệt đối không thể tưởng tượng đến.”

Lại nhẹ nhàng lau đi lệ trên khoé mắt y, không ngại khẳng định tình ý của chính mình một lần nữa.

“Uh...”

Cuối cùng cũng tươi cười, nhẹ tiến tới phía trước ôm chặt lấy cổ Tôn Dật Thiên, Vương Ngự Phong lần này quyết tâm đặt lễ đính hôn, sau này mặc cho gặp trở ngại gì đi nữa, y cũng sẽ yêu hắn một cách dũng cảm không lo sợ. Nếu không sẽ khiến hắn khổ sở. thật đúng như lời hứa hẹn ban đầu của Tôn Dật Thiên.

“Thật tốt quá, xem ra Quý phi nương nương không tức giận! Như vậy đầu của chúng ta đã được bảo vệ. Thật tốt thật tốt.”

Ra vẻ mặt khoa trương vỗ vỗ ngực, nhưng lại rước lấy vẻ xem thường của Giang Ngươi Đông cùng Vương Duẫn Sâm.

Các người không thấy Hoàng thượng cùng Vương Ngự Phong cứ khăng khăng ta ta không thể tách ra sao?

Còn dám lên tiếng phản đối, căn bản là không muốn sống.

“...Không... Không nên gọi ta là Quý phi nương nương! Vậy rất kỳ quái a!”

Lúc này mới chú ý tới Vương Vĩ Kỳ xưng hô kỳ lạ, Vương Ngự Phong vội vàng đỏ mặt phản bác, bộ dáng đáng yêu, khiến cho Giang Ngươi Đông cùng Phương Vĩ Kỳ chưa từng thấy mị lực của y, nhất thời quên phản ứng.

“Khụ khụ khụ... Hai vị ái khanh các người vì sao lại trở ra đó?”

Rất không cao hứng ho nhẹ vài cái, Giang Ngươi Đông cùng Phương Vĩ Kỳ thấy Tôn Dật Thiên rõ ràng ám chỉ họ, vội vàng bĩu môi nói:

“Không, không có gì cả thưa Hoàng thượng, chúng thần chỉ là...”

“Chúng thần chỉ là đang suy nghĩ, nếu như để cho Quý phi nương nương, như vậy xưng hô làm sao...Ách...Xưng hô...”

“Các người cứ như Vương hộ vệ, gọi ta Ngự công công là được rồi. Lúc ta khôi phục thân nam nhi, vốn là thái giám bên người Tôn Dật Thiên...”

Hoàn toàn không biết Tôn Dật Thiên là đã ăn phải dấm chua trước mắt hai vị trọng thần, tươi cười, mang theo vẻ mặt sáng lạn nói.

“Vậy... vì thần khấu kiến Ngự công công.”

Hai người vì muốn che giấu gương mặt hiện giờ đang dần đỏ lên như gấc, vội vàng cùng nhau quỳ xuống hướng Vương Ngự Phong thỉnh an.

“Ách, các người, các người mau đứng lên! Không cần như vậy...”

Bị hành động của hai người làm bất ngờ, không biết phải làm như thế nào, vô thức nhớ đến Tôn Dật Thiên phía sau, lắp bắp nói.

“Haha... Tính hai người các người thật thích đùa, hãy bình thân! Không cần câu nệ như vậy, được rồi, chuyện này phải cẩn thận không nên tiết lộ ra ngoài, nhất là ngay lúc có người ở phía sau...”

Nghiêm mật nhìn Vương Duẫn Sâm, Giang Ngươi Đông và Phương Vĩ Kỳ trước mắt, Tôn Dật Thiên lo lắng nếu chuyện của Vương Ngự Phong truyền đi, chắc chắn sẽ tạo cho địch quân một cơ hội tốt.

“Vi thần đã biết.”

Ba người, động tác cùng thanh âm đều nhịp nhàng, thật không hổ là cao thủ trong Hoàng cung, tổ chức hoàn mỹ!

“Uh, vậy trước hết các người lui ra đi! Còn Ngươi Đông, Vĩ Kỳ, hai người các người nhất định phải đặc biệt cẩn thận, nếu thân phận bị phát hiện, lập tức tẩu thoát... Đừng quên Trẫm luôn muốn các người ưu tiên bảo vệ tính mạng chính mình...”

“Thần tuân chỉ.”

“Được rồi Ngươi Đông, người lâu rồi mới hồi cung một chuyến, nhớ đến gặp Thái thái y càng sớm càng tốt, đừng để Trẫm lo lắng... Hắn sẽ không đổi thuốc giải độc thành thuốc xổ cho người đâu...”

Ngươi Đông cười cười nói.

“Ách...Cái đó...Thần...Thần hiểu rõ rồi.”

Sắc mặt đỏ lên, sau đó vội vàng túm tay Phương Vĩ Kỳ, thở dài, bỏ chạy, chạy đi tìm Thái Hâm Khôi tính sổ.

“...A...Xem ra, Trẫm cũng không cô đơn, đúng không?”

Dùng sức ôm chặt y một chút, nhìn vẻ mặt cùng bộ dáng khó hiểu của y, nhin không được cúi xuống hôn nhẹ, sau đó nói với Vương Duẫn Sâm:

“Đi giám sát người kia, hắn gần đây biểu hiện có vẻ bất thường... Nếu đúng như Trẫm nghĩ, lần này hắn sẽ hành động...”

“Tâu bệ hạ, hạ thần hiểu rõ!”

Sau khi nghe Tôn Dật Thiên nói xong, vội vàng rời khỏi ngự thư phòng, thực hiện nhiệm vụ được giao.

___END 26___

27. Chương 27

Đội Vương Duẫn Sâm vừa rời đi, ngự thư phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người Vương Ngự Phong cùng Tôn Dật Thiên.

“Trên người người có phải là đang giấu vật gì đó đúng không?”

Nhìn y, bởi vì ôm y nên hắn có cảm giác như bị vật gì đó ngăn cản.

“Hả? Cái này là Thái hậu nương nương đã tặng ta, người nói đây là quả bóng da mà người khi còn bé thích nhất!”

Nghe được câu hỏi của Tôn Dật Thiên, Vương Ngự Phong vội vàng lấy quả bóng phồng trong ngực ra, vẻ mặt hưng phấn, bộ dáng hồn nhiên, như là vừa tìm thấy một báu vật.

“Ta còn tưởng rằng không tìm thấy nó nữa, không nghĩ rằng lại ở chỗ mẫu hậu...”

Nhìn quả bóng da trên tay y, giờ đây đã cũ hơn trước rất nhiều, làm Tôn Dật Thiên nhớ lại một đoạn hồi ức tốt đẹp.

Chứng kiến thần thái Tôn Dật Thiên tràn ngập hoài niệm, Vương Ngự Phong càng thêm hưng phấn nói.

“Đúng vậy! Vừa mới làm nũng với Thái hậu nương nương, người đột nhiên đem quả bóng này ra, nói đây là quả bóng mà lúc còn bé người thích nhất, mẫu hậu còn nói, quả bóng này chôn giấu rất nhiều kỉ ức tốt đẹp nhất trong người...”

“Không ngờ mẫu hậu còn nhớ rõ... Quả bóng da này, vốn là do Dật Lân cho ta...”

“Dật Lân?”

“Chính là Ly thân vương bây giờ...”

“Sao?”

Về mặt Vương Ngự Phong tràn ngập khó hiểu cùng kinh ngạc, khiến hắn bật cười, ôm lấy y ngồi trên long ỷ, để y ngồi lên đùi mình, ôm chặt vào trong lòng, nhìn thân hình mảnh khảnh của y lúc này hai tay vẫn ôm bóng, ngữ khí hắn tràn ngập hoài niệm, nói:

“Khi ta còn chưa chính thức được sắc phong làm Thái tử, ta và Dật Lân tình cảm kỳ thật không tệ, có lẽ là vì trong cả Hoàng cung này chỉ có hai người chúng ta là tiểu hài tử, chúng ta thường chơi đùa cùng nhau, lúc nghe kinh, lúc tập chữ, lúc luyện võ... Chúng ta vốn là cùng nhau học tập, cùng nhau chơi đùa mà lớn lên...”

Mắt Tôn Dật Thiên ánh lên cảm khái hoài niệm cùng bất đắc dĩ nhìn vết sẹo ở cổ tay, làm Vương Ngự Phong biết bao đau lòng, không nhịn được tay khẽ vuốt gương mặt đang nhăn lại của hắn.

“Khi đó, cuộc sống của chúng ta thật sự rất khoái nhạc, chúng ta đưa cho nhau những vật mình thích nhất, xem như tín vật của cả hai, ta đưa cho hắn một con gà bằng lá trúc mà ta thích nhất, con gà lá trúc đó vốn là đặc sản dưới quê của vú nuôi, lá trúc có mùi rất dễ chịu, trước khi cho Dật Lân, nó vẫn là vật mà ta yêu quý nhất...”

“Ra là vậy... Người nói Ly thân vương tặng cho người quả bóng da này đúng không?”

Nhìn quả bóng trên tay, Vương Ngự Phong không hiểu, nếu hai người đã từng trao đổi bảo bối gì đó với nhau, vì sao mà bây giờ lại...

“Đúng vậy! Quả bóng này, là khi Dật Lân lần đầu tiên bá kiến Phụ hoàng, Phụ hoàng tự mình đưa cho hắn, cũng là quả bóng hắn thích nhất, lúc ấy ta chỉ vừa biết Dật Lân, bởi vì ta thấy hắn sút quả bóng, ta khi đó còn không biết hắn là thân đệ đệ của ta, chỉ biết là quả bóng rất đẹp, ta rất thích, muốn hắn tặng cho ta, hắn không chịu, chúng ta đã đánh nhau, khi đó ta mới sáu tuổi, Dật Lân cũng mới bốn tuổi rưỡi...”

“Vậy các người từ khi đó bắt đầu chơi cùng nhau sao?”

“Uh... Sau đó chúng ta cùng nhau đọc sách tập chữ, chơi đùa, hơn nữa chúng ta đều là nam hài tử, luôn thi đua nhau, như người nào viết chữ được lão sư đánh giá cao nhất, người nào luyện võ tiến nhất, so với nhau ai có thể đánh ngã đối phương, so với nhau kẻ nào trộm được hài của hạ nhân nhiều nhất...”

“Haha...” Đột nhiên nghĩ đến cảnh một đồng hạ nhân tìm không được giày của mình, làm Vương Ngự Phong không kiềm được mà cười to.

“Nhưng một năm rưỡi sau, chúng ta có một lần vô tình nghe được mấy người sư phụ đang nói về tương lai sắc phong Thái tử, nói hai người chúng ta đến lúc đó cũng sẽ trở mặt thành thù...”

“Cho nên, các người mới nghĩ đến việc trao đổi tín vật, hy vọng ngày nào đó sắc phong Thái tử, mặc cho người nào được tuyển chọn, cũng sẽ không phản bội đối phương...”

Mày Tôn Dật Thiên theo đó mà nhủ lại, xưa kia cảm tình rất tốt, vì sao đột nhiên lại xuất hiện mâu thuẫn?

“Đúng vậy! Hai người chúng ta cứ như vậy trao đổi tín vật, khi đó ta đem vật ta thích nhất chưa từng muốn tặng cho người nào tặng cho hấn, hấn cũng đem vật hấn thích nhất tặng cho ta, đến khi ta mười tuổi, lúc đó chính thức được sắc phong Thái tử, mười bảy tuổi kế thừa ngôi vị Hoàng đế đến bây giờ...”

“Vậy Ly thân vương là vì người được sắc phong Thái tử nên mới phản bội...”

“Không... Chính xác mà nói, ta được phong Thái tử nửa năm sau mới phản bội nhau... Bởi vì Thái tử mọi mặt đều bị quản thúc khác với bình thường, còn có Phụ hoàng tự mình chỉ đạo quản thúc... Hai người chúng ta thời gian học cùng nhau cũng không giống lúc trước...”

Phượng nhãn mất đi vẻ tươi sáng vốn có, ảm đạm không ánh sáng, lại có chút mất mát, làm Vương Ngự Phong cảm nhận sâu sắc được tâm tình thống khổ của Tôn Dật Thiên.

“Có thể lúc đó các người có hiểu lầm?”

“Có thể! Bởi vì sau khi ta trở thành Thái tử, thời gian học so với bình thường còn nhiều hơn... Hơn nữa cả hai học ở hai nơi khác nhau... Một người ở Nam một người ở Bắc... Muốn gặp mặt nhau thật là càng lúc càng khó...”

Nhẹ thở dài, Tôn Dật Thiên cũng không biết vì sao mọi việc lại trở thành như vậy.

Vì sao lại như vậy, hai người từng cùng nhau vui vẻ suốt bốn năm trời, vì sao sau khi hấn được phong làm Thái tử, nửa năm ngắn ngủi lại làm thay đổi tất cả?

Trong ấn tượng của hấn về Tôn Dật Lân, mặc dù vốn là tính tình rất trầm, nhưng tâm địa cũng rất thiện lương, đối với người ngoài cũng rất rộng lượng...

“Nửa năm sau... Chung quy là có một nguyên nhân nghiêm trọng sao?”

Mây nheo lại, Vương Ngự Phong cho rằng, từ khi Tôn Dật Thiên sáu tuổi quen biết Ly thân vương, đến mười tuổi được phong làm Thái tử, thời gian bốn năm này không dài nhưng cũng không ngắn, sao có thể trong nửa năm ngắn ngủi mà tình cảm tự dưng biến mất?

“...Ta cũng không biết...Ta chỉ biết thời gian chúng ta gặp nhau thật sự càng ngày càng ít... Lúc đầu còn có thể ngẫu nhiên gặp mặt dùng điểm tâm cười đùa... Đến lúc sau hoàn toàn không gặp được nữa...”

“Vậy từ khi nào người nhận thấy được mối quan hệ của hai người các người đã trở nên nghiêm trọng?”

“...Ta... Sau khi ta thấy hấn phá hư con gà lá trúc ta tặng ...”

“...”

Nhìn ánh mắt Tôn Dật Thiên có điểm bi thương, Vương Ngự Phong biết, kỳ thật hấn đến bây giờ vẫn không tin lại bị Ly thân vương phản bội, nếu không sẽ không bi thương như thế.

“Mới vừa làm Thái tử được một tháng, chúng ta lại chạm mặt, ta thường kể với hấn Phụ hoàng dạy ta cái gì, về mặt hấn cũng luôn hăm mộ lắng nghe, cũng từng nói hấn cùng ta đến gặp Phụ hoàng để cả hai được học cùng nhau, ta giúp hấn hỏi Phụ hoàng... Người không đồng ý, ta cũng không buồn, lợi dụng mỗi ngày đều theo Phụ hoàng học hỏi luôn quần lấy người, đến cuối cùng người cũng đáp ứng... Ta rất vui mừng chạy sang thăm cung tìm hấn, không tìm thấy, nhưng lại thấy con gà lá trúc ta tặng hấn, bị hấn dùng tiền đao chém đến nát vụn, vứt trên mặt đất... Ta khổ sở muốn đi tìm hấn chất vấn, vừa ra đến cửa, liền gặp Dật Lân, ta hỏi hấn vì sao lại làm vậy, chẳng lẽ hấn không biết là ta rất tín nhiệm hấn?”

“Vậy hấn nói gì?”

__END 27__

28. Chương 28

“Hắn nói. . . Ta kỳ thật một điểm cũng không xem hắn là đệ đệ! Bởi vì ta đã là một Thái tử. . . Thân phận địa vị không giống nhau. . . Cần gì phải giả bộ lộ ra vẻ tín nhiệm hắn. . . Ta nói với hắn Phụ hoàng đã đáp ứng cho chúng ta học cùng nhau. . . Nhưng hắn lại nói ta lòng dạ toan tính, chỉ là muốn ra vẻ thân thiết với hắn trước mặt Phụ hoàng. . . Ta hoàn toàn không biết vì sao hắn lại như vậy. . . Hai người chúng ta cứ như vậy trừng mắt nhìn nhau, ta tức giận bỏ đi, từ đó về sau, ta chưa từng gặp lại hắn. . .”

Hai tay càng dùng lực siết chặt người trong lòng hơn, vùi mặt vào vai y, tiếng khóc rầu rĩ truyền vào trong tai Vương Ngự Phong.

Ôn nhu ôm lấy hắn, y hiểu tâm tình khi đó của hắn, Tôn Dật Thiên tín nhiệm Ly thân vương như thế, nhưng Ly thân vương lại nói những lời thương tổn hắn, việc này làm sao hắn có thể chịu được?

Nghe tiếng khóc, y chỉ có thể ôm chặt lấy hắn, lặng lẽ đợi, bởi vì cách an ủi này đối với tính cách mạnh mẽ của Tôn Dật Thiên chính là phương án tốt nhất.

Vương Ngự Phong giờ phút này, đau lòng thay cho hắn, quan hệ của hắn và Ly thân vương lúc đó, nhất định là có hiểu lầm, nếu không Ly thân vương lúc ấy chỉ mới tám tuổi, sao lại có thể nói ra những lời như thế?

Bàn tay vuốt nhẹ lưng Tôn Dật Thiên, thầm suy nghĩ, Ly thân vương và hắn vì chuyện gì mà lại đối đầu nhau như thế này.

“Hoàng huynh, vì sao lại đối xử với ta như vậy. . .”

Ngồi một mình bên hồ hoa sen, nghĩ về mối quan hệ ngày càng xa cách đối với Tôn Dật Thiên, trong mắt ánh lên vẻ cô đơn khiến cho người khác chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy đau lòng.

“Này. . . Cái này cho người. . .”

Đột nhiên, trước mặt có ai đó đưa cho hắn một quả táo, đỏ tươi, nhìn sơ cũng biết là vật phẩm được tiến cống.

Nghe hoặc ngẩng đầu, liền bắt gặp khuôn mặt quen thuộc.

“ . . . Là người. . . Phong nhi. . .”

Kinh ngạc khi gặp lại mỹ nhân ngày hôm qua, Tôn Dật Lâm nhìn y với vẻ mặt ngây ngốc.

“Không nghĩ rằng lại gặp người ở đây. . .”

Cười tủm tỉm nhìn người trước mắt, chẳng thềm để ý ngồi ngay xuống bên cạnh, hai tay cầm trái táo đỏ chót, cuối xuống cắn mạnh, thanh âm giòn giã, động tác dứt khoát, khiến Tôn Dật Lâm khẽ cười nói:

“Một tiểu thư nhà danh giá như vậy sao lại không có chút ý tứ chứ?”

“Không sao! Dù sao bây giờ chỉ có mình người. . . Nhanh ăn đi! Táo này là ta lén mang ra đây. . . Ngon lắm!”

...

...

“Đây là táo ta lén mang đến. . . Là do bên ngoài mang vào đây, Ngon lắm. . .”

Trong trí nhớ, đoạn đối thoại tương tự như vậy chợt hiện lên trong tâm trí Tôn Dật Lâm.

Vì sao con người trước mắt, luôn khiến hắn nhớ đến khoảng thời gian tốt đẹp trước đây?

“Mau ăn đi! Nếu không sẽ bị người khác phát hiện. . .”

Thấy hần hình như có vẻ không muốn ăn, Vương Ngự Phong vội vàng thúc giục.

Mấy quả táo này là do ban nãy làm nũng với Tôn Dật Thiên lấy được, muốn đem chia cho Tiểu An tử cùng ăn, nhưng lại vô tình thấy võ tướng ngày hôm qua hảo tâm giúp y nhặt bóng lúc này đang ngồi gần người bên hồ, dù sao hần cũng đã giúp y một lần, Vương Ngự Phong liền đem quả táo ban đầu dự định sẽ cho Tiểu An tử, đưa ngay cho hần.

Dù sao Tiểu An tử cũng không biết ý định của y, cho nên cho võ tướng này ăn cũng không sao cả!

“Hả. . . Oh!”

Trước lời thúc giục của y liền cắn một miếng, vị ngọt ngọt chua chua nơi đầu lưỡi lan ra, trong trí nhớ, khoảng thời gian tốt đẹp lúc trước cùng với Tôn Dật Thiên lại ùa về một lần nữa.

“Người đang có tâm sự sao?”

“A – “

“Không có ah! Nhìn người ngồi gần người một mình ở chỗ này . . . Nhất định là có tâm sự rồi?”

“Ta. . . Tin tưởng người khác là một việc sai sao?”

Nhìn Vương Ngự Phong, Tôn Dật Lâm không biết vì lý do gì, hần chưa bao giờ cùng bất luận kẻ nào nhắc tới chuyện cũ, không hiểu sao lại muốn kể với y!

Cảm thấy hình như nếu kể cho y nghe, nghi hoặc của mình sẽ được giải đáp.

“Hả? Người có ý gì?”

Nghiêng nghiêng đầu, Vương Ngự Phong không hiểu người trước mắt đột nhiên hỏi như vậy là có ý gì, chớp chớp mắt nhìn đối phương.

“. . . Khi ta còn bé, có một người huynh đệ, cảm tình rất tốt! Nhưng hần đột nhiên thay đổi. . . Thay đổi đến nỗi một chút ta cũng không nhận ra. . .”

“Sao lại nói như vậy?”

“Ta ngay từ đầu nhận thấy hần, vốn là một người thiện lương, nhân từ, rất khiêm nhường ôn hòa, rất một người huynh đệ tốt. . .”

Cẩn thận nghe đối phương nói, Vương Ngự Phong biết người trước mắt nhất định rất xem trọng người huynh đệ hần nhắc đến kia, nếu không ánh mắt sẽ không thay đổi như vậy từ ôn nhu rồi lại đến bi thương.

“. . . Sau đó. . . Xảy ra một việc. . . Hần thay đổi. . . Trở nên nghi ngờ, không tín nhiệm đối phương, thậm chí. . . Trở nên cao ngạo, luôn lộ ra vẻ cao cao tại thượng, bộ dạng khiến kẻ khác khó có thể thân cận. . .”

“Người làm sao phát hiện hần đã thay đổi?”

“Không. . . Ngay từ đầu là tất cả mọi người đều nói hần đã thay đổi. . .”

“Người khác nói người sẽ tin ah? Vậy người cũng đã có lỗi đối với người huynh đệ kia rồi không phải sao?”

Cau mày, nếu như vì người khác nói mấy câu không tốt về người đó liền trở nên nghi ngờ huynh đệ của mình, vậy thì cũng đã có lỗi với người đó.

“. . . Lúc ban đầu ta đương nhiên không tin. . . Nhưng cơ hội hần và ta gặp mặt dần dần càng ngày càng ít. . . Hơn nữa. . . Hần lại phá hư vật ta tặng hần. . .”

“Hần vì sao lại muốn hủy đi quà người tặng hần?”

“Ta cũng không biết. . . Hình như là, hần hiểu lầm ta đã phá hư vật hần tặng ta! Hần tặng cho ta một vật hần rất quý, nhưng đồ vật kia không phải do ta làm hư, sau đó ta đã rất cố gắng sửa lại vật hần tặng. . .”

“Vậy người có giải thích với hần không?”

“Ta và hần căn bản không gặp được nhau. . . Hơn nữa. . . Khi ta còn chưa kịp giải thích mọi chuyện với hần, hần dường như là muốn trả thù ta, phá hư vật ta đã tặng. . .”

Ánh mắt càng thêm khổ sở, Tôn Dật Lâm không hề ngờ rằng Tôn Dật Thiên có thể đối xử với hần như vậy, ngay cả một lời giải thích cũng không cho hần cơ hội, lại hủy đi tín vật hần tặng, hần làm sao có thể tiếp nhận sự thật đau lòng như vậy?

“Người tận mắt thấy hần hủy đi đồ vật người tặng?”

“Không. . .”

“Vậy sao người biết rằng hần đã làm?”

Thăng thần hỏi lại, Vương Ngự Phong cảm giác được có thể cả hai huynh đệ người này đã cùng phạm một sai lầm?

Cùng hiểu lầm đối phương?

“Ta. . . Người khác nói với ta, nói là tận mắt thấy hần làm việc đó. . .”

“Người làm sao biết điều người kia nói là sự thật?”

“Bởi vì. . . Người kia không có lý do gì để gạt ta cả, người đó được lợi gì chứ?”

“Người đó được lợi hay không, người làm sao biết được! Hơn nữa. . . Người tin tưởng người đó, hay là tin huynh đệ của người? Còn nữa. . . Vật người huynh đệ đó tặng cho người, có khi nào còn một cái giống hệt không?”

“...”

Vương Ngự Phong bất chợt hỏi ngược lại, làm Tôn Dật Lâm hiểu ra một chuyện.

Đúng vậy!

Hần sao lại không nghĩ tới việc này?

Mặc dù quả cấm bóng lúc ấy vốn là do đích thân tiên đế ban cho hần, không thể nào chắc chắn không có quả thứ hai, hơn nữa, hần nên tin tưởng Tôn Dật Thiên hơn bất cứ ai khác mới phải!

Sao lại. . .

“Có câu nói, tận mắt nhìn thấy, chưa chắc đã là thật, có vài thứ người tận mắt thấy cũng không chắc chắn là sự thật, huống chi chỉ là nghe người khác nói? Miệng người rất đáng sợ! Một lời đồn đãi nhỏ cũng có thể bức chết một người anh hùng hảo hán. . .”

“. . . Đúng vậy. . . Sao ta lại không nghĩ tới?”

Như là đột nhiên lĩnh ngộ được điều gì đó, thật không ngờ nghi vấn khiến bản thân buồn bực trong lòng bấy lâu nay, chỉ cần vài câu nói đơn thuần của Vương Ngự Phong lại tìm được đáp án, cảm giác rung động đối với y dường như đã nhiều thêm một chút/

“Không phải là người không nghĩ tới! Chỉ là người trong cuộc mê muội, ngoài cuộc tỉnh táo hơn thôi!”

Nhìn nụ cười ngọt ngào của người đối diện, nhìn y, chợt nhận ra y chẳng những xinh đẹp, ngay cả tâm hồn cũng như chủ nhân của chính nó, thật trong sáng, đẹp đẽ, cảm giác đối với y, tựa hồ đang chậm rãi trở thành một loại tình cảm.

Ngay lúc Tôn Dật Lâm đang muốn cảm ơn y, chợt nghe thấy thanh âm quen thuộc. . .

__END 28__

29. Chương 29

Ngay lúc Tôn Dật Lân đang muốn cảm ơn y, chợt nghe thấy thanh âm quen thuộc. . .

“Phong nhi. . . Thì ra người ở đây!”

“Dật Thiên. . .”

Vừa nghe thấy Tôn Dật Thiên gọi, Vương Ngự Phong vội vàng đứng dậy, chạy đến chỗ hắn, dang rộng hai tay vòng qua cổ hắn, ôm chặt Tôn Dật Thiên.

“. . . Hoàng huynh. . .”

Nhìn người trước mắt, đang ôm chặt lấy Tôn Dật Thiên, nhìn bộ dáng hắn, Tôn Dật Lân lúc này mới ý thức được, mấy ngày trước khi hắn vừa hồi cung, có nghe tin Tôn Dật Thiên sung hạnh một phi tử, Ngự quý phi.

“. . . Dật Lân. . .”

Trùng lớn mắt nhìn Tôn Dật Lân đang đứng bên hồ, Tôn Dật Thiên thật không ngờ sẽ gặp hắn ở đây, hơn nữa lúc này Vương Ngự Phong hình như vừa ngồi bên cạnh hắn.

“. . . Cái gì. . . Hắn là Ly thân vương. . .”

Nghe Tôn Dật Thiên gọi tên người kia, Vương Ngự Phong mới biết được người lâu nay khiến Tôn Dật Thiên đau đầu không thôi, chính là hắn, về mặt cùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tôn Dật Lân.

“...”

Nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của y, Tôn Dật Lân đột nhiên cảm thấy khó chịu, cảm giác tức giận trào dâng trong ***g ngực

Vì sao sau khi biết hắn là đệ đệ của Tôn Dật Thiên, lại lộ ra thái độ này?

Hình như là muốn phân chia giới tuyến với nhau, chẳng lẽ Vương Ngự Phong sẽ vì Tôn Dật Thiên, xem hắn là kẻ địch sao?

Điều càng làm Tôn Dật Lân bất mãn chính là, hắn đã rất vất vả mới gặp được nữ tử khiến cho bản thân mình động tâm, nhưng tại sao nàng lại là người của Tôn Dật Thiên chứ?

Hình như người ông trời sung ái vĩnh viễn vẫn là Tôn Dật Thiên, chẳng những có được giang sơn, còn có thể ôm được mỹ nhân, chẳng lẽ bản thân mình không bằng được một góc nào của hắn sao?

“. . . Dật Lân. . .”

“Vi thần khấu kiến Hoàng thượng.”

Như một tiểu hài tử đang giận lẫy, Tôn Dật Lân vốn thông minh hiển nhiên hiểu rõ, nơi này không có người ngoài, hắn có thể không cần câu nệ với Tôn Dật Thiên như vậy.

Hơn nữa Tôn Dật Thiên cũng đã gọi tên hắn, ý muốn cùng hắn nói chuyện rất rõ rồi, nhưng hắn lại tự mình phá đi cơ hội tốt này.

Đơn giản chỉ vì, một tay Tôn Dật Thiên vẫn ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Vương Ngự Phong.

“. . .”

Ánh mắt phức tạp nhìn đệ đệ của mình đang tận lực phân định giới tuyến giữa cả hai, trong lúc đó Tôn Dật Thiên thật không biết phải làm thế nào để hắn và Dật Lân có thể quay lại như lúc xưa, làm thế nào mới có được cơ hội đó.

“Dật Thiên. . .”

Quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt cô đơn của hắn, y biết rằng hắn đang rất khổ sở lo lắng khi đối diện với Tôn Dật Lân, đang lúc không biết phải an ủi hắn thế nào, chợt nghe thấy hắn thản nhiên nói:

“Bình thân, Ly thân vương chẳng lẽ không biết nơi này là cấm địa sao? Vì sao lại vào đây. . .”

“Xin Hoàng thượng thứ tội, vì đã lâu rồi vì thần không hồi cung, lần này hồi cung do hoài niệm phong cảnh trong hoàng cung, vô ý đã vào cấm địa, khẩn xin Hoàng thượng thứ tội.”

“... ”

Nghe hai người người tiến ta lui nói chuyện với nhau, Vương Ngự Phong biết tính tình hai người hay vui đùa, y không biết là Tôn Dật Lâm không muốn cùng hắn nói chuyện, cung không biết lý do vì sao.

“. . . Quên đi. . . Trăm hôm nay tâm tình rất tốt. . . Không trách tội ái khanh. . . Hãy bình thân!”

“Tạ ơn Hoàng thượng thánh ân.”

“Phong nhi. . . Chúng ta hồi cung đi!”

Cúi người nói nhỏ bên tai Vương Ngự Phong, giây trước đó rõ ràng vẻ mặt rất nghiêm túc, giây sau lại đổi hẳn với y thật ôn nhu tràn đầy sủng ái, như là cố ý lộ vẻ tình tứ.

“Oh. . .”

Cứ vậy để cho Tôn Dật Thiên ôm thất lưng mình rời đi, khi đó, Vương Ngự Phong quay đầu nhìn thấy trong mắt Tôn Dật Lâm dường như ánh lên một loại tình cảm phức tạp, ánh mắt dường như không có tiêu cự.

“. . . Thì ra hắn chính là Ly thân vương ah!”

Trên đường đi, mặc dù tay Tôn Dật Thiên vẫn để yên trên lưng y, nhưng y biết rõ, tâm tư hắn lúc này vẫn ở chỗ Ly thân vương.

“Đúng vậy! Vẫn như lúc trước. . . Hoàn toàn không cho ta một cơ hội giải thích. . .”

Khác với khí thế cao ngạo vừa nãy, Tôn Dật Thiên giờ phút này khi nhắc đến chuyện Ly thân vương lại có chút sầu bi.

“Vậy ngươi có biết vì sao không? Nguyên nhân hắn không muốn nghe ngươi giải thích. . .”

“Ta không biết! Có thể là vì lúc ấy ta không phân biệt rõ ràng trắng đen, chất vấn hắn vì sao lại phá đi thứ ta tặng hắn!”

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó hắn thật sự quá xúc động, đáng lẽ nên điều tra ai đã phá hư món đồ hắn tặng Dật Lâm chứ!

Nhưng hắn lúc ấy vẫn chỉ là một hài tử!

Khi biết tin vật mình tặng bị người đó phá hư, đương nhiên sẽ rất tức giận. . .

Nhưng sau đó hắn đã cố hết sức để sửa chữa sai lầm. . .

Nhưng Tôn Dật Lâm không cho hắn cơ hội, tận lực né tránh hắn, tự nguyện làm tướng quân mở mang bờ cõi, tình nguyện chịu nguy hiểm ở bên ngoài, nhất quyết không muốn đối mặt hắn.

Có vài lần, đều là hắn chủ động hạ mình đến tìm Dật Lâm nói chuyện, nhưng lại luôn bị Tôn Dật Lâm gián tiếp cự tuyệt. . .

Hắn thật sự không biết làm sao mới phải. . .

“. . . Là như thế này sao?”

Dừng cước bộ, đứng chắn trước mặt Tôn Dật Thiên!

Vương Ngự Phong phát hiện, hắn hình như không biết Tôn Dật Lâm cũng vì lý do như thế mà không muốn nghe hắn giải thích!

Cũng tưởng rằng Tôn Dật Thiên phá đi tin vật của hắn. . .

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Nhiều mày khó hiểu nhìn Vương Ngự Phong trước mặt, hắn không biết vừa rồi y cùng Tôn Dật Lân đã nói việc gì, chỉ biết y từ đầu không biết người mình gặp chính là Tôn Dật Lân, bất quá Vương Ngự Phong chưa từng thấy tướng mạo hắn, không biết cũng là đương nhiên, nhưng sao hắn vẫn có cảm giác đã ăn phải dấm chua.

“Lúc này Ly thân vương nói với ta. Hắn hận ngươi, bởi vì ngươi cho rằng hắn đã phá hủy tín vật ngươi tặng. . .”

END 29

30. Chương 30

“Lúc này Ly thân vương nói với ta. Hắn hận ngươi, bởi vì ngươi cho rằng hắn đã phá hủy tín vật ngươi tặng. . .”

Từ khi Ly thân vương cùng Tôn Dật Thiên nói chuyện đến bây giờ, Vương Ngự Phong tin chắc chắn rằng hiểu lầm giữa hai người này rất lớn.

Đầu tiên là Tôn Dật Thiên tưởng rằng Ly thân vương phá hư tín vật hắn tặng, Ly thân vương cũng tưởng hắn vì trả thù mà ác ý phá lại tín vật.

Không nghĩ rằng trên đời này lại phát sinh loại hiểu lầm trùng hợp đến như vậy!

“Ta không có phá hư thứ hắn cho ta! Ngày hôm qua ngươi cầm quả bóng đấy! Mặc dù lúc ấy ta rất khổ sở rồi mang bóng để ở tấm cung mẫu hậu, nhưng mẫu hậu đã giúp ta giữ gìn nó mà!”

“Cho nên ta mới nói hai người các người đã hiểu lầm đối phương rồi!”

Hai tay nắm chặt cánh tay của Tôn Dật Thiên, Vương Ngự Phong nghĩ cả hắn và Tôn Dật Lân vốn vì hiểu lầm mà mâu thuẫn, thật là rất oan uổng!

“...Thật sự sao! Phong nhi...Ngươi nói thật ah...”

Bất ngờ khi Vương Ngự Phong nói y đã tìm được cách giải quyết, Tôn Dật Thiên hưng phấn hỏi lại.

“Là thật! Hơn nữa, lúc ấy Ly thân vương chính hắn miệng nói với ta, hắn rất quan tâm người huynh đệ của hắn...Còn nói tín vật ngươi tặng hắn không phải do hắn phá hư, hắn cũng đã tìm cách phục hồi nó rất lâu rồi...”

“Là như thế sao! Không bị hắn gạt chứ...”

“...Dật Thiên, hắn không biết ta là ai, ta cũng không biết hắn là ai, hắn sao có thể gạt ta! Tin tưởng ta, Ly thân vương cũng giống như ngươi, cũng xem trọng tình nghĩa của huynh đệ...”

Biết Tôn Dật Thiên không thật sự hoài nghi hắn, Vương Ngự Phong vẫn rất tích cực giải thích, bởi vì y từ đáy lòng hy vọng Tôn Dật Thiên có thể cùng Ly thân vương hòa thuận!

“Ta phải nhanh lên mới được, Dật Lân ngày mai phải xuất cung rồi...”

Hưng phấn nắm lấy cánh tay của Vương Ngự Phong, cặp phượng nhãn của Tôn Dật Thiên lúc này tràn ngập hy vọng, mặc dù là huynh đệ cùng cha khác mẹ, nhưng vẫn là chảy cùng một dòng máu, hơn nữa với một đồng quy củ Hoàng cung, nếu như không có Tôn Dật Lân cùng chia sẻ, cuộc sống trong cung sẽ phi thường nhàm chán!

Cũng sẽ không phải nhớ lại khoảng thời gian bốn năm vui vẻ đó nữa.

“Đúng vậy! Dật Thiên, nếu như bây giờ ngươi mang trái bóng đấy đưa cho Ly thân vương xem, hiểu lầm lúc đó của các người nhất định có thể xóa bỏ!”

“Ừ! Lần này nhất định có thể... Phong nhi chúng ta bây giờ phải đi lấy trái bóng...”

“Nếu như chúng ta cùng đi lấy thì quá muộn rồi! Bây giờ ta quay về lấy, người ở đây chờ ta... Ta lập tức sẽ trở lại...”

“Nhưng... Phong nhi...Phong nhi...”

Nhìn Vương Ngự Phong trong nháy mắt biến mất tại cuối hành lang, biết y nhất tâm muốn giúp bọn họ khôi phục tình nghĩa huynh đệ, cảm động y vì hấn mà phân giải sự tình, Tôn Dật Thiên cảm giác được, y chẳng những muốn bù đắp những khoảng trống tình cảm trong tâm hồn của hấn lúc trước, cũng đã vá lại vết thương giữa mình với đệ đệ, nếu như hấn cả đời này đối đãi bất hảo với Vương Ngự Phong, thì hấn không xứng đáng làm một nam nhân.

“Ta nhất định... Sẽ khiến mẫu hậu tiếp nhận tình cảm của chúng ta...”

Tôn Dật Thiên thảo nhìn khoảng không ở hành lang, trong đầu tính toán, sau khi hấn cùng đệ đệ Dật Lâm làm hòa, hấn chắc chắn sẽ thuyết phục mẫu hậu cùng nhân dân cả nước tiếp nhận hấn yêu Vương Ngự Phong.

Cạch

Thô lỗ đẩy cửa ra, vừa vào tắm phòng của mình cùng Tôn Dật Thiên, y liền nhào lên giường, tìm quả cảm bóng ngày hôm qua mình đã hảo hảo chơi đùa.

“Lần này Dật Thiên cùng Ly thân vương nhất định có thể hợp hảo...”

Cao hứng tưởng tượng cảnh sau khi Tôn Dật Thiên cùng Ly thân vương làm hoa, huynh đệ lại như trước tín nhiệm lẫn nhau, như vậy hấn sẽ không cảm thấy khổ sở nữa, nghĩ tới đây, Vương Ngự Phong càng thêm hưng phấn tìm quả bóng ngày hôm qua đặt ở trong tủ bên cạnh long sán, hoàn toàn không chú ý tới người phía sau đang lặng lẽ tới gần...Trên tay lại cầm theo một vật khả nghi...

Cốp

Một tiếng va chạm vang vọng ở tẩm cung không người, Vương Ngự Phong ngã nằm trên long sán, không bao lâu, chỉ thấy y bị đánh bất tỉnh, rồi bị một gã nam tử khiêng trên lưng, biến mất tại tẩm cung Hoàng thượng.

Tôn Dật Thiên vẫn không thấy y trở về, đột nhiên có điểm bất an, bước nhanh về tẩm cung, người còn chưa tới cửa, đã vội vàng gọi tên y.

“Phong nhi người sao đi lấy...Phong nhi? Phong nhi? Người ở đâu...Đừng làm ta sợ...Phong nhi...”

Nhìn thấy trong phòng nửa thân ảnh kia cũng không có, Tôn Dật Thiên lo lắng gọi to, giống như mẫu thân đánh mất hài tử, liên tục gọi tên y, trên đoạn đường từ phòng đến bên ngoài hành lang, không ngừng lo lắng tìm kiếm bóng dáng Vương Ngự Phong.

“Hoàng thượng...”

“Duẩn Sâm, Phong nhi biến mất rồi, nhanh giúp ta đi tìm Phong nhi...”

Nghe tiếng Tôn Dật Thiên gọi to liên tục, Vương Duẩn Sâm chạy đến, hấn vội vàng nắm lấy cánh tay Vương Duẩn Sâm nói, thấy vẻ mặt hấn khẩn trương như vậy, có thể thấy được y đối với hấn quan trọng đến dường nào!

“Hoàng thượng...Bình tĩnh đã...Trước tiên kể cho hạ thần chuyện gì đã xảy ra, hạ thần mới biết được phải đi đâu tìm chứ?”

“Được...Vừa nãy ta cùng Phong nhi...”

Khẩn trương kể cho Vương Duẩn Sâm chuyện vừa xảy ra, Tôn Dật Thiên luống cuống tay chân, hấn không hiểu sao người đang hảo đột nhiên vì sao biến mất, việc thứ nhất có thể nghĩ đến chính là, Vương Ngự Phong rất có khả năng bị người khác bắt đi, nếu thật thế, vậy mục đích của đối phương là gì?

“Hạ thần nhận thấy, đối với Ngự công công, y không có khả năng đột nhiên biến mất được...”

“Duẩn Sâm, người nhất định phải nhanh chóng tìm được Phong nhi...Nhanh chóng tìm được y...Trẫm lo lắng, Phong nhi xảy ra việc gì...Nếu như y xảy ra chuyện...Trẫm...”

“Hoàng thượng người đừng vội, hạ thần lập tức đi tìm Ngự công công, bất quá Hoàng thượng trước không nên dă thảo kinh xà (*), nếu như Ngự công công thật sự là do người khác bắt đi, chúng ta nhất cử nhất động đều phải đặc biệt cẩn thận mới được...Hoàng thượng hãy trở về thư phòng, bình tĩnh chờ tin tức của hạ thần rồi hãy quyết định!”

(*): Đánh cỏ động rắn.

“Trẫm biết rồi...Người có tin tức, nhất định phải báo cho Trẫm...”

“Tuân mệnh.”

Nhận lệnh của Tôn Dật Thiên, Vương Duẩn Sâm vội vàng hướng đến những nơi mà hắc cho là khả nghi, bắt đầu tìm kiếm.

Nơi thứ nhất hắc muốn tìm, chính là tẩm cung của Ly thân vương, Thanh Kỳ cung.

Nhìn vật trước mắt, con gà được xếp bằng là trúc không biết đã bị ai phá hư, trong lòng Tôn Dật Lâm tràn đầy hoài niệm, nhẹ chạm vào, mặc dù lúc ấy hắc mất thật nhiều khí lực cùng tâm sức để sửa lại món đồ chơi này, nhưng vẫn không thể giống được lúc Tôn Dật Thiên tặng cho hắc.

Miễn cưỡng có thể nhìn ra hình dạng một con gà, chỉ là đã mất đi một cánh, những cây cỏ có sắc đỏ được dùng để làm mào và lông.

Nhớ lại lúc ấy, khi hắc vừa xong khoá học đang trên đường trở về phòng, nghe được mấy sư phụ đã dạy cho thiên tử là Tôn Dật Thiên, đang đàm luận về hắc cùng Tôn Dật Thiên, những lời nói đó không dễ nghe chút nào, tâm tình tự nhiên vô cùng bức tức!

Nhất là khi nghe được bọn họ luôn đàm luận về việc Phụ hoàng đối với Tôn Dật Thiên luôn sủng ái tán thưởng, trái tim non nớt cảm giác được sự không công bằng, bởi vì hắc từ nhỏ đến lớn, số lần gặp Phụ hoàng kể ra chỉ đếm được trên mười đầu ngón tay, mà cho dù Tôn Dật Thiên không phải thiên tử đi chăng nữa, khi Tôn Dật Thiên và hắc địa vị ngang hàng thì cách đối xử của Phụ hoàng, thật sự vẫn cảm thấy có vẻ thiên vị.

Hơn nữa một lúc sau, Tôn Dật Thiên vẽ mặt dùng dùng nổi giận chất vấn hắc vì sao lại làm hư con gà bằng lá trúc, cảm giác giống như là Dật Thiên không tin tưởng hắc.

Mặc dù sau việc này hắc có chút hối hận vì đã nói với Dật Thiên những lời khó nghe, nhưng khi hắc đang vất vả sửa lại món đồ chơi, vui mừng muốn đi giải thích với Tôn Dật Thiên những chuyện vừa trải qua, thì thấy lão sư đưa cho hắc quả cấm bóng mà hắc tặng Dật Thiên, tâm tình đang vui sướng trở nên giống như quả cấm bóng rách nát, vỡ thành từng mảnh.

Bởi vì hắc không thể ngờ rằng Tôn Dật Thiên – người hắc nhất tâm tin tưởng lại làm ra việc này.

Cho dù ngay từ đầu là hắc có lỗi trước, không nên nói với Tôn Dật Thiên như vậy, nhưng Dật Thiên cũng không cần phải trả thù hắc như thế chứ?

“Có phải không...”

Buổi sáng hôm nay, những lời nói của Vương Ngự Phong khi ở ven hồ sen lại hiện lên trong đầu, bàn tay khẽ vuốt con gà đồ chơi đột nhiên ngừng lại, khẽ cau mày, lẩm bẩm:

“...Chẳng lẽ...Đây thật sự là hiểu lầm sao?”

Không thể phủ nhận ý nghĩ của mình bị Vương Ngự Phong ảnh hưởng, là bởi vì những lời y nói thật sự rất có lý? Hay bởi vì hắc vẫn luôn tin tưởng Tôn Dật Thiên sẽ không bao giờ đối xử với hắc như vậy, nhưng....ngoài mặt thì tươi cười nhưng lại có thể hãm hại mình bất cứ lúc nào, nam nhân tựa hồ so với nữ nhân còn thâm hiểm hơn.

“Có phải người không...”

Hình ảnh Vương Ngự Phong tươi cười sáng lạn, không hề cảnh giác chợt hiện lên, làm cho Tôn Dật Lân thực có chút kinh ngạc, tại sao lại nhớ tới y chứ?

____END 30____

31. Chương 31

Là bởi vì Vương Ngự Phong rất đẹp sao?

Không phải!

Mặc dù hắn đã nhiều năm đóng quân ở ngoài biên cương, nhưng những nữ tử khác, so với y kiều diễm hơn vẫn không thiếu.

Nhưng mà, nụ cười của y, rạng rỡ và xinh đẹp như thế, kì thực hắn chưa bao giờ thấy qua, đôi mắt long lanh tràn ngập nét cười, chỉ cần nhìn thấy một lần, sẽ khiến người ta luôn nghĩ đến.

. . . Cái gì. . . Hắn là Ly thân vương. . .

Trong tâm trí, lại một lần nữa hiện lên dung nhan Vương Ngự Phong, nhưng lần này là khi y biết hắn là đệ đệ của Tôn Dật Thiên, vẻ mặt kinh ngạc không thôi.

Mặc dù hắn nhiều năm không vào cung, nhưng chuyện hắn và Tôn Dật Thiên có mâu thuẫn, chưa từng ai quên.

Tôn Dật Lân biết rõ, sau khi hắn và Tôn Dật Thiên có chuyện, lời đồn đãi về hai người càng nhiều thêm.

Nói đi cũng phải nói lại, lúc hắn và Tôn Dật Thiên huynh đệ thân thiết, trong cung lại không có lời đồn đãi nào.

Chốn hoàng cung, việc gì cũng phức tạp, những lời nói thực thực giả giả lại càng nhiều.

Chỉ là một nơi kiểm tra xem đạo đức con người như thế nào thôi, không hơn không kém.

“Vì sao....Chúng ta không gặp nhau ở nơi khác?”

Trong lòng, tình cảm đối với Vương Ngự Phong ngày càng nhiều thêm, có lẽ vì bản thân không biết quan hệ với Tôn Dật Thiên còn chuyển biến xấu đến mức nào, một phần cũng vì buồn bực tại sao bất cứ thứ gì Tôn Dật Thiên cũng có được, Tôn Dật Lân chỉ biết lúc này hắn cần lắm một người, chỉ tiếc rằng người đó lại là ái phi của Tôn Dật Thiên, cho dù hắn đã động tâm, nhưng với tình huống trước mắt, hắn không có phần thắng nào.

Hình ảnh y nép vào lòng Tôn Dật Thiên, hình ảnh hắn ôm chặt lấy y lại hiện lên trong tâm trí Tôn Dật Lân.

Mặc kệ là hình ảnh Tôn Dật Thiên sủng ái Vương Ngự Phong, hay là Vương Ngự Phong ôm chặt hắn, mặc kệ là hình ảnh gì, điều quan trọng làm Tôn Dật Lân buồn bực chính là hai người ấy thực sự rất xứng đôi, tình cảm của hai người, cả trời đất ngời ca cũng sợ không đủ sâu đậm.

Viu

Ngay lúc Tôn Dật Lân đang trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy âm thanh có vật từ cửa sổ bắn vào.

Hắn liền nhận ra âm thanh của tiễn, không chút hoang mang bắt lấy.

Chỉ cần nghe thấy thanh âm, đã có thể phân tích hướng đi, giây sau đó, tiễn đã yên ổn nằm trong tay Tôn Dật Lân, như thế cũng đủ thấy được võ công hắn rất cao.

Cầm tiền, nhìn vào tiền thư, Tôn Dật Lâm biết người gửi tiền thư này là ai, chỉ là không biết vì sao lại gửi thư này cho hắn.

Mở ra, chỉ thấy trên thư viết vài chữ đơn giản.

“Người người muốn hiện tại đang ở chỗ ta, nếu có hứng thú đến chỗ cũ gặp mặt.

Mặc dù đối phương chỉ nói ngắn gọn, nhưng đã nói rõ ý muốn gặp hắn.

“... Người ta muốn? ...”

Về mặt thắc mắc nhìn câu chữ trên tiền thư, Tôn Dật Lâm không hiểu ý người đó là như thế nào? Làm sao người đó biết người hắn muốn là ai?

“Hay là đi xem một chút ah!”

Thuận tay xé tiền thư nát vụn, chiết tiền thành từng đoạn nhỏ, cẩn thận phá hủy chứng vật, ra vẻ không có việc gì xảy ra rồi khỏi Hoàng cung, đến nơi trên tiền thư viết – Tửu Lâu Các, Mai Hương phòng, đến gặp người gửi tiền.

Đi đến Tửu Lâu Các, nhìn người ta tập nập náo nhiệt đi đi lại lại, Tôn Dật Lâm đầu tiên là cẩn thận dè chừng nhìn quanh một chút, sau khi xác định không có ai bám theo hắn, liền gọi tiểu nhị, đến căn phòng hảo hạng cao nhất Tửu Lâu Các, Mai Hương phòng, gõ nhẹ cửa ba cái, sau liền gõ tiếp hai cái, như một loại ám hiệu, không lâu sau, cánh cửa liền mở ra. ...

“Người đâu?”

Vừa thấy người kia, Tôn Dật Lâm liền trực tiếp hỏi.

Bởi vì hắn rất thắc mắc, vì sao người kia biết người hắn muốn là ai.

Người trước mắt, chỉ khẽ cười, chỉ tay về phía Vương Ngự Phong vẫn đang hôn mê nằm trên giường.

“... Người không sợ bị người khác phát hiện sao? Bắt cóc Ngự quý phi, nếu như bị phát hiện, mạng của người khó giữ!”

Mặc dù khi nhìn thấy y hắn rất vui, nhưng vừa nghĩ đến việc Tôn Dật Thiên không tìm thấy Vương Ngự Phong sẽ rất khẩn trương, vô thức lo lắng bật đứng dậy.

“Người thật sự lo lắng sao? Hay là lo Hoàng thượng không tìm thấy quý phi sẽ lo lắng?”

Khóe môi sẽ nhếch, nụ cười khiến kẻ khác nhìn vào sẽ cảm thấy thâm hiểm đáng sợ, thoáng cái đã nhìn ra tâm ý của Tôn Dật Lâm, ánh mắt xảo trá làm người khác phải run lên.

“Sư phụ, người nói thế là có ý gì, ta sao lại lo lắng cho hắn. ...”

“Vậy sao! Ta còn tưởng rằng ta liều mạng đưa Ngự quý phi đến cho người, người sẽ rất vui chứ!”

“Đừng nói vậy, ta sao lại yêu thích nàng. ...”

Kiên quyết chối bỏ, không biết rằng mặt mình đã ửng đỏ.

“Nếu Ly tướng quân đã nói như thế! Ta sẽ đưa nàng đi nơi khác. ...”

“To gan, nàng là Ngự quý phi, đến lúc bị phát hiện, sẽ. ...”

“Chỉ cần chúng ta khởi binh tạo phản, đoạt được ngôi vị Hoàng đế, sẽ không ai biết!”

Hữu lễ chấp tay hướng Tôn Dật Lâm nói, lộ ra vẻ thâm độc hiểm ác, tựa hồ chỉ cần nhìn sơ là có thể thấy được.

“Người. ...”

“Nhưng nếu như Ly tướng quân muốn giữ nàng lại thì cứ nói! Phụ nữ mà! Chỉ cần người có quyền thế, sẽ tự động có được. ...”

“Nàng không phải người như thế. . .”

“Xem ra Ly tướng quân thật sự có tình ý với Ngự quý phi! Phán đoán của ta không sai chút nào!”

“ . . .”

Không để ý tới người trước mắt, Tôn Dật Lâm vội vã đi đến bên giường, nhìn khuôn mặt Vương Ngự Phong lúc này vẫn hôn mê, nghĩ đến vẻ mặt Tôn Dật Thiên hoảng sợ khi không tìm thấy Phong nhi, Tôn Dật Lâm chợt muốn ôm y vào lòng, người phía sau liền nói:

“Người bây giờ muốn đưa nàng trở về sao? Tốt nhất là không nên! Ta sợ dĩ đưa nàng đến đây tất nhiên có nguyên nhân, khi mất đi ái phi, Kỳ Diễm Hoàng nhất định sẽ lộ yếu điểm, đến lúc đó kế hoạch của chúng ta nhất định sẽ thành công. . . Dù sao nếu bây giờ người đem nàng trả lại cho Kỳ Diễm Hoàng, hắn cũng sẽ nghĩ rằng người là do người bắt đi. . . Tuyệt đối sẽ không nghe người giải thích! Hơn nữa người trong cung đều đứng bên phía Kỳ Diễm Hoàng, nếu người muốn chứng minh năng lực của mình, chờ đến khi thời điểm chín muồi thực hiện kế hoạch của chúng ta đi!”

Mắt lạnh băng nhìn bàn tay Tôn Dật Lâm đang định ôm y vào lòng chợt khựng lại, xem ra đối phương đã hiểu rất rõ tính tình hắn.

“ . . .”

“Hơn nữa, bọn ta vốn là người của Kỳ Diễm Hoàng. . . Nghe nói sau này hắn sẽ lập y làm hậu, nếu như bây giờ người không giữ nàng lại, đến lúc đó, có lẽ đã muộn rồi. . .”

Chắc chắn rằng Tôn Dật Lâm rất coi trọng Ngự quý phi, đối phương lại một lần nữa làm dao động ý định của hắn.

“ . . . Người tốt nhất đừng để nàng chạy trốn. . .”

Thu tay lại, mặt không chút thay đổi rời khỏi phòng, khi đóng cửa lại, không quên trừng mắt với người hắn gọi là sư phụ kia:

“Không được gây thương tổn cho nàng, nếu không ta sẽ phá hỏng kế hoạch của chúng ta.”

Nói xong, đóng cửa lại, để lại vẻ mặt cao thâm khó lường của sư phụ, rời đi.

Vị sư phụ ấy xem như không-có-việc-gì-làm tiến đến sát giường, ánh mắt tràn đầy toan tính, ngữ khí tràn ngập tự tin:

“ . . . Xem ra người là một quân bài rất tốt!”

Nhìn dung nhan Vương Ngự Phong đang ngủ, suy nghĩ, làm thế nào để lợi dụng nàng kiềm chế Tôn Dật Thiên và Tôn Dật Lâm.

END 31

32. Chương 32

“Sao rồi? Tìm được không? Duẩn Sâm. . . Có tìm được Phong nhi không?. . .”

Theo yêu cầu của Vương Duẩn Sâm, Tôn Dật Thiên ở trong thư phòng đợi hắn đã một thời canh (*), thật vất vả mới thấy hắn trở về, Tôn Dật Thiên vội vàng hỏi.

(*): một thời canh = hai giờ.

“ . . . Muôn tâu Hoàng thượng, thần vô dụng, không tìm thấy Ngự công công. . .”

Về mặt áy náy, hắn đã tìm khắp góc ngách trong Hoàng cung, vẫn không thấy bóng dáng Vương Ngự Phong, cứ như là y đã bốc hơi không một dấu vết.

“Sao lại như vậy! Người đang hảo sao tự nhiên lại không thấy tăm hơi. . . Nhất định đang ở nơi nào! Phong nhi sẽ không gặp. . .”

Nghe Vương Duẫn Sâm không tìm thấy y, lòng hấn chợt thất lại, vừa nghĩ đến Vương Ngự Phong rất có khả năng bị người của Tôn Dật Lân bắt đi, hấn không thể bình tĩnh được, nghĩ đến y có thể bị người khác tra khảo hoặc đánh đập ...Một cảnh tượng thật đáng sợ.

“Hoàng thượng, ngài hãy bình tĩnh một chút, hạ thần phát hiện, lúc này không tìm thấy Ngự công công, cũng không tìm thấy Ly thân vương, người kia cũng không!”

“ . . . Cái gì! Người nói thật sao!”

Vương Duẫn Sâm biết, đối với Tôn Dật Thiên việc này là một đả kích lớn!

Chẳng lẽ điều hấn đoán là chính xác?

Vương Ngự Phong thật sự bị người của Tôn Dật Lân bắt đi, sao hấn lại làm như vậy?

Nếu như bọn họ phát hiện Vương Ngự Phong là nam nhi, nếu bọn họ phát hiện Ngự quý phi là một nam nhân!

Bọn họ sẽ làm gì? Sẽ uy hiếp tánh mạng y? Hay đáng sợ hơn là dùng y buộc hấn giao ngôi vị Hoàng đế?

“Không được. . . Ta nhất định phải đi tìm Tôn Dật Lân. . . Xin hấn trả y lại cho ta. . .”

Như điên loạn tự nói với chính mình, mất đi y, hấn sẽ hành động điên cuồng như thế, không cần suy nghĩ.

“Hoàng thượng, người đừng lo lắng quá, người quên Người Đông và Vĩ Kỳ là nội gián bên cạnh Ly thân vương sao? Ta sẽ lập tức liên lạc với hai người bọn họ, nhờ bọn họ điều tra xem Ngự công công có trong tay Ly thân vương hay không. . .”

Vội vàng trấn an Tôn Dật Thiên, Vương Duẫn Sâm không ngờ rằng Vương Ngự Phong đối với hấn đã quan trọng đến như thế.

“Người Đông. . . Vĩ Kỳ. . . Đúng rồi! Duẫn Sâm, nhanh lên, người nhanh đưa tin, để bọn họ điều tra. . .”

“Hạ thần đi làm ngay! Xin Hoàng thượng bảo trọng long thể! Đừng để cho những người khác nhìn ra điều khác thường, nói không chừng, nguyên nhân bọn chúng bắt Ngự công công chính là muốn người mất bình tĩnh!”

“ . . . Ta biết rồi. . . Ta sẽ bình tĩnh lại! Người nhanh đi tìm hai người bọn họ, bảo họ nhất định phải tìm ra Vương Ngự Phong, còn nữa. . . Dặn hai người đó cũng nên cẩn thận, nếu như bị phát hiện. . .”

“Tuân mệnh, hạ thần cáo lui!”

Vội vàng rời khỏi ngự thư phòng, để lại Tôn Dật Thiên một mình ngồi đó, trong lòng không ngừng lo lắng cho sự an toàn của y.

“Ngự Phong. . . Người nhất định phải bình an vô sự!”

Thì thào khẩn cầu, hấn lúc này không cần bất cứ thứ gì, chỉ cần y an toàn là được.

“Đừng. . .Trời ạ! Đau đầu quá!”

Cuối cùng cũng tỉnh lại, xoa xoa đầu, mở mắt ra liền thấy một thân ảnh quen thuộc.

“Người cuối cùng cũng tỉnh rồi!”

“Là người! Ly thân vương. . . Sao ta lại ở đây?”

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Tôn Dật Lân, Vương Ngự Phong vội vàng bật dậy hỏi!

“Có người đưa người đến đây. . .”

“Người nào? Lại còn trối ta nữa! Còn đánh vào đầu ta. . .”

Lại xoa xoa đầu, đến lúc này vẫn còn đau ê ẩm, không chú ý tới Tôn Dật Lâm vì câu trả lời của y mà trở nên thất thần.

“ . . . Người. . . Không nghi ngờ ta sao?”

“Hả? Nghi ngờ người? Nghi ngờ người việc gì?”

Dừng động tác lại, vẻ mặt khó hiểu nhìn Tôn Dật Lâm, dường như hắn vừa nói một chuyện rất kì quái .

“Nghi ngờ ta đưa người đến đây. . .”

“Vì sao lại nghi ngờ người?”

“Bởi vì. . . Người hẳn là biết mâu thuẫn giữa ta và hoàng huynh?”

“Không phải người đã nói việc đó chỉ là hiểu lầm sao?”

“ . . . Người tin sao?”

“Không phải sao?”

Ngẩng đầu nhìn Tôn Dật Lâm đứng ở cạnh giường, khuôn mặt y có vẻ đẹp thuần khiết, không nhiễm tà khí, không phải lừa gạt, y thật sự tin rằng Tôn Dật Lâm không làm việc này.

“ ... ”

Im lặng nhìn y, bây giờ hắn mới biết vì sao Tôn Dật Thiên lại sủng hạnh y như thế, nếu như đổi lại là hắn, hẳn nhất định cũng sẽ làm như vậy, đơn giản là. . . y xứng đáng được đối xử như vậy.

“Được rồi! Nói đến hiểu lầm, năm đó người tặng bóng cho Dật Thiên, quả bóng đó không hề bị hắn phá hư! Quả bóng lúc trước ta đem đến hồ sen, chính là nó! Dật Thiên nói hắn rất hối hận lúc đó không tìm hiểu chân tướng sự việc mà lại nghi ngờ người. . . Hắn rất muốn xin lỗi. . .”

Nói một hơi dài, tất cả đều là do muốn cởi bỏ khúc mắc giữa hai người này, hoàn toàn quên chính mình đã bị người khác bắt đến, quên mất điều trọng yếu hiện giờ là nên chạy đi mới đúng.

Nhìn bộ dáng và vẻ mặt nghiêm túc của y khi giải thích, hoàn toàn không quan tâm hoàn cảnh lúc này, chỉ quan tâm về việc giải quyết mâu thuẫn giữa hắn và Tôn Dật Thiên, bỏ qua sự an toàn của bản thân, thật không biết là nên nói y lúc này là ngu ngốc hay là ngây thơ.

“Sau khi ta về phòng tìm quả bóng đó, liền bị người ta đánh ngất, tỉnh lại thì đã nhìn thấy người. . .”

“ . . . Người cần gì phải lo lắng chuyện của hoàng huynh? Điều người cần lo lắng bây giờ, chính là an nguy của người thì đúng hơn!”

“Vì sao lại lo lắng đến an nguy của ta? Người không phải đang ở đây sao?”

Nghiêng nghiêng đầu bộ dáng đáng yêu, Vương Ngự Phong hoàn toàn không biết người bắt y đến đây và Tôn Dật Lâm thông đồng với nhau.

“ . . . Nếu như ta nói với người, người của ta mang người đến đây, ta là người sai hẳn làm như vậy, người sẽ thế nào?”

“Gạt người, ta với người không thù không oán, người làm thế thì được gì?”

“Ai nói không có? Ta đây không tin chuyện người vừa nói, cái gì mà hoàng huynh rất hối hận vì đã trách oan ta. . . Ta nói thẳng cho người biết, ta đang định khởi binh tạo phản, đoạt lấy ngôi vị Hoàng đế. . .”

“Người gạt người, người không cần ngôi vị Hoàng đế. . . Người rõ ràng là muốn làm hòa với Dật Thiên, muốn hai người lại là huynh đệ tốt như trước kia. . .”

Dám cất ngang lời nói của Tôn Dật Lâm, Vương Ngự Phong tin tưởng cả hai huynh đệ bọn họ, tin tưởng vào tình nghĩa huynh đệ.

“Người. . .”

“Nếu như người không quan tâm đến Dật Thiên, lúc trước tại sao nói với ta như thế. . .Lúc trước chính miệng người nói, người rất quan tâm đến người huynh đệ của mình, muốn hai người hòa thuận!”

“Ta. . .”

Bị Vương Ngự Phong vạch trần, Tôn Dật Lâm không ngờ y lại biết rõ tâm sự của hắn, biết hắn đang nghĩ gì.

“Dật Thiên cũng rất quan tâm đến người, ta tin người cũng thế. . .”

“Ta. . . Ta không có. . .”

Vẫn tận lực chối cãi, nhất quyết không thừa nhận điều y nói chính là sự thật, không chú ý liền nhận một cái đánh của y.

“. . . Người là đồ đàn, là đồ đàn. . . Rõ ràng là rất quan tâm, vì sao lại giả bộ không có. . .”

Nhận ra tính tình ngoan cố, có đánh chết cũng không thừa nhận của hắn, Vương Ngự Phong tức giận giơ nắm tay lên đánh tới tấp, Tôn Dật Thiên đã cố gắng làm hòa, vì sao hắn còn cố chấp như vậy?

“Này. . . Người. . . Không được đánh. . .”

Bị y đánh tới tấp, không hiểu sao lại trở nên lúng túng nhất thời không biết làm thế nào, y chỉ lo trút giận lên hắn, không chú ý liền vấp ngã.

“Dừng tay. . . Cẩn thận ngã. . .”

“Ta không. . . Oa ~ “

Còn chưa nói hết, Tôn Dật Lâm liền quay lại, không giữ được thăng bằng ngã chúi xuống giường.

“Cẩn thận. . .”

Vội vàng ôm lấy y, nhưng lại vô tình chạm vào ***g ngực nhỏ nhắn, đột nhiên theo phản ứng hồi:

“Người là nam sao!”

END 32

33. Chương 33

“Người là nam sao!”

“... Buông tay ra!”

Dùng sức đẩy Tôn Dật Lâm ra, lại bị hắn giữ chặt hỏi vấn đề y muốn giấu lâu nay.

“Là hoàng huynh bắt người giả trang thành phụ nữ sao? Hắn quá đáng lắm rồi!”

Nhìn phản ứng của y, hắn biết mình đã đoán đúng.

Khi Tôn Dật Lâm phát hiện y là nam nhi, nhớ đến mỗi lần nhìn thấy y, y luôn mặc nữ trang ở bên cạnh Tôn Dật Thiên, liền hiểu làm Tôn Dật Thiên đối xử không tốt với Ngự Phong.

“. . . Ta. . . Người đừng hiểu lầm Dật Thiên. . .”

Biết hắn đã hiểu sai, Vương Ngự Phong vội vàng giải thích, nhưng lại bị hắn ôm chặt vào lòng.

“Đi với ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi người. . .”

“Này. . . Người. . . Mau buông ta ra. . .”

“Nếu hoàng huynh để ý ánh mắt của người khác như vậy, tin tưởng ta, chỉ cần người theo ta, chờ ta ngồi lên ngôi vị Hoàng đế rồi, ta nhất định không nói hai lời lập người làm hậu. . .”

Chát

Còn chưa kịp nói hết lời yêu thương, liền nhận được một cái tát, Vương Ngự Phong mặt mày đỏ bừng vì tức giận mắng to:

“Người là đồ đần. . . Vì sao không tìm hiểu mọi chuyện. . . Hơn nữa, người sao lại làm như thế với Dật Thiên. . . Dật Thiên dù sao cũng là huynh trưởng của người. . .”

“Phong nhi. . .”

“Không sai, ngay từ đầu vốn là Dật Thiên muốn ta giả trang thành phụ nữ, nhưng là do Thái hậu nhận nhầm thân phận của ta, tình thế cấp bách, sai càng thêm sai, hấn lúc đó cũng rất lo lắng vất vả! Hấn luôn muốn nói rõ chân tướng sự việc cho Thái hậu biết, nhưng mà tại ta không chịu. . .”

“ . . . Vì sao?”

“Bởi vì ta yêu Dật Thiên, bởi vì ta không muốn rời xa hấn, hấn cũng đã rất khổ cực nghĩ cách để hai người bọn ta có thể đường đường chính chính ở bên nhau, yêu cầu ta làm bất cứ thứ gì cũng được, chỉ cần Dật Thiên thật lòng yêu ta, ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi. . .”

Đôi mắt tràn ngập kiên quyết nhìn thẳng vào Tôn Dật Lâm, y lần này nói rõ ràng thẳng thắn, không như lúc trước nữa, lần này, y muốn học tập dũng khí của Tôn Dật Thiên.

“ . . . Người chẳng lẽ một chút âm ức cũng không có sao? Vì sao rõ ràng là thật tâm yêu nhau, nhưng lại phải trốn tránh như vậy! Người chẳng lẽ không sợ hoàng huynh đến cuối cùng nghe theo mẫu hậu lập người khác làm hậu sao?”

Hai tay dùng sức nắm chặt đầu vai y, Tôn Dật Lâm muốn đánh đổ phòng ngự của y, đánh sụp sự tin tưởng y dành cho Tôn Dật Thiên.

“Ngay từ đầu ta đương nhiên biết điều đó! Nhưng mặc kệ là ta buông tay bao nhiêu lần, Dật Thiên đều giữ lại, cho ta tin tưởng cho ta dũng khí, làm cho ta biết hấn thật tâm yêu ta, ta tin tưởng Dật Thiên sẽ không lập người khác làm hậu. . .”

“ . . . Vì sao người người gặp trước là hấn, tại sao không phải ta. . .”

“Mặc kệ người ta gặp trước là ai, ta cuối cùng cũng chỉ yêu mỗi Dật Thiên. . .”

Biết ý tứ của Tôn Dật Lâm, Vương Ngự Phong không chút nghĩ ngợi đánh tan tia ảo tưởng cuối cùng của hấn.

“ . . .”

Nhìn Vương Ngự Phong trước mặt vẫn chăm chú nhìn phượng nhãn trên tay, Tôn Dật Lâm biết đây là do Dật Thiên tặng y, tượng trưng cho tình cảm hấn đối với y, bởi vì phượng nhãn đó, là do tiên đế tự mình giao cho Tôn Dật Thiên, muốn hấn sau này gặp được một người yêu hấn thật lòng, muốn Dật Thiên dùng phượng nhãn này làm tín vật hứa hẹn.

“Được rồi, người đã ở đây, người nhất định có thể cứu ta ra phải không?”

Cuối cùng cũng nhớ đến việc mình bị bắt đến đây, tin tưởng Tôn Dật Lâm không phải là người xấu, rất tự nhiên yêu cầu hấn đưa mình ra.

“Ta có thể. . . Nhưng ta không nghĩ sẽ trả người về cho hoàng huynh sớm như vậy. . .”

Hoàn toàn không biết vì sao mình lại nói như thế, nhưng nói đã nói rồi, không thể thu hồi được.

“Người không thể. . .”

“Ta có thể. . . Bởi vì người bây giờ là người của ta. . .”

“Người. . .”

“Ta còn muốn lợi dụng người đã kích hoàng huynh. . .”

“Vì sao muốn làm như vậy. . . Người cũng đã nói hai người các người chỉ là hiểu lầm. . .”

Tưởng rằng Tôn Dật Lân là do không tin chuyện Tôn Dật Thiên muốn cùng hắn làm hòa, Vương Ngự Phong nhanh chóng giải thích.

“Bởi vì ta thích người. . . Nếu như không có người, hiểu lầm giữa ta và hoàng huynh có thể không bao giờ được giải bày, nhưng mà. . . Cũng bởi vì có người, khiến cho người khác có thêm lý do để so sánh ta và hắn. . .”

Không nén nổi tình cảm đối với y, Tôn Dật Lân đã biết rõ chuyện của mình và Dật Thiên chỉ là hiểu lầm, nhưng cũng đã biết rõ tình cảm của bản thân đối với Vương Ngự Phong.

Chỉ nghĩ đến khi hắn và Dật Thiên hòa thuận như trước, nhưng lại chỉ có thể nhìn Tôn Dật Thiên lấy đi những thứ hắn quý trọng, cảm giác bất công một lần nữa dậy sóng trong lòng, đau đớn xót xa.

“... ”

Tôn Dật Lân đột nhiên bày tỏ, bất ngờ, y chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn hắn, Vương Ngự Phong không ngờ bản thân mình lại có mị lực đến vậy, khiến cho cả huynh đệ hoàng thất phải yêu y.

Là do ông trời hậu đãi y? Hay là cố ý làm khó y?

“Tin tưởng ta, ta sẽ đối xử tốt với người hơn cả hoàng huynh. . . Nếu như ta và hoàng huynh cùng gặp phải người. . . Người thật sự. . . Sẽ không lo lắng cho ta chút nào sao?”

Đi đến cạnh cửa, đưa lưng về phía y, thản nhiên hỏi.

“... . .”

Nhìn bóng lưng hắn, y không trả lời, cũng không muốn trả lời, cho dù hắn có hỏi bao nhiêu lần, đáp án vĩnh viễn cũng chỉ có một!

“. . . Quên đi. . . Coi như ta chưa từng hỏi!”

Tựa hồ như đã biết được đáp án, hắn chỉ biết cười khổ, sau khi đóng cửa lại liền xoay người dặn dò thủ vệ ngoài cửa.

“Chăm sóc tốt cho quý phi nương nương, nàng yêu cầu gì phải đáp ứng ngay, nhưng tuyệt đối không cho phép nàng bước ra khỏi gian phòng này.”

“Tuân mệnh.”

“Còn nữa, không có lệnh của ta, không cho phép bất luận kẻ nào vào, bảo vệ an toàn của nàng, nếu nàng có việc gì, sẽ hỏi tội các người.”

“Tuân mệnh.”

Sau khi cẩn thận dặn dò thủ vệ hảo hảo chiếu cố Vương Ngự Phong mới an tâm rời khỏi Tử Lâu Các.

“Duẩn Sâm. . . Có tin tức gì không?”

“Bẩm Hoàng thượng. . . Vẫn không, Người Đông nói hắn và Vĩ Kỳ đã tìm rất kỹ ở quân doanh của Ly thân vương rồi.”

“. . . Vẫn không tìm được sao?”

Thất vọng ngồi trở lại trên long ỷ, đã đợi tin tức được một ngày rồi, vẫn không nhận được gì.

“Hoàng thượng. . .”

“Dật Lân đâu? Trong khoảng thời gian này, hắn ở đâu?”

“Muôn tâu Hoàng thượng, mới vừa rồi khi Tiểu An tử đến thư phòng, vẫn không thấy Ly thân vương quay về tẩm cung.”

Nghe Tôn Dật Thiên rầu rĩ hỏi, Tiểu An tử được dặn phải theo dõi động tĩnh ở phủ Ly thân vương, vội vàng hồi báo.

Sau khi nghe Tiểu An tử báo cáo, cả thư phòng chìm vào thinh lặng, không ai dám mở miệng.

“ . . . Các người lui ra đi. . . ”

Trầm tĩnh hồi lâu, liền bảo Vương Duẩn Sâm cùng Tiểu An tử rời khỏi thư phòng.

“Hoàng thượng. . . ”

“Hoàng thượng. . . ”

Lo lắng Tôn Dật Thiên vì chuyện Vương Ngự Phong mất tích mà quá đau lòng, hai vị trung thần đều muốn khuyên hấn đừng quá lo lắng.

“Lui ra đi! Đừng để Trẫm nói đến lần thứ ba. . . ”

Khoát khoát tay, Dật Thiên lúc này ngay cả vài câu trấn an của bọn họ cũng chẳng muốn nghe, bởi vì y không ở bên cạnh.

“ . . . Thật là. . . ”

“ . . . Vâng. . . ”

Vương Duẩn Sâm và Tiểu An tử không chút dè chừng liếc nhìn hấn một cái, mang theo tâm trạng lo lắng rời khỏi thư phòng, để Tôn Dật Thiên yên lặng một chút.

Cạch

Nhìn cánh cửa đã đóng, cảnh sắc bên ngoài đã âm thầm khoác lên chiếc áo đen thẫm, nếu không phải trong phòng nến vẫn còn cháy, đến năm ngón tay cũng sẽ không nhìn rõ.

Chỉ tiếc, ánh sáng trước mắt, giờ phút này không thể làm tâm trạng hấn vui hơn được chút nào.

“Dật Lân. . . Thật là người sao? Là người bắt Phong nhi đi sao? Nếu như là người. . . Xin người trả y lại cho Trẫm có được không. . . Được không. . . ”

Tự thì thảo một mình, mất đi Vương Ngự Phong, so với mất đi tất cả còn thống khổ hơn, bởi vì y có thể thay thế tất cả, nhưng những thứ khác, không có gì thay thế được y.

Một mình ngồi trên long ỷ một lúc lâu, tự hỏi tại sao Tôn Dật Lân lại làm như thế, làm thế nào để đưa y trở về.

END 33

34. Chương 34

Lần đầu tiên thấy Tôn Dật Thiên ngồi một mình ở hoa viên lạnh lẽo, nhìn mấy khóm hoa đến gần ngẩn người.

Đáng lẽ hôm nay phải rời cung trở về biên cương, nhưng Tôn Dật Lân kỳ thật vẫn có chút lo lắng cho Tôn Dật Thiên.

Bởi vì Vương Ngự Phong đã bị hấn giam lỏng hai ngày, nhưng trong cung vẫn không thấy có biến động gì, có lẽ Tôn Dật Thiên đã giấu kín chuyện Ngự quý phi mất tích.

Hai ngày này, Tôn Dật Lân tự hỏi bản thân rất nhiều điều, hấn bắt đầu tự hỏi kế hoạch của mình có nên thực hiện hay không.

Như Vương Ngự Phong nói, hẳn không có một chút hứng thú nào đối với ngôi vị Hoàng đế, nếu không phải do sự phụ hẳn khiêu khích, hẳn sẽ không đồng ý tham gia vào kế hoạch này.

Nhưng trong nội tâm, vẫn giấu đi ý muốn muốn cùng hẳn giải quyết mâu thuẫn, cùng hẳn huynh đệ thuận hòa.

Không có ác ý, mà chỉ như một tiểu hài tử chứng tỏ năng lực của mình thôi.

Bịch bịch

Bị một loạt âm thanh kì lạ làm lạc mất sự chú ý, nhìn xuống liền thấy một quả cảm bóng cũ kỹ, lăn đến bên chân.

“ . . . Đây không phải. . . ”

Nhìn quả bóng quen thuộc, vô thức khom lưng nhặt lên, lại nghe thấy giọng nói thân quen truyền đến.

“Quả bóng trên tay người đẹp quá! Có thể cho ta không?”

“ . . . Hoàng huynh. . . ”

Ngẩng đầu, nhìn thấy Tôn Dật Thiên đứng ở trước mặt, vẫn là cặp phượng nhãn trong veo, vẫn là thần thái chờ mong như lúc ấy.

“Còn nhớ sao? Lúc đầu nếu như không phải quả bóng này lăn đến chân ta, ta đã không có được một người huynh đệ tốt như thế.”

Đôi môi khẽ mở, nhẹ nhàng kể lại kỉ niệm năm đó, quang cảnh Tôn Dật Thiên và Tôn Dật Lân lần đầu tiên gặp nhau.

“Sao lại không nhớ chứ. . . Nếu như không phải ta có chết cũng không cho người trái bóng này mà, người sẽ không làm âm ỉ lên, chúng ta đã không có khoảng thời gian bốn năm vui vẻ đó. . . ”

Hữu ý vô tình nghịch nghịch quả bóng trên tay, khóe môi có chút mỉm cười, thật không ngờ giờ phút này có thể nói chuyện với hẳn dễ dàng như vậy, Tôn Dật Lân cứ tưởng là mình không thể nói được cơ chứ.

“Đúng vậy! Từ khi ta lên làm Thái tử cho đến bây giờ đã mười một năm rồi!”

Thuận tay cầm lấy quả bóng trên tay Dật Lân, linh hoạt ném qua ném lại.

“Người vẫn như trước, nhanh nhẹn như vậy. . . ”

Nhìn Tôn Dật Thiên chơi đùa với quả bóng, cảm giác tự do tự tại trước kia bỗng quay trở lại.

“Xin lỗi. . . Lúc đó, đáng lẽ ta nên tìm hiểu chân tướng sự việc. . . ”

Động tác chợt dừng lại, nghiêm túc nhìn Tôn Dật Lân, trong mắt lộ rõ vẻ chân thành hối lỗi.

“Kỳ thật ta cũng sai. . . Nếu như ta lúc đó đừng tin lời kẻ khác quá dễ dàng như vậy. . . ”

“Chúng ta ổn rồi! Đã trở về như trước rồi, vậy người đừng trở về biên cương nữa, ở lại Hoàng cung, giúp ta trị quốc. . . ”

“ . . . Nhưng mà. . . Quân đội ở biên cương. . . ”

“Người có thể giao cho người khác đảm nhiệm! Không để cho người có năng lực trở tài, sẽ bị người ta nói là hẹp hòi!”

“A ~ nếu hoàng huynh đã nói như thế. . . ”

Nụ cười càng lúc càng tươi, bởi vì lúc này khoảng cách giữa hai người đã được xóa bỏ.

Bây giờ nghĩ lại, cũng chỉ vì một chút hiểu lầm như vậy, làm cho cả hai oán trách đối phương đến tận mười một năm, có cảm giác bản thân quá ngang ngạnh, ngoan cố như một đứa trẻ.

“Từ nay về sau, chúng ta đừng hiểu lầm nhau nữa! Được không?”

Nhẹ gơ tay lên, theo Tôn dật lân một lần nữa đánh hạ huynh đệ trong lúc đó địa tín niệm.

“Đương nhiên, không nên giống như lúc còn bé nữa. . . Nếu như không tin tưởng người, ta còn có thể tin tưởng ai?”

Không chút lo lắng gơ tay lên, nắm tay Tôn Dật Thiên, coi như đã thề rằng từ nay không để người ngoài chia rẽ nữa.

“Thái hậu nương nương giá lâm ~ “

Đột nhiên nghe thấy tiếng thái giám truyền, cả hai nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

“Hoàng nhi thỉnh an mẫu hậu.”

“Mẫu hậu vạn phúc.”

Hai người ăn ý đồng thời quỳ xuống tỉnh an.

Mặc dù Thái hậu không phải mẹ ruột của Tôn Dật Lâm, nhưng vì phép tắc và do mẹ của hắn qua đời sớm, cho nên cùng Tôn Dật Thiên gọi mẫu hậu cũng không phải không đúng.

“Đứng lên đi!”

Thấy có cả Tôn Dật Lâm, Thái hậu mặc dù rất nghi hoặc, nhưng vẫn cố tình bình tĩnh lên tiếng.

“Tạ ơn mẫu hậu!”

“Thiên nhi, sao mấy ngày gần đây ai gia không thấy Phong nhi đây?”

Nheo mày, Thái hậu nương nương thật sự rất thích cùng Phong nhi nói chuyện phiếm, bởi vì Phong nhi ngây thơ lại không có dã tâm, nhưng đã hai ngày nay không thấy nàng, rất muốn gọi thái giám đến xem xem Phong nhi bệnh hay có việc gì, nhưng bởi vì lười chờ tin tức, thế là tự mình đến đây tìm Tôn Dật Thiên hỏi cho rõ ràng.

“Việc này. . . Muốn tâu mẫu hậu, hai ngày trước Phong nhi được tin người thân ốm, cho nên Hoàng nhi đã cho nàng về thăm. . .”

“ . . . ”

Thấy Thái hậu quan tâm đến Vương Ngự Phong như thế, còn bộ dáng khổ sở của Tôn Dật Thiên, tất cả đều khiến Tôn Dật Lâm do dự rằng có nên trả y về cho hắn sớm hơn không.

“Thì ra là như vậy ah! Cũng khó trách, Phong nhi là một người hiếu thuận, người thân ngã bệnh cũng nên về thăm. . .”

Không chút nghi ngờ Tôn Dật Thiên, Thái hậu nương nương lúc này mới nhẹ nhõm thở hắt ra một hơi, nhưng lại lo lắng cho thân nhân của Phong nhi.

“Mẫu hậu, hay là người về cung trước, đợi Phong nhi trở về, Hoàng nhi sẽ lập tức bảo nàng tới gặp người. . .”

“Không cần không cần. . . Sau khi Phong nhi trở về nhất định cũng đã mệt rồi, người cần phải hảo hảo chiếu cố nàng ah!”

Vội vàng từ chối ý tốt của Tôn Dật Thiên, Thái hậu có vẻ rất yêu thương Vương Ngự Phong ah!

Lo lắng cho Vương Ngự Phong sau chuyến đi sẽ mệt mỏi, nếu cố gắng hơn có thể ngã bệnh, cố đề nén ý muốn cùng nàng nói chuyện phiếm lại, để dịp khác vậy.

“Mẫu hậu lo lắng cho Phong nhi như vậy, nếu nàng biết được sẽ rất vui!”

“Đương nhiên! Nha đầu ấy thật sự khiến người ta rất yêu mến. . . Tốt lắm. . .”

Ánh mắt vô giác lướt qua người-từ-này-đến-giờ-không-mở-miệng-nói-tiếng-nào Tôn Dật Lâm, vẻ mặt khó hiểu, Tôn Dật Thiên vội vàng giải thích:

“Mẫu hậu, Hoàng nhi và Dật Lâm đã làm hòa. . .”

“Thật sự sao!”

Vui mừng nhìn về phía Tôn Dật Lâm, thấy hần mỉm cười gật đầu, cuối cùng thì khúc mắc của cả hai, đã được giải khai rồi.

“Mẫu hậu, từ nay về sau, Dật Lâm sẽ không làm những việc tùy tiện, không suy nghĩ nữa! Mẫu hậu đừng nên lo lắng. . .”

“Hai người các người! Cuối cùng đã hiểu ra rồi sao, mặc dù lúc trước là do Thiên nhi sai. . . Nhưng mà bây giờ các người huynh đệ hòa thuận thì tốt quá rồi. . . Lát nữa ta phải đến từ đường (*), nói với phụ hoàng, hai huynh đệ các người cuối cùng cũng đã làm hòa rồi, an ủi người ở trên trời. . .”

(*): Từ đường là một ngôi nhà dành riêng cho việc thờ cúng tổ tiên của một dòng họ hay từng chi họ tính theo phụ hệ (dòng của cha), nơi được coi như nhà Tổ, nhà quy tụ con cháu dòng họ, đồng thời cũng là nơi thờ tự ông bà tổ tiên, nhất là các ngày giỗ trọng. Đây cũng là nơi Hội đồng gia tộc hội họp, giải quyết việc họ; là nơi con cháu thực hiện việc tạ lễ khi cưới gả, đi xa về, hoặc thi đậu, nhậm chức. “Vậy Hoàng nhi sẽ lập tức phái người đi theo hầu cận mẫu hậu. . .”

“Uh, vậy ai gia về cung chuẩn bị trước. . . Tiểu Lâm tử, hồi cung.”

“Vâng.”

“Mẫu hậu đi thông thả.”

Thái hậu nương nương vừa đi khuất, Tôn Dật Lâm liền hỏi Tôn Dật Thiên:

“Hoàng huynh, vì sao người không nói rõ cho mẫu hậu biết Phong nhi là nam nhân?”

“ . . Ta cũng rất muốn nói thẳng với mẫu hậu! Nhưng Ngự Phong không muốn người lo lắng khổ sở. . . Hơn nữa. . . Ngự Phong sợ ta vì y mà mâu thuẫn với mẫu hậu. . .”

“ . . Thật đúng là tiểu tử ngốc, quá tốt bụng rồi. . .”

“Đúng vậy! Nhưng ta đã yêu tiểu tử ngốc đó rồi. . .”

“Thật không biết y sẽ muốn làm gì nữa khi hồi cung. . .”

Thử dò xét, chỉ thấy ánh mắt hần lóe lên tia ảm đạm sâu muộn, ngữ khí có phần lo lắng:

“Nói đến việc này ta lại đau đầu, Ngự Phong thật sự không phải đi thăm thân nhân, Phong nhi không mất tích rồi, ta cùng Duẫn Sâm tìm khắp Hoàng cung vẫn không thấy dấu tích của y. . .”

Về mặt khổ sở ngồi xuống ghế đá, Vương Duẫn Sâm nói Phương Vĩ Kỳ và Giang Ngươi Đông cũng không tìm thấy y trong binh doanh, Tôn Dật Thiên không biết làm gì hơn là phái hần ra ngoài nghe ngóng tin tức.

“...”

Nhìn Tôn Dật Thiên lòng tràn đầy mất mát, trong lòng Tôn Dật Lâm đầy cảm xúc phức tạp, hai người lặng yên một lúc lâu, hần liền nói:

“Ta đưa người đến chỗ Phong nhi!”

“Cái gì! Người. . . Người biết Phong nhi đang ở đâu?”

Ra vẻ kinh ngạc nhìn Tôn Dật Lâm, Tôn Dật Thiên biết, nếu lúc này để hần biết sự thật là Vương Duẫn Sâm đang theo dõi hần, mọi chuyện sẽ đổ bể, công sức hần cố gắng giải khai mâu thuẫn sẽ đổ sông đổ biển.

“Uh! Đi theo ta!”

Tưởng rằng Tôn Dật Thiên không hề nghi ngờ hần là người bắt Ngự Phong đi, mặc dù sau việc này Tôn Dật Lâm biết là Dật Thiên sẽ cố ý tránh xa hần, đương nhiên không muốn rời cung chạy trốn hần như lúc trước, nhưng. . . Đó cũng là chuyện của những năm sau này!

“Đáng ghét. . . Khi ta thoát ra rồi sẽ cho các người biết tay!”

Trùng mắt nhìn hai người ngoài cửa, Vương Ngự Phong đã hết cách rồi, không cách nào có thể để y bước ra khỏi căn phòng này nửa bước, vốn là muốn từ cửa sổ nhảy xuống, nhưng lại quá cao, y lại sợ độ cao, vẫn là không nên làm vậy, lỡ bản thân mình bị thương, chạy trốn cũng không được!

Cách

Khi Vương Ngự Phong còn đang nghĩ cách trốn thoát, cửa liền mở ra, chỉ thấy một người nam tử trung niên nhìn rất quen nhưng lại không nhớ ra là ai xuất hiện, bởi vì hình như y không biết người này, liền trở nên cảnh giác!

Bởi vì Tôn Dật Thiên nếu muốn cứu y, tuyệt đối sẽ không phái người y không quen biết đến!

“Người. . . Người là ai? Người vào đây làm gì? . . .”

“Chậm chậm, sớm biết đứa cháu này không làm nên đại sự được mà. . .”

“Cháu?”

Ngay lúc y còn đang suy nghĩ nên làm gì, liền nghe tiếng phàn nàn từ dưới lầu vọng lên.

“Giản Ngự Đức, nhanh giao Ngự quý phi ra đây. . .”

“Là Vương Duẫn Sâm. . . Duẫn Sâm, Dật Thiên phái người đến cứu ta ah!”

Nhìn Vương Duẫn Sâm cầm kiếm trên tay, vẻ mặt đằng đằng sát khí xuất hiện trước mặt, Vương Ngự Phong vui mừng muốn chạy ngay đến chỗ hắn, nhưng lại thấy thân thể nhẹ như không, Giản Ngự Đức khiêng bổng y lên vai, không nghĩ rằng người này trông có vẻ chậm chạp lại khiêng mình lên một cách dễ dàng như vậy, y vội vàng cựa quậy, muốn xuống.

“Này. . . Mau buông ta xuống. . .”

“Khốn kiếp! Không ngờ người lại tìm ra nơi này. . .”

Hoàn toàn không để ý tới y đang tận lực giãy dụa, còn không nhận ra y là nam nhi, lộ ra bộ dáng nham hiểm, khinh thường đối với Vương Duẫn Sâm.

“Mau buông Ngự quý phi ra. . . Người trốn không thoát đâu. . . Hoàng thượng đã sớm phát hiện người là nội gián. . .”

“Chết tiệt! Thì ra hắn đã sớm biết được, hành động nhanh như vậy. . . Cũng khó trách Dật Lâm làm thế nào cũng không thắng được bọn Tôn gia các người. . .”

Nhìn Giản Ngự Đức có thể dễ dàng khiêng bổng y trên vai, xem ra hắn biết võ công, Vương Duẫn Sâm không dám coi thường, bởi vì sợ lúc đánh nhau, đã thương đến y.

“Người, mau buông ta ra. . .”

Không biết sống chết đâm mạnh vào lưng Giản Ngự Đức, y bây giờ chỉ muốn trở lại bên Tôn Dật Thiên, y biết hắn đang rất lo lắng cho y.

“Người câm miệng lại cho ta! Khốn kiếp! Dật Lâm không làm được, ta sẽ báo thù cho Giản gia. . .”

Biết Vương Duẫn Sâm e dè Ngự quý phi trên vai mình, Giản Ngự Đức siết chặt lấy vòng eo Vương Ngự Phong, nhảy ra khỏi cửa sổ, Vương Duẫn Sâm vội vàng đuổi theo. . .

“Giản Ngự Đức. . . Người muốn chạy trốn. . .”

“Haha, Ngự quý phi vẫn trong tay ta, nếu như người muốn thấy thi thể nàng, cứ việc đuổi theo!”

Hài lòng nhìn vẻ mặt thất thần của Vương Duẫn Sâm, Giản Ngự Đức không thèm để ý đến Ngự quý phi kia cứ la hét vùng vẫy trên lưng, cứ như vậy khiêng người nhảy xuống.

“Đáng chết. . .”

Lo lắng vội tới bên cửa sổ, hình như Giản Ngự Đức đã đánh Vương Ngự Phong bất tỉnh, bởi vì hắn thấy y nằm bất động trên lưng ngựa mặc cho Giản Ngự Đức đưa đi, mà tên kia còn quay lại nhìn hắn vẫy vẫy tay.

“Ghe tằm. . .”

Bị Giản Ngự Đức khiêu khích xem thường, Vương Duẩn Sâm không chút nghĩ ngợi chống tay lên cửa sổ nhảy xuống, hai chân tiếp đất vững vàng, đang muốn lên ngựa đuổi theo hướng Giản Ngự Đức, liền bị người gọi lại.

“Duẩn Sâm. . .”

“Hoàng thượng? . . Ly tướng quân. . .”

Nhìn hai người cưỡi ngựa trước mắt, xung quanh không có một người tùy tùng, Duẩn Sâm không nghĩ Tôn Dật Thiên sẽ ra khỏi cung một mình, lại đi cùng Ly thân vương.

“Trẫm và Ly thân vương đã làm hòa rồi. . .”

“Làm hòa cái gì! Nếu bây giờ chúng ta không đuổi theo sẽ muộn mất. . . Nhanh. . .”

Không chờ phản ứng của Vương Duẩn Sâm, Tôn Dật Lâm vội vàng giữ chặt dây cương, đuổi theo Giản Ngự Đức.

“Oh!”

Vội vàng ngồi lên tuần mã của Tôn Dật Thiên, thúc ngựa chạy theo hướng Ly thân vương vừa khuất.

END 34

35. Chương 35

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Vội vàng ngồi lên tuần mã của Tôn Dật Thiên, thúc ngựa chạy theo hướng Ly thân vương vừa khuất.

Cứ đuổi theo cho đến khi ra khỏi thành, đến biên giới Phỉ Kỳ Quốc, đột nhiên Giản Ngự Đức ngừng ngựa, rõ ràng đoạn đường từ Phỉ Kỳ Quốc đến Hồng Lô Quốc còn rất xa, Giản Ngự Đức dừng lại như vậy, khiến Tôn Dật Thiên và Tôn Dật Lâm cũng phải dừng lại, cách nhau khoảng mười thước, hai bên giằng co.

(*): 1 thước = 10 tấc = 0,23 m

“Chết tiệt! Tôn Dật Lâm, Đại cữu ta vẫn cứ tưởng có thể hy vọng vào người, nhưng người luôn làm ta thất vọng. . . Người như vậy xứng là con cháu Giản gia sao?”

“Giản Ngự Đức, người đừng mong lại chia rẽ quan hệ giữa ta và Dật Lâm. . .”

“Đại cữu, ta không hiểu, vì sao người cứ nhất định bắt ta ngồi lên ngôi vị Hoàng đế. . .”

“Người! Đến việc này người cũng không hiểu sao. . . Người cho rằng Phỉ Kỳ Quốc từ khi khai quốc tới nay là do Tôn gia làm chủ sao?”

Nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Giản Ngự Đức, đứng bật dậy, tò mò muốn nghe bí mật của Phỉ Kỳ Quốc.

“Đại cữu, người nói những lời này là có ý gì? Ta không hiểu. . .”

“Một trăm năm trước, tổ tiên Giản gia chúng ta cùng Tôn gia vốn sinh tử chi giao, muốn cùng nhau thống trị Phỉ Kỳ Quốc, do Giản gia chúng ta nắm quyền, nhưng đâu ai biết Tôn gia có âm mưu, vô sỉ cướp đi quyền lực từ tay tổ tiên chúng ta!”

“Người nói vậy. . .”

“. . . Không thể nào!”

Tôn Dật Lâm cùng Tôn Dật Thiên và Vương Duẩn Sâm nghe vậy, tất cả đều thất thần, vì sao bọn họ lại không biết có chuyện này?

“ . . . Người không được nói bậy, người có chứng cứ gì chứng minh điều người nói là sự thật. . . ”

Vương Duẫn Sâm là người đầu tiên phản ứng lại, phản bác lại điều hắn vừa nói.

“Haha! Chuyện này, đều được chép lại trong phổ ký (*) của Giản gia. . . Không biết Hoàng thượng đã xem qua ngọc phả (**) của Tôn gia chưa, bất quá loại chuyện vô sỉ này, hẳn là không có người ngốc đến mức ghi chép vào!”

(*): Nguyên văn là “tộc phổ”, nhưng không biết “tộc phổ” là gì . Nên ta chuyển là phổ ký, phổ ký còn gọi là phổ truyền hay gia phả.

(**): Ở đây cũng ghi là “tộc phổ”, nhưng anh công bây giờ là vua :3 nên chuyển là ngọc phả nghe cho oách :v

“Người cho rằng người chỉ nói mấy lời đó sẽ khiến ta tin sao?”

“Ha ha ha ~ sớm biết người sẽ nói như vậy. . . Ta thành thật nói cho người biết! Chuyện này, Tôn Kỳ cũng biết. . . ”

“Phụ hoàng. . . ”

“Phụ hoàng. . . ”

Nhìn vẻ mặt đắc thắng của Giản Ngự Đức, hình như mọi chuyện đều là sự thật.

“Dật Lân, Đại cữu cho người một cơ hội nữa, chỉ cần bây giờ người giết Tôn Dật Thiên, Đại cữu sẽ có cách giành lại quyền lực về tay Giản gia. . . ”

“Ta không thể. . . ”

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

“ . . . Dật Lân. . . ”

Kinh ngạc quay đầu lại, thật không ngờ Tôn Dật Lân không chút nghĩ ngợi cự tuyệt Giản Ngự Đức, khiến trong lòng Tôn Dật Thiên tràn đầy cảm giác ấm áp.

“Vì sao. . . ”

“Đại cữu, việc này cũng đã qua rồi, mặc dù ta không biết rõ việc lúc đó, nhưng với ta mà nói, mặc kệ là ai làm Hoàng đế, chỉ cần là một Hoàng đế anh minh, không phải ta cũng không sao?”

“Người thật vô dụng, Giản gia chúng ta chỉ còn lại ta và người, là người có thể báo thù cho tổ tiên, người. . . ”

“Đại cữu, báo thù là một vấn đề không thể giải quyết, hơn nữa ta tin tưởng, để cho hoàng huynh đảm đương vai vị Hoàng đế, nhất định sẽ tốt hơn ta nhiều, người xem việc hoàng huynh đã làm suốt bao năm qua. . . Cuộc sống nhân dân không phải rất ấm no, hạnh phúc sao? Người đã nói, Giản gia và Tôn gia là sinh tử chi giao, nhưng lại đầu muốn cùng nhau thống trị quốc gia, nếu tổ tiên chúng ta muốn xưng bá, từ khi bắt đầu hãy cho nhân dân một cuộc sống bình yên. . . Nếu Tôn gia đã làm được việc này. . . ”

“Người. . . Người thật làm ta tức chết mà. . . ”

“Ah ~ Nơi này là đâu?!”

Ở phía sau, Vương Ngự Phong bị Giản Ngự Đức đánh bất tỉnh lúc này đã tỉnh lại, còn chưa kịp phản ứng, liền bị Giản Ngự Đức kẻ kiểm sát cổ.

“Phong nhi. . . ”

“Phong nhi. . .”

“Ngự công công. . .”

Nhìn thấy Ngự Phong bị Giản Ngự Đức uy hiếp, Tôn Dật Thiên, Tôn Dật Lân và Vương Duẫn Sâm đều rất lo lắng, Vương Duẫn Sâm lại lỡ miệng gọi ra tên y, hai chữ “công công” không nên thốt ra vào lúc này.

“Công công? Người là nam. . .”

Kinh ngạc nhìn Vương Ngự Phong, trong nháy mắt y dùng sức đẩy Giản Ngự Đức ra, ngã nhào xuống ngựa.

“Ngự Phong. . .”

Tôn Dật Thiên thấy thế, lo lắng vội khinh công bay xuống ngựa đến đỡ y, nhưng Giản Ngự Đức nhanh tay rút ám khí từ tay áo bắn về phía Dật Thiên, đột nhiên từ sau phóng tới một chiếc phi tiêu đánh bật ám khí của hắn, một mũi tên nhân lúc hắn không đề phòng đâm xuyên qua vai, rỉ máu.

“Ah~~”

Chỉ nghe hắn kêu một tiếng, té xuống ngựa, Vương Ngự Phong lúc này nằm sóng soài trên mặt đất, liền ôm chầm lấy Tôn Dật Thiên.

“Người Đông, Vĩ Kỳ, sao các người lại đến đây?”

Wương Duẫn Sâm trối hay tay Giản Ngự Đức lại, đến giờ mới biết mũi tên là do Giang Người Đông bắn đến.

“... Sao lại. . . Có thể. . . Ta rõ ràng. . . Rõ ràng đã nhốt các người vào ngục. . .”

Vai trái không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn, khiến hắn không ngừng cau mày, không thể tin rằng kế hoạch của mình lại bị phá hỏng.

“Là do Phương Vũ đại ca đã cứu ta và Vĩ Kỳ ra. . .”

“Đúng vậy! Phi tiêu lúc nãy cũng là do Tiêu Phương Vũ nhanh tay. . .”

Vừa giúp Vương Duẫn Sâm áp giải Giản Ngự Đức vừa giải thích cho mọi người.

“Khi chúng ta từ Hoàng cung đi đến biên cương, đã bị hắn nhốt vào ngục, ta và Người Đông đến lúc đó mới biết, thủ phạm là hắn. . .”

“Vậy mật báo của các người gửi cho ta là do chủ ý của hắn?”

“Không sai!”

“Hắn định gán cho ta và Người Đông tội tạo phản thất bại sau đó bỏ chạy. . .”

“Nhưng mà Phương Vũ ca không biết từ nơi nào biết được tin tức bọn ta bị bắt, đến thiên lao giải cứu chúng ta, hơn nữa còn đưa chúng ta đến nơi này. . .”

“Vậy...sao không thấy hắn?”

Đỡ Vương Ngự Phong lúc này vẫn còn hoảng sợ bước tới, Tôn Dật Thiên rất muốn gặp Tiêu đại hiệp kia để nói lời cảm ơn, bởi vì nếu không phải hắn cấp bách ra tay, có lẽ hắn đã bị Giản Ngự Đức đả thương.

“Hắn không muốn lộ diện. . . Cho nên sau khi ngăn được Giản Ngự Đức, liền nói với bọn ta hắn phải đi trước. . .”

“Như vậy ah! Vậy không thể làm gì khác hơn là đành phiền Người Đông hôm nào giúp Trẫm tạ ơn Tiêu đại hiệp. . .”

“Kỳ thật Hoàng thượng không cần tạ ơn hắn! Hắn nói hắn ra tay cứu Hoàng thượng vốn là bởi vì lần trước vì muốn trả thù Hâm Khôi. . . Ta là nói Thái thái y, mà hại Ngự công công trúng độc, coi như là đền bù!”

Vội vàng giải thích cho Tôn Dật Thiên, lại khiến Phương Vĩ Kỳ có chuyện để châm chọc.

“Oa! Không ngờ Người Đông đây hiểu rõ Tiêu đại hiệp như vậy ah~! Nhưng người đã có Thái thái y rồi, làm người không nên như thế ah~!”

“Phương Vĩ Kỳ, người không nói không ai bảo người câm đâu!”

“Oh! Thì ra lần trước Dật Thiên nói hắc không cô đơn, là chỉ chuyện Người Đông huynh thích Thái thái y ah!”

“Ah! Ta. . . Hoàng thượng. . .”

“Phong nhi, người sao lại nói trực tiếp ra như vậy, người làm Người Đông huynh xấu hổ rồi kìa!”

“Ha ha ha ~ “

“Ha ha ~ “

Cười to, tựa hồ một chút cũng không quan tâm đến người-đang-sống-dở-chết-dở kia.

“Ah! Được rồi, nhanh đưa Giản đại nhân về cung gặp Thái thái y chữa trị.”

“Việc này để ta!”

Tôn Dật Lâm im lặng từ nãy, lúc này liền khiêng Giản Ngự Đức trên vai còn đang chảy máu lên ngựa, nói sao thì nói Giản Ngự Đức vẫn là Đại cữu của hắc, hắc sao có thể mặc kệ.

“Vậy chúng ta đi thôi!”

Tôn Dật Thiên không chút lo lắng việc Tôn Dật Lâm có thể giúp Giản Ngự Đức trốn thoát hay làm những việc như uy hiếp ..., bởi vì hắc tin tưởng Dật Lâm.

“Ách. . .”

“A. . .”

Trong lúc Giang Người Đông và Phương Vĩ Kỳ lúc này vẫn chưa biết huynh đệ Tôn Dật Thiên đã hòa thuận đứng bất động, những người khác đã lên ngựa, Vương Ngự Phong lên ngựa cùng Dật Thiên, Vương Duẫn Sâm thừa dịp hai người kia còn chưa hồi tỉnh, một mình độc chiếm con ngựa lúc này hai người kia cười đến.

“Hai người các người còn không mau lên ngựa, Hoàng thượng và Ly tướng quân đã làm hòa rồi. . .”

“Ah! Vậy ah. . .”

“Vương Duẫn Sâm, người lấy ngựa của ta!”

“Có sao đâu! Hai người các người cười chung cũng sẽ không chết. . .”

“Ta không muốn! Người Đông còn đang giữ ám khí của Tiêu đại hiệp, ta đây sẽ chết không toàn thây. . .”

“Phương Vĩ Kỳ. . .”

Nhìn Giang Người Đông cùng Phương Vĩ Kỳ một bên đầu vô mồm một bên lên ngựa, Vương Duẫn Sâm một mình một ngựa, bởi vì lúc này, chỉ có thể để cho Tôn Dật Thiên điều khiển ngựa, Tôn Dật Thiên chỉ quan tâm đến việc cứu Vương Ngự Phong, thúc ngựa chạy nhanh đến mức hắc muốn nôn, đương nhiên bây giờ phải tranh thủ cơ hội tốt.

“Được rồi. . . Nếu Giản Ngự Đức đã bị chúng ta bắt giữ, binh mã đã được huấn luyện phải làm thế nào. . .”

Nhìn thấy Tôn Dật Lâm và Tôn Dật Thiên cười ngựa dần đi xa, Vương Duẫn Sâm vội vàng hỏi.

“Không thành vấn đề! Chúng ta đã xử lý rồi! Hơn nữa ngay từ đầu bọn họ cũng không muốn làm phản! Đầu là do Giản Ngự Đức. . .Hắc luôn sợ có nội gián trong binh lính, hơn nữa chính hắc cũng biết Hoàng thượng trị quốc thật sự rất tốt, nếu như thật sự nói rằng huấn luyện bọn họ là vì muốn làm phản, sẽ chẳng ai để ý đến hắc đâu!”

“Thế ah! Quá tốt rồi, không có việc gì xảy ra cả!”

“Vậy là tốt rồi! Xem ra là ông trời giúp Hoàng thượng. . Không xảy ra chuyện xấu. . .”

Nhìn trước mắt, bóng lưng Vương Ngự Phong và Tôn Dật Luân chuyện trò vui vẻ với Hoàng thượng, Vương Duẫn Sâm từ khi theo phò trợ Tôn Dật Thiên đến nay, đây là lần đầu tiên thấy hân vui vẻ như vậy, đột nhiên có cảm giác vui mừng.

Trời cao quả nhiên chiếu cố người tốt, nếu không làm sao để Tôn Dật Thiên thuận lợi vượt qua những cửa ải khó đây?

“Vậy sao? Vương Duẫn Sâm, người đã quên Hoàng thượng còn có một cửa chưa qua đây. . .”

“Đúng vậy đúng vậy! Thái hậu nương nương là một cửa. . .”

“... .. Rất khó vượt qua!”

Nhìn hai người đang quỳ gối trước mắt, một người là con mình, một người là con dâu. . . Ít nhất đã là như vậy cho đến khi người biết y là nam.

“Mẫu hậu. . .”

Thấy Thái hậu vẫn nhìn chăm chăm vào mình và Vương Ngự Phong, Tôn Dật Thiên cảm thấy bất an liên hồi.

“ . . . Ôi ~ “

Thở dài xem như đã trả lời Tôn Dật Thiên, hai mắt vẫn không rời khỏi hai người đang quỳ trước mặt.

“Ngự Phong khẩn xin Thái hậu nương nương thành toàn, vi thần thật sự ái Dật Thiên. . .”

Thấy Thái hậu chẳng những không trả lời mà còn thở dài, Ngự Phong vội vàng cầu khẩn.

“... ”

Im lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Vương Ngự Phong, một phút trước người còn nghĩ rằng y sẽ là một người vợ tốt, không ngờ “người con dâu” người hết lòng yêu thương này lại là nam nhân?

“Mẫu hậu. . .”

“Thái hậu nương nương. . .”

Ngay lúc Tôn Dật Thiên và Vương Ngự Phong vừa gọi, liền nghe thái giám ngoài cửa truyền:

“Khởi bẩm Thái hậu nương nương, Thân công công cầu kiến.”

“Thật tốt quá, đợi lâu như vậy, người cuối cùng cũng đã trở về! Tiểu Lý tử, truyền.”

Hoàn toàn quên mất Tôn Dật Thiên và Vương Ngự Phong, Thái hậu nương nương vội vàng cao hứng Tiểu Lý tử ngoài cửa truyền Thân công công vào.

“Nô tài khấu kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương thánh an.”

Chỉ thấy một người nam tử vóc người cao gầy vội vàng tiến vào quỳ trước Thái hậu thỉnh an an.

“Mau đứng lên, mau đứng lên! Chỉ sâm (*) ai gia muốn người đến tìm cư sĩ lấy, có mang về không?”

(*): Không hiểu là gì :(. Nàng nào biết chỉ ta vớiiii

“Muôn tâu Thái hậu nương nương, đã mang về, xin mời Thái hậu nương nương xem qua. . .”

Vội vàng từ trong tay áo lấy ra một hộp nhỏ, cung kính hai tay đưa tới trước Thái hậu.

“Mau đem tới. . . Cho ta xem xem. . .”

Không biết vì sao Thái hậu lại coi trọng chỉ sâm đó như vậy, Tôn Dật Thiên và Vương Ngự Phong hai người chỉ có thể nhìn nhau sau đó im lặng nhìn Thái hậu.

Thái hậu nương nương khẩn trương run rẩy mở hộp chỉ sâm ra, trên chỉ sâm viết:

Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt,

Bất chợt như phượng, dũng mãnh như long,

Không gặp hồng tuyến, trong cả lục giới,

Không cần nghi hoặc, nhân duyên là thế. (*)

(*): T^hT. Khẩn xin các nàng sửa chữa, đoạn này..... thật sự là chẳng hiểu gì -_-

Nhìn bốn dòng trên chỉ sâm, Thái hậu nương nương nhẹ ngẩng đầu, lại nhìn khuôn mặt Vương Ngự Phong một lần nữa, thấy nhãn Phỉ Thúy trên tay y, như là đã có đáp án, đứng dậy đi đến hai người trước mặt, ôn nhu nói:

“Nhân duyên các người là do trời định, vậy ai gia cũng không còn gì để nói. . .”

“ . . . Ý mẫu hậu là. . .”

“Ý ai gia là, nếu Hoàng nhi muốn lập Phong nhi làm hậu! Ai gia không phản đối. . .”

“Thái hậu nương nương. . .”

Không nghĩ rằng sau khi Thái hậu nương nương xem xong chỉ sâm, ánh mắt do dự thoáng chốc trở nên ôn hòa, thể hiện người đang rất thật tâm chúc phúc, làm Ngự Phong có chút nghi hoặc.

“Yên tâm đi! Người xem, đây là do cư sĩ nổi tiếng của Kim Ngọc Quốc đã viết. . . Nhân duyên của các người là do trời cao đã định. . .”

Đưa chỉ sâm trên tay cho Tôn Dật Thiên và Vương Ngự Phong xem.

“ . . . Thì ra. . . Thân công công là do mẫu hậu phái đi tìm cư sĩ. . .”

“Muôn tâu Hoàng thượng, Thái hậu nương nương và nô tài cũng bởi vì lo lắng cho Hoàng thượng, nên mới giấu người đi tìm cư sĩ, hỏi cư sĩ ấy người Hoàng thượng yêu mến hiện đang ở đâu? Khẩn xin Hoàng thượng đừng trách tội. . .”

“Không. . . Không trách! Trẫm còn rất muốn cảm tạ người đã mang cái này về. . . Nếu không. . . Mẫu hậu cho dù có đồng ý chuyện ta với Ngự Phong, nhất định cũng không dám thể hiện!”

“Tiểu thúc. . . Cảm ơn. . .”

“Phong nhi, tiểu thúc tin Hoàng thượng nhất định sẽ hảo hảo sủng ái người! Đương nhiên Thái hậu nương nương cũng thế. . .”

“Uh. . . Ta tin Thái hậu nương nương nhất định cũng sẽ rất sủng ái Phong nhi. . .”

“Phong nhi còn gọi ai gia là Thái hậu nương nương ah? Nên đổi cách xưng hô. . .”

“Ah! Mẫu hậu. . .”

Vừa nghe Thái hậu nương nương nhắc nhở, Ngự Phong bản tính hoạt bát, không chút nghĩ ngợi bước đến nắm lấy tay người, thoát nhìn như là hai mẹ con. . .

“Phong nhi, nếu Hoàng nhi dám khi dễ người. . . Ai gia sẽ làm chủ cho người!”

“Ah! Có nghe không, Dật Thiên, nếu như người khi dễ ta, ta nhất định sẽ đến cáo trạng với mẫu hậu!”

“Ta đâu dám khi dễ người ah!”

Không chút giấu diếm kéo y vào lòng, mẫu hậu đã thành toàn cho hai người rồi, vậy hẳn cũng không cần lo lắng điều gì nữa.

Ôm chặt Vương Ngự Phong, hạnh phúc của hai người không cần phải giấu diếm, lén lút nữa rồi.

Cảm tạ ông trời nhân từ, nguyện ý thành toàn cho hai người.

Sau đó, Tôn Dật Thiên liền đuổi các tằm phi trong cung về nguyên hương, rồi chọn một người trung thần thông minh lanh lẹ, thông báo với nhân dân Phỉ Kỳ Quốc hỉ sự với Vương Ngự Phong, ngoài cả dự đoán, không có ai tỏ vẻ dị nghị, không ngờ ông trời lại đối đãi bọn họ quá hậu hĩnh như vậy.

Giản Ngự Đức sau khi được Thái thái y điều trị, vết thương cũng đã dần hồi phục.

Tôn Dật Thiên tiếp nhận lời đề nghị của Tôn Dật Lân, cất chức vị của Giản Ngự Đức, điều Tôn Dật Lân từ biên cương trở về, hai người cùng nhau hợp tác thống trị Phỉ Kỳ Quốc.

Mặc dù Tiêu Phương Vũ hiện giờ vẫn nằm lần bảy lượt quay lại Hoàng cung tìm Thái thái y tính sổ, nhưng có thể coi Hoàng cung bây giờ vẫn gió êm sóng lặng. . .

Cho dù như vậy hai người vẫn rất vất vả mới có thể quang minh chính đại thể hiện tình cảm, hiện giờ vẫn đang ở ngự thư phòng phê tấu, (bởi vì Tôn Dật Lân đột nhiên nhiệm phong hàn, cho nên chỉ còn hai người Tôn Dật Thiên và Vương Ngự Phong xoay xở với đồng tấu chương.)

“Phong nhi.”

Cuối cùng cũng hoàn thành, Tôn Dật Thiên liền gọi Ngự Phong đang ngồi bên cạnh đọc sách.

“Hả?”

Ngẩng đầu nhìn Tôn Dật Thiên, vẻ mặt đáng yêu đến cực điểm.

“Nghe nói Tần công công đang cất giấu xuân cung đồ. . .”

Tươi cười nhìn Vương Ngự Phong, chờ phản ứng.

“Người người người người. . . Người thật là! Có phải người bảo Tần công công đi thu thập không. . . Có không?. . .Lại cố ý giấu ở những nơi chúng ta thường hay tới. . .”

Vừa nghe đến việc Tần công công lại có thứ mới, Vương Ngự Phong vội vàng hù dọa chất vấn Tôn Dật Thiên.

Bởi vì y hoài nghi, từ sau khi bọn họ lần đầu tiên vô tình phát hiện Tần công công cất giấu xuân cung đồ, Vương Ngự Phong đều để ý thấy mỗi lần hai người bọn họ đi dạo trong Hoàng cung, lúc nào cũng “tình cờ”, “vô tình”, “bất chợt” nhìn thấy một bức xuân cung đồ của Tần công công, thế là đêm đó, y xui xẻo trở thành vật thí nghiệm. .

“Phong nhi, người sao lại nói Trầm như vậy, Trầm là loại người này sao?”

“Theo ta quan sát những năm gần đây. . . Người là.”

“Ai da ~ Phong nhi à, người cứ nghi ngờ oan uổng cho tướng công như vậy! Sẽ bị thiên lôi đánh ah~”

“Người người người người. . . Oa. . . Người muốn ôm ta đi đâu!”

“Đi tản bộ! Dù sao cũng phê hết tấu chương rồi!”

“Ta không muốn. . .”

Cố gắng muốn đẩy tay Tôn Dật Thiên đang giữ chặt mình ra, nhưng có vẻ vô vọng.

“Được rồi được rồi! Ngồi ở thư phòng sẽ buồn chán lắm. . .”

“Cùng với người đi tìm cái thứ kia không bằng ta ngồi ở đây xem kinh thư. . .”

“Phong nhi đừng nói như thế ah! Ta mỗi lần xem xong, mang người ra làm thí nghiệm cũng rất thoải mái mà, phải không?”

“Người câm miệng lại!”

Trên dãy hành lang dài, thanh âm hai người càng lúc càng xa, các thái giám, cung nữ không cẩn thận nghe được đoạn đối thoại kia, cũng rất muốn tìm lý do tối tối đi dạo để học tập một chút.

Nghe mùi mực thoang thoảng, khác hẳn với không khí hạnh phúc kia.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-ca-hoang-de-huu-diem-sac>